

**ஸ்ரீ பேயாழ்வார்
அருளிச்செய்த மூன்றாம் திருவந்தாதி**

**SRI PEI AZHWAR'S
MOONRÀM THIRUVANDHÀDI**
(Text with a free translation and Commentary)

**By
N. Rajagopalan**

Published by
Shri. N. Rajagopalan,
II Floor 'Sri Nidhi' T-37, A & B
16th Cross Street,
Besant Nagar, Chennai - 600 090.

Front Cover :
Sri Adikesava Perumal
with Ubhaya Nachiar at
Thirumailai, Chennai

Back cover :
Sri Pei Azhwar
at Sri Adikesava Perumal Koil
at Thirumailai

Printed and Processed by
Universal Print Systems Ltd.
Chennai 600 008.

ISBN 81-90/2873-6

Price : Rs.100/-

First Edition 2004

All Rights Reserved with the Author.

DEDICATION

**THIS BOOK IS DEDICATED
TO THE MEMORY OF
MY SISTER R. SAKUNTALA
AND
BROTHER N. SAMPATH RAMAN**

FOREWORD

The *Nalayira DivyaPrabhandam* comprising the four thousand sweet verses in Tamil by the twelve Azhwars Saints of TamilNadu is a special Tamil heritage of immense philosophic and literary value. It is accepted and treated as equal to the Vedas and the Upanishads, the scriptures sacred to all Hindus. It is the loving experience of the Divine poured in ecstatic poetry in the vernacular by the wise sages who revelled in the Divine and were immersed in the depths of the ocean of Divine Love. It inspired the great philosopher teacher Sri Ramanuja (1017-1137 CE) to propound the Visisht Advaitam “the Qualified Non-Dualism”.

The authors of this unique collection of poetry generally hailed from the region surrounding the major rivers (Cauvery, Tamarabarani and Palaru) coursing through tamil Nadu. Although they were from different walks of life and lived at different times, their mystic experience and their philosophical views were quite unique and similar. For them the causal principle underlying all existence is Sriman Narayana (meaning the support and abode of all souls) with all glorious and auspicious attributes, the most important attribute being His Compassion personified in his chest as “Sri”. All of the cosmos is like the body of the Lord and the Lord is the life and soul of the physical world. The unconditional compassion (*Nirhetuka Kripa*) of the Lord is the means for liberation and the Lord is thus the goal and the means to the goal.

The origin of the *Nalayira Divya Prabhandam* can be traced to one eventful stormy night when three of the pioneers among the Azhwars, called the Mudal Azhwars, namely Sri Poikai Muni. Sri Bhudat Azhwar and Sri Pei Azhwar, met and came to share a common shelter from the storm in the confines of a narrow corridor (இடைகழி) at the entrance of a small house in the village called Thirukkovaalur on the banks of Pennai river. Sri Poikai Azhwar himself in his *Mudal Thiruvandhadhi* records this event.

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்... காமர் பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றி யினி (86).

Thirukkovaalur is one of the 108 *Divya desas* or holy shrines of the Lord. The Lord resident in this holy shrine is known as Trivikrama (Ulagamalandha Perumal). The story pertains to the incarnation of

the Lord as Vamana when he came in the form of a celibate dwarf in order to repossess the worlds taken over from Indra, the chief of the celestials by the demon king Maha Bali. Vamana asked for three spaces as measured by his feet and when it was granted He changed His form to cosmic proportions (Trivikrama) and took the three gaint strides to measure the worlds. This legend is well known. (தர்ணியதா3 விசக்ரமே) “Trivikrama by three steps covered all the worlds” - Yajur Veda - Ashta 2-8-16). The Lord is believed to have taken His abode in the holy *kshetra* (the holy place) acceding to the prayers of the sage Mrigandu in the bygone age.

On the stormy night in question when these great devotees met, Lord Trivikrama from the local shrine along with His consort Sri (desiring to mingle with them) took His abode in their midst remaining invisible. All the three however felt a strange pressure in the small space and wondered who the intruder could be. Then the first among the three sages, Sri Poikai muni began singing the glory of the Lord as manifested in the cosmos lighting a lamp with the shining Sun as the flame, the Earth as the vessel and the surrounding oceans as the oil (வையம் தகளியா) and offered it as a garland. Then the second of the three sages, Sri Bhudat Azhwar lighted a lamp of knowledge (ஞானச்சுடர் விளக்கு) with devotion as the base, love as the oil (அன்பே தகளியா), the sweet mind as the wick and the knowing self as the shining flame offering all of them in the form of a garland of verses to the Lord again in a similar *andhadi* style. This dispelled the inner darkness as well and the Lord could no longer remain invisible. The third Azhwar Sri Pei Azhwar described the resulting Divine vision with another garland of hundred verses beginning with the statement “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” “I saw Sri. I saw the golden physical Form”.

Sri Venkata Natha or Vedanta Desika, the philosopher scholar of the 13th century CE, and the most famous Acharya of Sri Vaishnava tradition was inspired by this event and the works of these great and ancient Bhaktas (*Adhi Bhaktas*) to glorify the Lord who appeared in the narrow corridor in the threshold of a house (இடை கழி - தேஹீ in Sanskrit) in the form of a stotra called the “Sri Dehaleesa Stuti” (referred to by the author). He metaphorically characterizes their beautiful vision in one of the verses.

காஸார பூர்வ கவி முக்கய விமர்த ஜந்மா
பண்ணா தடேசுஷு ஸுபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ்தே
த்வத்பாத பத்ம மதுநி த்வதந்ய போக்யே
நூநம் ஸமாச்ரயதி நூதந சர்க்கராத்வம்

The metaphor is as follows: The Lord Trivikrama of Thirukkavalur is like the plush sugar cane growing on the banks of the river Pennar. The three great poets were great devotees who had no other desires except the sweet nectar of the Lord's lotus feet. When they were intensely expressing their devotion, they were like the three wheels in the sugar cane crusher, squeezing out the sweet sugar cane juice from the sugar cane. Thus came out the Lord's (ஸௌ ஸீல்ய) Sausheelya guna (His gracious condescension). This resulted in the formation of a new form of sugar, like mixing honey with the sugar cane juice producing a rich and sweet experience of the Divine. This is a fascinating and apt description of what was revealed through Sir Pei Azhwar in his *Moondram Thiruvandhadhi*. When the beatific vision of the Supreme Person Narayana was actualised, His inseparable Consort Sri was seen first in His golden Form.

Sri Pei Azhwar is considered an “amsa” of the Lord's Nandaka, the Sword of Sri Maha Vishnu. He was born in the Dwapara age, in the Tula month in the asterism of Satabhishak. He is believed to have been born in a red lilly in a well that is attached to the AdhiKesava temple in Mylapore in Chennai. One can see that well even today where there is a temple garden. He was known as Bhraanta – Yogi or Pei Azhwar since he was intoxicated by love of God.

“பேயரே எனக்கு யாவரும், யானுமோர் பேயனே எவர்க்கும்....

பேயனாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே” (*Perumal Thirumozhi* 3-8).

“All people seem to my mind to be crazy, even as all consider me mad. I am content to be mad after the Lord”.

His *bhakthi* is considered “Supreme Devotion” or *Parama bhakthi*. The *Moondraam Thiruvandhadhi* gives us a unique view of the Azhwar's heart and his intense devotion. In several verses, he instructs actively his mind and heart to follow his love of the Lord (காண்காணென விரும்பும் கண்கள் verse 35). The uniqueness of the *Moondraam Thiruvandhadhi* lies in the clear expression of *Sriyapatitvam* of the Lord as well as the *Purushakaaratvam* of Sri.

Sri Poikai Piran as well as Sri Bhudat Azhwar also indicate these in their works. In *Mudal Thiruvandhadhi*, Sri Poikai Piran refers to *Sriyapatitvam* many a time, and declares, that the inner consciousness revolves around the Consort of Lakshmi (ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு - verse 67) and those who worship Him find their way to liberation (மூப்புண்ணைச் சிந்திப்பார்க்கில்லை திருமாலே நின்னடியை வந்திப்பார் காண்பர் வழி - verse 75).

Sri Bhudat Azhwar refers to “Sri” in many verses in *Irandaam Thiruvandhadhi* and declares that the grace of Sri brings the vision of the golden Form of the Lord even before the Lord’s own grace (பேணிக் கருமாலைப் பொன்மேனிகாட்டாமுன்காட்டும் திருமாலை நங்கள் திரு - verse 56, திருமங்கை நின்றருளும் - verse 57).

Sri Pei Azhwar however begins his *andhadhi* with a declaration at the very outset “திருக்கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன்”, *He* first saw “Thiru” which stands for “Sri” in Tamil and then only he mentions that he saw the golden Form of the Lord. Sri Pei Azhwar confirms Sri Bhudat Azhwar’s assertion state above. Finally Sri Pei Azhwar end his *Moondraam Thiruvandhadhi* indicating the easy accessibility of Sri Lakshmi’s grace for us (சார்வு நமக்கென்றும்... தேனமரும் பூமேல் திரு - verse 100).

The concept of “Sri” in Visishta Advaitam has been extensively commented upon by eminent Vaishnava Acharyas including Yamuna, Sri Ramanuja, Parasara Bhattar, Nanjiyar and Venkata Natha. Sri Yamuna sings the glory of “Sri” in four verses (*Chatusloki*) and the stotras of other Acharyas more or less follow the idea from these. Sri Nanjiyar’s commentary on Sri Suktam is considered as an authoritative treatise. In the Dvaya Mantra Adhikara of *Srimad Rahasya Traya Saram*, Sri Vedanta Desika commenting on the meaning of Srīman Narayana quotes the following sloka (of Sri Arulala Perumal Emperumanar).

“ஆகாரிணஸ்து விஞ்ஞானம் ஆகார ஞான பூர்வகம்
தேநாகாரம் ஸ்ரியம் ஞாத்வா ஞாதவ்யோ பகவான் ஹரி:”

“The knowledge of a qualified object is possible only through the attribute. So knowing first Sri who is an *Aakara* or *Visheshana*, the *Aakari* or *Visheshya* – the Lord is to be known”.

He then gives six derivative meanings of the word “Sri” (*Shreeyathe* meaning She is sought, *Srayathe* meaning She seeks the Lord for the protection of the jives, *Srunoti* meaning She listens, *Sraavayathi* meaning makes the Lord listen, *Srunaathi* meaning She destroys the faults of the devotees and *Sreenaathi* meaning She fills the worlds with her *gunas*) which further illustrate her *Purushakaaratvam*.

Sri or Mahalakshmi is co-eternal with the Lord and ever resident in the chest of the Lord. She not only acts to bring the grace of the Lord to the *jiva* but also actively helps in the redemption of the individual souls. In this role, She is considered as a compassionate mediator (*Purushakaara Bhoothai*) The Acharyas point not only to the Vedas but also to the Azhwars’ works as evidence or the *Pramaana* for this.

ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ (*Purusha Sooktam* 2-6)
 “For Thee, Bhoo Devi and Sri Devi are two consorts” The second ச (conjunction) indicates indirectly Neela Devi.

In *Sri Suktam* we find Sri described as the Sovereign of all the souls (ஈஸ்வரீகும் ஸர்வபூதாநாம்). In Vishnu Purana, the most authoritative among all the Puranas, Sri is described as the divine mother who is eternal (நித்ய), inseparable from the Lord (அநபாயினி) and all pervasive (ஸர்வக்³தே:).

Sri is the personification of compassion or *Daya*. Bhoo represents Bhooma Devi who stands for forgiveness (*Kshama*) and Neela Devi is of the nature of enchanting beauty and represents the Lord’s *anubhava* - *sukham* and is also personification of forgiveness or *kshama*.

Azhwars’ verses also refer to all the three consorts of the Lord. திருமகளும், மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால் (*Mudal Thirivandhadhi*-42) இன்துணைப் பதுமத் தலர்மகள் தனக்கும் இன்பன் நற்புவிதனக்கிறைவன் தன்துணை ஆயர் பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை (*Periya Thirumozhi* 2-3-5).

Sri Thirumazhisai Piran addresses the Lord, உரத்திலும் ஒருத்தி தன்னை வைத்து உகந்து (*Thirucchandaviruttam* - 29), meaning “O’ Lord, Thou art united with the divine mother Lakshmi who for ever resides in Thy heart. பொன்பாவை கேள்வா கிளரொளி என் கேசவனே (*Naanmukan Thiruvandhadhi*-59) meaning ‘O Lord of

Sri whose halo adds lustre to Thee'. He further defines Brahman as the entity where Sri resides.

திருநின்ற பக்கம் திறவிது என்றோரார் கருநின்றகல்லார்க் குறைப்பர் திருநின்ற மார்வன் சிரீதரன் (*Naanmukan Thiruvandhadhi* - 62).

Sri Parasara Bhattar (1123-1151 CE) makes a similar statement. அபாங்கா3 பூ4யாம்ஸா பது3பரி ப்ரம் ப்3ரஹ்ம தத3பூ4த் (*Sri Gunaratna Kosha* - 30) meaning whichever entity gets most of the grace of the divine mother Lakshmi that entity becomes Para Brahman. Thus, Sriman Narayana is Para Brahman since Sri resides in His heart. Also Sri Nammazhwar refers to Narayana as திருமகளார் தனிக்கேள்வன் in *Thiruvaimozhi* (1-6-9). He further points to the fact that her grace could remove the effects of the binding *karma* வேரி மாறாத பூமேலிருப்பான் வினைதீர்க்குமே *Thiruvaimozhi* (4-5-11). Azhwars make it immensely clear that the divine couple is the supreme goal (*Prapya* ப்ராப்ய) for rendering eternal divine service and also they serve as the *Upaya* or the means. Her grace automatically brings the goal of eternal divine service தனமாய தானே கைகூடும் (*Mudhal Thiruvandhadhi* - 43). The famous *Saranaagati* verse by Sri Nammazhwar அகலகில்லேன் இறையுமென்று அவர்மேல் மங்கை உறை மார்பா *Thiruvaimozhi* (6-10-10). in the act of self surrender made to the Lord of Thiruvencatam is considered by the Sri Vaishnava Acharyas as the most appropriate example to follow for spiritual aspirants since it is made to the Lord of Sri invoking first the grace of Sri. Ramanuja first humbly approaches the divine Mother Sri and after gaining her grace only makes his surrender to the Lord.

However, the very first expression of *Sriyapatitvam* and *Purushakaaratvam* of Sri goes to Sri Pei Azhwar. “துன்னிய பேரிருள் நீங்க சோதி தோன்ற சேமமுடன் நெடுமாலைக் காணப்புக்கு திருக்கண்டேன் எனவுரைத்த தேவே” (Sri Vedantha Desika in *Prabhandha Saram*). When all ignorance vanished and the Divine Light began to shine, Sri Pei Azhwar’s description of his direct perception of the Lord, (ஸாக்ஷாத்காரத்வம்) of the Lord, revealed Sri first. As pointed out by the author, the state reached by Sri Pei Azhwar is described by Sri Peria vacchaan Pillai as the highest and the most nature state of *Parama Bhakthi* resulting in “*Bhagavat*

svarupa Saakshaa kaaratvam” or direct perception of the Divine. In the words of Sri Periyavacchan Pillai, “கடலைக் கண்டவன் அதற்குள்ளுண்டான முத்து மாணிக்காதிகளைத்தனித்தனி கண்டு உகக்குமாபோலே” it is like the person who saw the ocean perceiving and enjoying all the pearls and the gems that are hidden in it.

This Azhwar points out to us from his own experience that the Lord’s grace is assured for us (அருளாதொழிமே ஆலிலை மேல் அன்று... முன் - verse 19) and He will take His abode in the minds of those who love Him and who think of Him. Azhwar describes his own mind and heart as good since they were along with him in his path of love divine. Azhwar experiences the Lord as enshrined in the various holy shrines (Archa Form of the Lord). Among these, however, the Lord of Thiruvencatam appears to be his favourite, very similar to the other two of his companions in *Bhakthi*. Sri Poikai Piran sings on the Lord of Thiruvencatam in at least 10 of the verses in the *Mudal Thiruvandhadhi* (வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே - verse 26; பழுதொன்றும் வாராத வண்ணமே வின்கொடுக்கும் மண்ணளந்த சீரான் திருவேங்கடம் - verse 76; வெள்ளத்தினுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும் உள்ளத்தினுள்ளான் - verse 99) and Sri Bhudat Azhwar also is fond of Thiruvencatam as seen in his verses in the *Irabdaam Thiruvandhadhi*. (மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான் - verse 58; வேங்கடமே யாம் விரும்பும் வெற்பு - verse 53). Sri Pei Azhwar on the other hand refers to Thiruvencatam in 19 of the 100 verses. Azhwar confirms that the Lord of all, the inner controller of this earth, the all pervasive Lord, He from whom all the Vedas emanated, the One who forms the meaning and the substance of the Vedas, the Lord of the eternal realm, the Lord of Thiruvencatam has taken His abode in His heart (பிறைவாய்ந்த வெள்ளத்தருவி விளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான் உள்ளத்தின்னுள்ளே உளன் - verse 39). It is of interest to note that Sri Thirumangai Azhwar calls the Lord of Thiruvencatam “செந்தமிழ் பாடுவார் வணங்கும் தேவர்”, referring to the Mudal Azhwars and their *Thiruvandhadhies*. (*Periya Thirumozhi* - II-8-2). Sri Thirumangai Azhwar refers here to Mudal Azhwars as “செந்தமிழ் பாடுவார்” admiring the literary beauty of their Tamil verses.

Azhwar’s words confidently reiterate the way the Lord was made captive in his heart where He began to reside continually without

interruption. He states that he achieved this by a meticulous search guided by the bright lamp of knowledge of true understanding that the Lord is the way.

உய்த்துணர்ன்னும் ஒளிகொள் விளக்கேற்றி
வைத்தவனை நாடி வலைப்படுத்தேன் - மெத்தனவே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் என்னெஞ்சத்து
பொன்றாமை மாயன் புகுந்து - verse 94.

Such conviction and confidence expressed so succinctly arising from personal direct perception must have attracted the great Yogi Sri Thirumazhisai Piran. It is said that Sri Thirumazhisai Piran. took to *Bhakthi marga* being influenced by Sri Pei Azhwar. The benedictory verse reads “பெருக்கமுடன் திருமழிசைபிரான் தொழுவோன் வாழியே”. In fact one can see the Guru - *Sishya Bhava* in the shrine of AdhiKesava Perumal in Mylapore even today between the two Azhwars depicting this association.

All the three *Thiruvandhadies* by these ancient great souls expound the eternal Truth and shed bright light on superior devotion, true knowledge and afford the glimpses of that blissful *Bhagavatanubhavam* that they all felt. Perhaps for these reasons the first three *Thiruvandhadies* are recited at the sanctum of the Lord of Thiruvenkatam on the day of the Karthigai Deepam to represent the lights that they lit on that dark stormy night.

It is a great pleasure and privilege indeed to write this foreword for this book entitled “*Sri Pei Azhwar’s Moondraam Thiruvandhadhi - Text with a Free translation and commentary*” written by my dear brother Sir N. Rajagopalan. He has previously written and published the works of Sri Poikai Piran and Sri Bhudat Azhwar. He has done a tremendous job of completing the series of all the three *Thiruvandhadies*. The book faithfully follows Sri Periyavacchaan Pillai’s commentary. He has done this work also with a lot of care and devotion and great attention to all details. He has a very smooth flowing style of communication, which is not only beautiful, but also succinct and clear in capturing the spirit and the meaning of the *Vyaakhyana* effectively. The Azhwar’s works can only be appreciated properly with the help of the commentaries written by our great Acharyas. The traditional *Vyaakhyanam*s of the Acharyas bring out various beautiful; inner meanings, which will not be

apparent to the ordinary reader even when well versed in Tamil. The *Moondraam Thiruvandhadhi* is also in the most literary form of Tamil (செந்தமிழ்). The language of the commentators is usually in a mixed *Mani-pravala* style of Tamil admixed with Sanskrit, which many modern readers will not be familiar with. In addition many who have a genuine interest in Azhwars' works do not have the language skills needed to follow the original commentaries. Therefore there is a clear need for books such as those being written and published by the author Sri. N. Rajagopalan. I offer my heartiest congratulations to him on completing this triad successfully. I offer my best wishes to both Smt. Shanthi Rajagopalan and Sri Rajagopalan. May the grace of the eternal *Divya Dampathies*, Sri Padmavathi Thayaar and Lord Srinivasa as well as all the Azhwars shine on my dear brother Sri Rajagopalan and his loving family always.

N. Ranganathan
32 Cobblestone Drive
Willowdale, Ontario
Canada M2J 2X7

Oct.8, 2004.

PREFACE

Sri PEI Azhwar's Moonram Thiruvandhathi forms part of the 'Iyarpa' portion of the 'Naalaayira Divya Prabandham' the collective works of the Azhwars of South India. The Azhwars lived between the fifth and eighth century A.D. in and around the regions served by rivers like Palar, Cauveri, Vaigai, and Tamarabarani. Drawn from different social back grounds, they were mystic saints who through their inspired songs first propounded the Sri Vaishnava faith and Visishtadvaita philosophy in the South. The Divya Prabandham numbering in all four thousand hymns in Tamil has been termed the Tamil Veda, due to their rich philosophic content and thought harmony with Vedas and Upanishads. By their ecstatic poetry, these saints laid the foundation for the spread of the bhakthi movement centered round the existence of a Supreme Being as an integral reality. Affirming the status of Narayana as that Supreme Being (Parama-Purusha) as authenticated in the Sruthi declarations, they sang of Narayana both as immanent in the universe and transcendent and beyond it.

They sang of Him in his diverse 'Prakaras' or modes as 'Paravasudeva' in Vaikuntam, in 'Vyuha' state in 'Kshirabdhhi', in His various 'Vibhavataras' as Rama, Krishna etc., as 'Antaryàmi' in the hearts of all beings, and in 'Arcà' form in the temples erected for Him. To them, God is as real and immanent in the 'arca' form as He is real and transcendent in Vaikuntam. Thus all the five forms represent the one and only Supreme Being. They articulated their experiences of the Lord in all His glory, both in 'nithya vibhuti' in the transcendent form, and in 'lila-vibhuthi' in the material universe. To them, God is not a mere abstraction or intellectual perception, but a living presence. He lived in them, and they lived in Him, as one of the Azhwars beautifully phrased it, "உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன், என்னையும் உன்னிலிட்டேன்", "I have deposited Thee in myself and myself in Thee for ever."

Poigai Azhwar, Bhutat Azhwar and Pei Azhwar were the earliest of the Azhwar galaxy numbering in all twelve, and are referred to as "Mudhal Azhwars." They were born on successive days in the same year and month, Poigai Piran the eldest of the three at Kancheepuram, Bhutat Azhwar the middle one at "Thirukkadalmallai" now known as Mahabalipuram, and Pei Azhwar the last at Mylapore in Chennai.

They came together for the first time in a place called Thirukkovalur, in the front passage of a house commonly known in Tamil homes as “சேரடி” on one stormy night, while taking shelter from the pelting rain. As they huddled in the narrow passage, there being only that much room for them to stand, sharing their experiences of the deities in various temples they had visited, they felt a strange pressure in the darkness, as if there was a fourth person beside them. There indeed was a fourth person amidst them in that damp, dark passage eager to share the company of the three exalted souls, and listen to their conversation. By virtue of their super-conscious vision, the Azhwars intuitively understood the true identity of the fourth person as Sriman Narayana. In the ecstasy of their discovery, and being realised souls, each of them described the effect of that electrifying experience uniquely as he felt it. Poigai Azhwar conjured up a grand mental vision of the divine as the Supreme Master of the manifold universe by virtue of His ‘ubhaya-vibhuti’ in his ‘nidhi-dyasana’ or ‘para-bhakthi’ state. Expressing this in poetic diction, he portrayed the world of matter as a lamp, the seven seas as the butter oil and the bright sun as the flame all this being the manifest form of the Lord sporting the sparkling ‘Sudarsana’.

The second sage Bhutat Azhwar looked within his heart true to the upanisadic script that the heart is to be understood as the principal shrine of the Supreme Being in the whole universe (‘hrudayam, tatvijaneeyàt visvasyàyanam mahat - Narayana Suktham). His ‘parajnàna or spiritual arclight beaming on the effulgent divine presence within, moved him to visualise love as the lamp, his deep yearning as butteroil, and the mind pining away in divine bliss as the flame. The youngest of them Pei Azhwar actualised that experience (mànasa-sàkshàtkàrà) and exulted in the direct vision of Sriman Narayana in the company of His Divine consort Sri, climbing the very summit of bhakthi, (Parama-Bhakthi). The Brahman of the Upanishads had revealed itself to them, and by their hymns, they restated the truths of the Sruthi in the language of the land, viz Tamil.

The Divya Prabandham which is generally believed to be an exposition of the three Vaishnava Mantras - ‘ashtàkshari’, ‘dvayà’, and ‘Carma Sloka’ was thus born. After describing the cosmic form of the Parama - Purusha the Sruthi explores the supersubtle

Antaryami state and speaks of Its seat as the lotus blossom of the heart situated like a citadel in the centre of a city, tiny, crystal pure, with a canopy even tinier which is free from any kind of sorrow. The reality within that shrine is the object of all spiritual quest. Hence it is that the Azhwar who followed the Mudhal Azhwars viz. Sri Thirumazhisai Piran glorified that Parama - Purusha as “அற்புதன் அனந்தசயனன் ஆதிபூதன் மாதவன் நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சுளே” (திருச்சந்தவிருத்தம் - 65). “The wondrous Lord who reclines on Aadi Sesha, the primal source, the consort of Lakshmi, stands, sits, and reclines in my heart”.

All the three Mudhal Azhwars viz Poigai, Bhuta, and Pei were of non-human origin (ayonijàs) and appeared on lotus, màdhavi, and red water lily flowers respectively. The visions, truths and experiences articulated by them in their collective three hundred verses of Divya Prabandham clearly attest to the fact that they were all well versed in Vedic, Àgamic literature and Puranic lore. Swami Desikan describes them as having the Vedas and yoga in their eyes, pure of mind and poets of the highest order (“ஸ்வாத்யாய யோக நயந: ஸுசய: கவீந்தரா:” - Dehali Stuti - 6). Swami Desikan has also said that the lamp (of Truth) lit by the three Azhwars in the narrow corridor of the house at Thirukkovalur has dispelled the darkness of ignorance in the world and brought to light the truth contained in the Vedas which was hitherto only of esoteric significance. “நாட்டுக்கிருள் செக நான்மறையந்தி நடைவிளங்க வீட்டுக் கிடை கழிக்கே வெளிகாட்டுமம் மெய்விளக்கே” - அதிகார ஸங்க்ரஹம். 50”

Between them in three garlands of mellifluous poetry strung in andhàdhi form containing one hundred verses each, the three Azhwars have established the parathvam (supremacy) of Srìman Narayana, described His beautiful form, expatiated on his attributes, and qualities, and revelled in repeated references to, and description of various incarnations (as Sri Vamana, Krishna, Nrsimha etc.,) highlighted the glory of His sacred shrines especially, Thiruvēkatam and the constant presence of His consort Mahalakshmi with him as the ultimate goal and summum bonum of human life as well as the means of attaining it.

Sri Pei Azhwar who is believed to have been an incarnation of Narayana's sword 'nandhaka' took birth on a red water lily in a

farm well in Thirumailai which is part of the now metropolitan Chennai under the star 'sadhayam' in the Tamil month of Thulà which usually corresponds to the month of November. He was known for his quality of God-intoxication wandering in ceaseless quest often totally absorbed in the contemplation of the divine. His devotion to the Supreme Being has been termed 'Parama-bhakthi' which was for him the way and light to the Supreme vision. This state has been equated to the third state referred to by Sri Krishna in the Gita as "தத்வேன ப்ரவேஷ்டும்" (entering into), the other two being known as ("க்ஞயாதும்") 'para-bhakthi' and seeing ("த்ரஷ்டும்") - para-jnàna. (Gita XI-54). These three are the 'Jnàna', 'darsana' and 'pràpti' referred to by Sri Parasara Bhagavan in the Vishnu Puranam. This Azhwar's experience of the Supreme is unique in the clear manner in which he states the truth behind his vision of the Divine as inseparable from His consort Sri. and redeemability of man through prayer and devotion as further discussed at length in the Introduction.

In the enlightened view of Swami Peria Achàr Pillai the substratum of truth established in the declaration "ஸம்ஜ்ஞாயதே, ஸந்த்ருஸ்யதே வாப்யதி கமயதே" (வி.பு. 6-5-57) by the Mudhal Azhwars in their respective Thiruvandhàdhis is the same. Only the angles from which they perceived the truth were different, Sri Poigai Piran in beginning "வையம் தகளியா" and "செய்ய சுடராழியான்" was overwhelmed by the 'lilavibhuti' and 'nithyavibhuti' respectively of the Supreme Being and postulated that the Supreme Being encompasses and presides over both these aspects. Sri Bhutat Azhwar in beginning "அன்பே தகளியா and "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" intuitively deduced that the Supreme Being is none other than Narayana who is immanent in everything in the universe. Sri Pei Azhwar in starting his work, with the phrase "திருக்கண்டேன்" articulated his experience of the Supreme Being as constantly associated with Mahalakshmi, scaling the very summit of actualisation or sàkshàtkàrà as elucidated further in the Introduction section with glimpses from his poetry.

This book is another small step in the direction of reaching out the message of the Azhwars to those interested in, but not able to savour, the treasure of their Prabandhams in original. The pages that follow contain a free translation of the pàsurams. No translation, however brilliant, can capture the elegance, beauty and precision of a great

original work, especially the scintillating outpouring of a divine bard's soul. So I seek the indulgence of the readers for the limitations of my timorous translation. The notes appended to the translation are based on the 'Vyàkyànam' of Swami Peria Aachan Pillai as recapitulated by Ubayavedàntà Sri. S. Krishnaswami Iyengar Swami, (Sri Sudarsanar) Editor, 'Sri Vaishnava Sudarsanam'.

I am grateful to my brother, Dr. N. Ranganathan, Toronto, Canada for his kind Foreword. It was at his instance that I took upon myself the task of translating the Prabandhams of the Mudhal Azhwars, and this work marks the fulfillment of my commitment to him. Though younger than me in years, he has always been a guiding force in the family, along with our common mentor and role-model, our eldest brother Sri. N. Gopalakrishnan.

I wish to dedicate this work to the cherished memory of my beloved sister Chinnu (R. Sakuntala) and brother Sampath, (N. Sampath Raman).

N. RAJAGOPALAN.

II Floor 'Sri Nidhi' T-37, A & B
16th Cross Street, Besant Nagar,
Chennai - 600 090.

INTRODUCTION

The greatness of Sri Pei Azhwar lay in his knowledge vision of the Divine personality as in the company of His consort Mahalakshmi or Sri. This is the truth proclaimed in the UPANISHADS as Sri Suktham invokes the Supreme Divine - Jàtavedà to bring Sri Lakshmi (Anapagàminim) the compassionate (Àrdràm) who resides in the lotus pond (Pushkarini) who is prosperity itself (Pushtim) who is of beautiful hue and decked in golden garlands (Hemamàlinim) who is the Impellor (Surya) and who is wealth itself.

The Azhwar begins his andhàdhi of one hundred verses with a vivid description of a vision with the phrase “திருக்கண்டேன்” etc. (‘I saw the consort Sri on the form of the Lord who is golden-hued and radiant like the sun, I also saw the fiery Discus and the lovely Conch in His beautiful hands’). The Azhwar thus, at the very outset focuses the attention of the seeker on the very ultimate truth - not on the divine transcendence and immanence which makes the Lord the over-loading and the indwelling Being - the Mother as well as the Fatherhood of the Divine. That, it may be said, is the achievement of the highest Purusàrtha, that bliss that is the essence and secret of existence, the shining hope and beaconlight of our way. The Azhwar’s opening verse breathes this idea. Sri Poigai Piran and Bhutat Azhwar saw this association too, as evident from their pasurams, (“நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்” - Mudhal Thiruvandhadhi - 86) and (“திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வம்” Irandam Thiruvandhadhi - 57 respectively). But there is a distinctive colour to the vision of Pei Azhwar in that the Divine Mother it was, who had been brought to the vision of the seer first and foremost.

It is the affirmation of this truth that Sri Ramanuja opens his Sri Bhashya Commentary with the significant phrase ‘Brahmani Srinivàse’. Swami Desikan in his invocatory verse on this Azhwar also highlights this fact by addressing him as “திருக்கண்டேன் என உரைத்த தேவே” - Thus it may be said that this manifestation of the Divine was Sri Pei Azhwar’s ‘bhàgavadhanubhavam’ first and his alone, and not granted to the other two Azhwars. If the conceptual experience of the Divine as the cause and embodiment of ‘lilavibhuti’ and nithya-vibhuti’ (Sri Poigai Azhwar’s para-bhakthi) is rich in itself, and the vision of the Supreme Being as Narayana and as worthy of personal devotion (Sri Bhutat Azhwar’s paragnàna) richer still, it

is made richest by Sri Pei Azhwar's supreme devotion not merely to the absolute as Divine but absolute as Divine dual personalities of both the Father and the Mother since this aspect of Goddess Sri in inseparable union with the Lord ("தேவி நித்யாநபாயி"- Sri Desikan's Sri Sthuthi - 5) is the centre-piece of Sri Vaishnava Siddhanta. This Azhwar was evidently the specially chosen medium by the Lord Himself to reveal this vedic truth to the external world in this categorical and manifest manner.

At the very end of his work, the Azhwar reveals the manner of his Sādhana that led to his vision, in the words "உய்த்துணர் வென்னும் ஒளி கொள் விளக்கேற்றி வைத்து அவனை நாடி வலைப்படுத்தேன்." (Pasuram-94) 'I lit the lamp of consciousness, looked for the wonder Lord in that light, and pursued Him.' The vision is thus the fruit of inner search that is focused, guided by knowledge that is purposive and informed by the realisation of the goal of life, the greatness and vastness of the Reality behind all existence and our relationship as an integral part of that Reality. The methodology of this inner search is explained by him in an earlier pasuram as "அறிவென்னும் தாள்கொளுவி, ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னுந்தின் கதவஞ் செம்மி மறையென்னும் நன்கோதி நன்குணர்வார்" (pasuram 12) "In constant remembrance through a life of vedic study with a mind in a state of equilibrium closing the doors of sensory organs." What is more, Azhwar assures us in pasuram 10 of all the graces that await us here and now in this life itself, if only we recite the names of the Lord who holds a dextral white conch on his hand. These graces are "தேசம், திறலும், திருவும், உருவமும், மாசு இல் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்" "splendor, skill, wealth, beauty and birth in a blemishless family, to name only a few.

Sri Pei Azhwar's "Moonram Thiruvandhadhi" also like those of the other two Mudhal Azhwars is replete with episodes from vibhavāvatāra. Among them, Sri Krishnāvatāra figures most prominently in more than a quarter of the total pasurams followed by Sri Tiruvikramāvatāra and other avatāras. The Azhwar's involvement in his experience of the 'soulabhyā' of Krishnavatāra comes out in a palpable manner in his reference to the toddler Krishna meekly submitting to Yashoda binding

him with a knotted rope, in the words “ஆய்ச்சிக்கண்ணி கயிற்றினால் கட்டத்தான் கட்டுண்டிருந்தான்”-91. “When Yashoda brought a knotted rope to bind him. He submitted meekly”. This is evocative of Swami Nammazhwar’s trance-inducing recapitulation of the same in “எத்திறம் உரலினோடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவே” (திருவாய் 1.3.1). Among divyadesas, Thiruvencatam and the Lord that abides there are mentioned in as many as nineteen pasurams. In Pasuram 63, the Azhwar captures the vision of the Lord here in His vibhavaàatàra as Sankara-Narayana and declares that the Lord Srinivasa at Thirumalai projects the felicitous blend of the features and qualities of both. This Azhwar also like his predecessors scales the very height of graphic imagery in portraying the ecology and ambience of the Thiruvencata hills. In pasuram 70 he describes how tuskers in heat on these hills remember even in that state to offer with their trunks a flower to the all-powerful Lord of Thiruvencatam in mute worship. The crystal springs, lofty peaks, the rich diversity of the fauna and flora of the hills etc. are all vividly portrayed in several verses.

The Azhwar also expounds in a lucid fashion the doctrine of ‘Sarirathva’ of the whole universe which is but the Antaryàmi doctrine expressed in another form. In pasurams 38 and 39, he describes this thus, “He is everything that exists in the universe. The sages, the stars, planets, blazing fires, mountains, and the eight radial quarters are all His expression. He is the Supreme Controller nonpareil. I am bonded to Him who is both within me and outside.”

The experience of this Azhwar is very distinctive in that he finds everything about God adorably beautiful and tender. He exhorts us not to be assailed by constant doubt as to what is good and what is bad but to seek the beautiful feet of the Lord who wears on his chest the cool honey-filled tulasi garland. He assures us that if we do that, all our sins well immediately vanish. Thus Sri Pei Azhwar like his precursors Sri Poigai and Bhutat Azhwars has laid the foundations of Sri Vaishnàva Sidhantà and shown the way to an integral experience of the Divine.

குருகை காவலப்பனருளிச் செய்த தனியன்

சீராரும் மாடத் திருக்கோவ லூரதனுள்
காரார் கருமுகிலைக் காணப்புக்கு - ஓராத்
திருக்கண்டே னென் றுரைத்த சீரான் கழலே
உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே யுகந்து.

Oh my heart, sing happily the praise of the feet of the exalted one, who after being blessed with the vision of the Lord resembling the sable clouds of the rainy season, in a passageway at Thirukkavalur of magnificent buildings, exulted “I saw Sri”.

This ‘Thanian’ which refers to a stand - alone invocatory verse was composed by Kurugai Kavalappan who was a disciple of, and received instruction on ‘bhakthi yoga’ from, Sri Nathamuni. The thought expressed by him in this ‘thanian’ may be summed up as follows. All three Mudhal Azhwars viz Poigai, Bhutam, and Pei are distinguished in the Azhwar galary for their inspired explication of ‘parabhakthi’ ‘parajnàna’ and ‘paramabhakthi’. As such they were steeped in the thought and experience of ‘bhagavad vishayam’. Among them who came together in the now famed passage way at Thirukkavalur, the youngest who was born in Thirumailai (“மாடமாமயிலை பெரிய திரு 2-3-2) became known as ‘Pei’ or ‘Mahatàhvayar’ (mahàtmà) and exemplified the quality of ‘paramabhakthi’. His actualisation of ‘bhagavadhanubhava’ in that superconscious state, flowed in a hundred verses commencing “திருக்கண்டேன்”. The composer of this invocation hearkens his heart to ever cherish the sacred feet of Sri Pei Azhwar.

சீராரும் மாடத் திருக்கோவலூர்

“சீரேறும் மறையாளர் நிறைந்த செல்வத் திருக்கோவலூர் - (பெரிய-திருமொழி 2-10-8)” “filled with people of high vedic scholarship and mansions fit for their living.” A divya-desa dear to the Lord. “தானுகந்த ஊர் - திருநெடுந்தாண்டகம் 6. The Lord chose to materialise in the narrow corridor of a house eager to savour the company of the three Azhwars. Sri Poigai Piran refers to this in his pasuram “நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் - முதல் திருவந்தாதி - 86. Hence the Lord at this divya-desa has been fondly addressed as “இடைக்கழிபெருமான்” or “தேஹளீசன்.” The samskrit word ‘dehali’ means “ரேழி” in Tamil and stands for a passageway at the entrance of Tamil homes.

“காரார் கருமுகிலைக் காணப்புக்கு” Seeking shelter from the rain outside, the Azhwars ended up setting sight on the Lord resembling the dark rain-bearing clouds. “மழைமுகிலே போல்வான்றன்னைச் சீரணங்கு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத் திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்” (பெரிய திருமொழி 2-10-10) “நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” - Sri Purusha Suktham. Sri Pei Azhwar also speaks of the same experience of the Lord’s vision as a sable cloud with the sparkle of lightning. “பொலிந்திருண்ட கார்வானில் மின்னேபோல் தோன்றி மலிந்து திருவிருந்த மார்பன்” (மூன்-திருவ-57).

“திருக்கண்டேன் என்று உரைத்த” His work Moonram Thiruvandhadhi starts with the words. “திருக்கண்டேன்” The first two Azhwars lighted lamps. “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்து அன்றெரித்த திருவிளக்கை (இராமநுச-நூற்ற-8).” “இறைவனைக் காணும் இதயத்திருள் கெட ஞானமென்னும் நிறை விளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி” (“இராமாநுச-நூற்ற-9”). In that arclight of lamps lit by the first two Azhwars, Pei Azhwar witnessed the grand vision of the Lord in the company of Sri as a sable cloud set against the brilliance of the flash of lightning. The inner enlightenment experienced and expressed by the first two Azhwars was that of vedic vision of transcendence and immanence respectively (para-bhakthi and parajnana). Sri Pei Azhwar’s state was that of ‘sakshatkara or experiential actualisation. As Sri Thiruvarangattamudanar expresses it, “மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள்

மாமலராள் தன்னோடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன் (இராமாநுச-நூ-10).

“சீரான் கழலே - The sacred feet of the one endorsed with the spiritual qualities of jñāna, bhakthi etc.,

“உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே உகந்து” At the end, the thanian invokes the heart to extol the sacred feet of the Azhwar even as the Azhwar extolled his ecstatic state of ‘bhagavad vishayam’ with the phrase “திருக்கண்டேன்” true to the dictum “யத்தி மனஸாத்யாயதி தத் வாசா வததி.” It is appropriate to exhort the heart in this manner. As Vishnu Puranam (6-7-28) states “மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் பந்த மோக்ஷயோ:” ‘The mind alone is at the root of bondage and liberation’ “உகந்து உரை” since what is being extolled is the experience of ‘bhàgavadha vishayam’ always considered a cut above ‘bhàgavad - vishayam’, Swamy Kurugai Kavalappan commends the heart to cherish it in a spirit of overflowing ecstasy to merit the richness of that experience and true to Swamy Nammazhwar’s description “உற்றேன் உகந்து பணி செய்து” (திருவாய்-மொ- 10-8-10). It is that ‘Kainkarya’ blessing that Sri Nammazhwar wished for that all times. “தனிமாத்தெய்வத்து அடியவர்க்கு இனிநாம் ஆளாகவே இசையங்கொல் ஊழிதோறுழி ஒவாதே (திருவாசிரியம்-3).” In sum, this is what this ‘thanian’ invokes.

Sri Desika's Invocation

Swami Vedantha Desikan in his 'Prabhanda Sàram' has dedicated the following verse to Sri Pei Azhwar.

மாமயிலைப்பதியதனில் துலாமாதத்தில்
வருஞ்சதயத்தவதரித்துக் கோவலூரில்
தூமுனிவரிருவருடன் துலங்கநின்று
துன்னியபேரிருள் நீங்கச் சோதிதோன்றச்
சேமமுடனெடுமாலைக் காணப்புக்குத்
திருக்கண்டேனென வுரைத்த தேவே, உன்றன்
பாமருவு தமிழ்மாலை நூறுபாட்டும்
பழவடியேனுக்கருள் செய் பரமநீயே.

(Prabhanda-Saram-4)

Thou divine being who revealed the truth of the Divine Mother in the inalienable company of the Lord, who were born at sacred Thirumailai in the month of 'thula' under the star 'sadhyam'. When you and the two companion sages stood in shared aura at Thirukkavalur, you alone were blessed with the vision of the Divine Lord as that inseparable duo and the luminescence of that vision dispelled the darkness of the world. Bless this humble being, oh great One with thy mellifluous garland of one hundred verses.

The uniqueness of Sri Pei Azhwar's knowledge vision of the Lord as a composite dual personality of both motherhood and fatherhood has been dwelt at length in the Introduction and bears no reiteration. Swami Desikan expressly recognises this and striking a distinctly different note from the tenor of his tribute to the other two Azhwars, alludes to it by the phrase "திருக்கண்டேன் என உரைத்த தேவே" in his invocation to this Azhwar. Swami Desikan also employs different epithets to address each of the three Mudhal Azhwars in his invocatory pasurams in the Prabandha Sàram. Thus while he addresses Sri Poigai Piran as "புனிதா" (Purity - personified), and Sri Bhutat Azhwar as "வேந்தே" (Emperor), he has addressed Sri Pei Azhwar here, as "தேவே" (Divine Being).

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்கனணிநிறமும்கண்டேன் - செருக்கிளரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்
என்னாழிவண்ணன்பாலின்று.”

1.

**The vision rose before me first, now at this very instant,
of the divine Mother with my ocean-like Lord. Then I
saw His brilliant Form radiant like the sun, with his
sparkling discus deadly in battle in one hand, and the
curved conch in the other.**

என் ஆழி வண்ணன் பால் கண்டேன் - In the Azhwar's vision,
the Lord appears like the vast blue ocean which is a repository
of innumerable precious gems.

இன்று கண்டேன் - Azhwar says that he saw “today” at that
moment, the priceless gems within the spectrum of his vision
due to the ‘nirhetuka krupa’ of the Lord who also craved the
palpable proximity of the three Azhwars. Sri Poigai Azhwar the
first of the trinity had seen this vision too and expressed this in
the words “நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்” (மு.தி.-86) So had
Sri Bhutat Azhwar who stated this in the words, “திருமங்கை
நின்றருளும் தெய்வம்” - (இ.திரு-57).

திருக்கண்டேன் - Pei Azhwar visualised the Lord first and
foremost as Srimàn, placing the Divine Mother as the principal
expression of His multi-splendored form. This was visual
reporting at its best. Just like a pot and its shape cannot be
visualised apart, the divine Mother is the embodiment, the direct
‘swarupa’ ‘nirupakadharma’ - of the ‘Paramapurusha’, whatever
the mode of his form, ‘Vyuha, Vibhava, Antaryàmi, or Arca’ as
all Azhwars have experienced in all their soulful out pourings.
Some of these are cited below குழற்கோவலர் மடப்பாவையும்
மண்மகளும் திருவும் நிழற்போல் வனற் கண்டு நிற்குங்கொல்
(2480). மாதவன் வைகுந்தன் (428) அரவத்த மனியினோடும்
அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் (452) in
Vyuha state.

“மைதிலி தன் மணவாளா (322) ஆயர்குல முதலே மாதவா மராமரங்களேழுமெய்தாய் (2724) அடலாமையான திருமால் (1083), வாமனன் மாதவன் (1684) - in Vibhava state. “அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து (452), மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவன் என்னும் தெய்வத்தை நாட்டி (323), பாவை பூமகள் தன்னோடும் உடனே வந்தாய் என் மனத்தே மன்னி நின்றாய் (1609) - Antaryami state. திருவுடையான் மணவாளா திருவரங்கத்தே கிடந்தாய் (183). வேங்கடத்துத் தன்னாகத் திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வற்கு (580) அகல கில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பா திருவேங்கடத்தானே (3335), திருவிளையாடு திண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி (589) ஒருவல்லித்தாமரையாள் ஒன்றிய சீர்மார்பன் திருவல்லிக்கேணியான் (2297) - in Arcà state.

The greatness of Sri Pei Azhwar is that he is the forerunner among the Azhwars in articulating this experience of the ‘Purushakàrabhutaì’ role of the divine Mother in relation to the Lord. It is the singularity of this Azhwar’s Prabhandam that it begins and ends on this note. பொன்மேனி கண்டேன் Once the Azhwar has cast his first look at the presence of the divine Mother, the next thing that draws his attention is the golden body of the Lord on which she is seated in a state of eternal togetherness.

திகழும் அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன் - The splendor of the combined effect of the divine togetherness is dazzling like the sun in the vision of the Azhwar. Having feasted his eyes on the cynosure of the spectacle unfolding before him, the other details which fill in to complete the picture come into the view of the Azhwar. These are the overseeing guardians of that divine togetherness. These are enumerated in the latter part of the pasuram.

செருக்கிளரும் பொன் ஆழி கண்டேன் - Foremost of these celestial guardians is ‘Sudarsana’, Narayana’s fiery discus in a state of constant alert ready to spring on and strike any adversary posing any kind of threat. “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு, வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு.” (பெரியாழ்- திருமொழி- திருப்பல்லாண்டு) புரிசங்கம் கைக் கண்டேன். I saw the curved conch, ‘Sri Panchajanyam’ of the Lord in his beautiful hand. “படைபோர் புக்கு முழங்கும் ‘அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே’

(திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்-திரு.). Like Sudarsana, the Sankha is a jealous protector of the Lord and strikes terror in the enemy's heart by its fierce battle blast. The Azhwar calls it 'புரிசங்கு' which means curved in shape suggesting that it can scan the horizon in all directions looking out for enemies of the Lord lurking anywhere in any corner. "கூனற் சங்கம்" (பெருமாள்-திருமொழி. 1-8). It can also be taken to mean arched to indicate humility before the Lord.

இன்றேகழல்கண்டேன் ஏழ்பிறப்பும்யானறுத்தேன்
பொன்தோய்வரைமார்பில் பூந்துழாய் - அன்று
திருக்கண்டுகொண்ட திருமாலே உன்னை
மருக்கண்டுகொண்டென்மனம்.

2.

Oh Consort of Lakshmi, my mind has found its niche in you at the very moment my eyes beheld your sacred feet, even as the divine Mother found her abode on your bejeweled tulasi-clad chest shining like a gold-soaked mountain. I stand redeemed from the chain of countless births.

பொன்தோய் வரைமார்பில் பூந்துழாய்த் திருமாலை - Consort of Lakshmi with a bejeweled tulasi-clad chest resembling a gold-soaked mountain.

அன்று திருக்கண்டு கொண்ட திருமாலே - Lakshmi who found her abode on your chest then, Oh Consort of Lakshmi.

Azhwar recalls here the moment of churning of the milk ocean when Mahalakshmi who materialised from the ocean set sight on the Lord's chest as she came out, and instantly coming under its spell ascended the same and made it her abode.

திவ்ய மால்யாம் பாதரா ஸ்நாதா பூஷண பூஷிதா
பஸ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்தலம் ஹரே
(-வி.பு. 1-9-105)

திருமால் - literally intoxicated with overpowering love for Lakshmi.

She did that right before the astonished eyes of all devas. But even her attraction to the Lord is like a pond before the ocean of Narayana's love for her. No wonder then that Azhwars sing His praise in glowing terms, as for instance “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா” etc.

இன்றே – The long vowel “ஏ” implies that the ‘bhagavadh anubhavam’ of Azhwar’s mind in settling on the sacred feet of the Lord has become his way of life. That by itself is bound to cut the cycle of repeated births.

மனத்துள்ளான் மாகடல்நீருள்ளான் மலராள்
தனத்துள்ளான் தண்டுழாய்மார்வன் – சினத்துச்
செருநர்உகச்செற்றுகந்த தேங்கோதவண்ணன்
வருநரகம்தீர்க்கும்மருந்து.

3.

My Lord who is equally at home resting on the waves of the Milk ocean and the bosom of Lakshmi, wearer of the cool tulasi garland and happy destroyer of evil forces, azure - complexioned like the expansive ocean, is the cure - all for the looming hell of samsàra and abides in my heart.

In the previous pasuram, Azhwar spoke of his heart finding its haven in the Lord's feet. In this pasuram, he speaks of the Lord abiding in his (devotee's) heart. But before he could find a devotee's heart evolved enough to receive him, the Lord has been patiently waiting, as it were, and what is more, working towards that end. Though Azhwar begins the pasuram by saying “மனத்துள்ளான்” - He abides in me - he means as indeed all the Azhwars do, that it is the overarching desire of the Lord, to abide in the devotee's heart. So commentators put this phrase at the end.

Azhwar then lists how the Lord has been waiting.

மாகடல் நீருள்ளான் – He rests on the waves of the milk ocean.

மலராள் தனத்துள்ளான் – He rests on the bosom of the lotus – sprung Lakshmi. In reference to the Lord, this is not to be taken in

the conventional mundane sense but in a special sense of embodiment of love. This is to underscore the fact that the divine Mother has a role as the 'purushakhara' agency or mediatrix in intervening in behalf of the devotee before the Lord. His love for her holds out a special promise for the devotees.

தண்துழாய் மார்பன் – wearing the cool tulasi garland on the chest.

சினத்துச் செருநர் உகச்செற்று உகந்த தேங்கோத வண்ணன் – Blue complexioned like the brimming ocean, He derives great gratification in destroying the evil forces imperilling the world. He is like an ocean in his compassion for his devotees.

வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து – A sure panacea for the hellish cycle of samsara.

Sàstràs say, “அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸுபாஸுபம் நாபுக் தம் கஷ்யதே கர்ம கல்பகோடிஸதைரபி.” – ‘The fruit of all action good or bad has to be necessarily borne. That cannot be averted regardless of the efflux of hundreds of thousands of years.’ But Sri Vishnu Sahasranànam says, “நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்.” The Lord is the doctor and the medicine. Being the doctor means that He is the dispenser of fruits of action. Being the medicine means that He is the way: He is all this. For what? To abide in my heart says the Azhwar. Azhwar says மனத்துள்ளான் - He is there right inside my heart. Other Azhwars also have been ecstatic in contemplating the ‘Antaryàmi’ Brahman as following pasurams would show:- “திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே எனதுடலே அருமாயத்து எனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மாநொடியும் பிரியான் என் ஊழி முதல்வன் ஒருவனே (திருவாய் 10.7.8)

கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வானாடும்
புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம் - வெல்ல நெடியான்
நிறங்கரியான் உட்புகுந்து நீங்கான் அடியேன துள்ளத் தகம்
(பெரிய-திருவ 68)

“நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகா திருவெவ்வுள் நாகத்தணை
அரங்கம் பேரன்பில் - நாகத் தணைப்பாற்கடல் கிடக்கும் ஆதி
நெடுமால் அணைப்பார் கருத்தனாவான் (நான் - திருவ 36)”

“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கட மென்றிவ் விரண்டும்
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மை போல்- நிற்பென்று உளம்

கோயில் உள்ளம் வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்து
“இளங்கோயில் கைவிடேல் என்று (இர-திருவ-54)”

“தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின் இலைமேல்
துயின்றான் இமையோர் வணங்க மலைமேல் தான் நின்று என்
மனத்துள் இருந்தானை நிலைபேர்க் கலா காமை
நிச்சித்திருந்தேனே (திருவாய் 10.4.4)”

“பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணாள நம்பி, தனிக்கடலே
தனிச்சுடரே தனியுலகே என்றென்று உனக்கிடமாயிருக்க
என்னை உனக்குரித்தாக்கினையே (பெரியாழ் திரு - 5.4.9)”

Swami Appullar has in his commentary rephrased the first and last phrases of the pasuram to read.

– மனத்துள்ளான் வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து to mean that the Lord abides in my heart in order to rid me of the living and looming hell of samsàra.

மருந்தும்பொருளும் அமுதமும்தானே
திருந்தியசெங்கண்மாலாங்கே - பொருந்தியும்
நின்றுலகமுண்டுமிழ்ந்தும் நீரேற்றுமுவடியால்
அன்றுலகம்தாயோனடி.

4.

With eyes like the red lotus flower the unmistakable Master of the worlds is the medicine, cure and elixir of life, as he proved at the time of the great deluge by swallowing and recreating the worlds, and when he scaled them after accepting the symbolic offering of water. His sacred feet are the panacea for samsàra, and the promise of prosperity on this earth and paradise of after-life.

In saying that the Lord's feet are “மருந்தும் பொருளும் அமுதமும்தானே,” Azhwar declares that they are our pràpya pràpakam, the goal and the means.

திருந்திய செங்கண்மால் - eyes like the red lotus flowers. “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷீணி (சாந் உப 1.7) The Paramapurusha has eyes like two red lotus flowers blossomed by sun’s rays.”

“கரியவாகி புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்பெரிய வாய கண்கள்” (அமலனாதி-8) By this, Narayana’s pràpyathvam is proclaimed.

ஆங்கே நின்று பொருந்திய - Steadfast in His protective role. Azhwar cites two instances to illustrate this.

உலகம் உண்டு உமிழ்ந்து – swallowing and regurgitating the worlds, At the time of pralayà, Narayana tucks away the worlds including all beings in His stomach for safe-keeping, as a baby floating on a banyan leaf on the flood waters and when the time is opportune brings them out in recreation.

நீரேற்று – accepting the symbolic ritual water from Mahabali.

அன்று மூவடியால் தாயோன் – when Mahabali expropriated all the worlds, the Lord assuming the form of Sri Vamana asked for, and accepted, three steps of land from Mahabali and scaled the worlds in two steps as Trivikrama sending Mahabali to the netherworld with his third step.

மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே – Lord’s feet then are the medicine, the healing power, and elixir for the disease of samsàra, (வருநரகம் as the Azhwar referred to in the previous pasuram.

“பொருள் – worldly prosperity both “மருந்தும் பொருளும் are the means or the upàya since they help prevent pain and provide pleasure. (‘anishta nivarthi and ishta pràp̥thi’).

“அமுதம் ambrosia of liberation. Lord’s feet are the upeyà as they assure us eternal life here after.

அடிவண்ணம் தாமரை அன்றுலகம் தாயோன்
படிவண்ணம்பார்க்கடல்நீர்வண்ணம் – முடிவண்ணம்
ஓராழிவெய்யோன் ஒளியுமஃதன்றே
ஆராழிகொண்டாற்கழகு.

5.

What awesome beauty it was that the Lord holding the discus exuded at that moment when He strode the worlds; his feet crimson red like the lotus, body the dark blue of the oceans, and his crown the dazzling brilliance of the sun. The same lustrous halo was all over him.

Azhwar pauses in this pasuram to savour the beauty of Sri Vāmanāvathāra.

அன்று உலகம் தாயோன் அடிவண்ணம் தாமரை – At that moment when He strode the worlds as a colossus, the texture and complexion of his feet was soft and crimson like the lotus.

வண்ணம் – refers to both the complexion of the lotus and its fragrance.

Azhwar intended the term அன்றுலகம் தாயோன் as common to both அடிவண்ணம் தாமரை and படிவண்ணம் and so appropriately placed it in between.

உலகம் தாயோன் படிவண்ணம் பார்க்கடல் நீர் வண்ணம் – His body resembled in complexion the colour of the oceans of the earth. Here also “வண்ணம்” connotes cool like the ocean. It can also be taken to mean the flowing nature of the Lord’s compassion and love towards his devotees, even like the current of the ocean waters. As Swami Nammazhwar phrased it, is He not “நீர்புரை வண்ணன்”? (திருவாய்-மொ 1-8-11)

முடிவண்ணம் ஓராழி வெய்யோன் – The crown of the Lord resembled the brilliance of the sun seated on one-wheeled chariot.

ஒளியும் அஃதன்றே The dazzle of the crown. Gita says திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரயஸ்ய பவேத் யுக பதுத்திதா।

யதி பா ஸத்ருஸீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: ॥

(Gita 11:12)

If there were a thousand suns on the firmament, that brightness might approximate to the Lord’s halo. “கதிராயிரம் இரவி கலந்தெரித்தால் ஒத்த நீண் முடியன்” (பெரியாழ். திருமொ. 4-1-1) ஆராழி கொண்டாற்கு அழகு. The beauty of the Lord in the act of holding the disc us in his hand was in itself beautiful. Azhwar’s fascination of this sight evokes his wonder.

அழகன்றேயாழியாற்கு ஆழிநீர்வண்ணம்
அழகன்றேயண்டம்கடத்தல் – அழகன்றே
அங்கைநீரேற்றார்க்கு அலர்மேலோன்கால்கழுவ
கங்கைநீர்கான்றகழல்.

6.

What beauty defined that moment as if all the beauty of the world had come together, the beauty of the oceans reflecting the Lord's complexion, His giant stride over the universe, and the beautiful sheet of the gushing Ganga sprouting from Brahma's water jug and washing over the Lord's feet.

Azhwar's ecstasy now shifts focus from the Lord's disc to the complexion of the Lord's form, His colossal stride of the universe, His lotus feet and so on. His blue complexion resembling the dark hue of the oceans is beautiful in itself.

அழகன்றே அண்டம் கடத்தல் – The sheer beauty of his giant stride over the universe on – 'ஸ பூமிம் விஸ்வதோ வருத்வா அத்யதிஷ்டத் தஸாங்குலம்' (பு. ஸு).

As Sri Vamana, the Lord strode the whole universe and more in three steps, though Mahabali's kingdom extended over only three worlds.

ஏத்த ஏழுலகும் கொண்ட கோலக் கூத்தன் (திருவாய்-மொ. 2-2-11) – This act of the Lord is beyond the power of human imagination to visualise in a mental frame but in Azhwar's fancy, this is just beautiful like some graceful dance step.

அங்கை நீர் ஏற்றாற்கு – To him who accepted the symbolic offering of water.

'அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை' (திருநெடு-6) – Sri Vamana's beautiful hand kept growing as though they who sought boons and grace from that hand were so satiated that they were pleading, "enough, enough" 'அலம் அலம்'.

அலர் மேலோன் கழுவ – Lord's lotus feet were washed in Ganges water poured by Brahma.

“மேல் நின்ற விசம்பில் வெண் துகில் கொடியென விரிந்து வலந்தரு மணிநீர்க்கங்கை” (பெரிய திரு-மொ 1-4-3) – The flowing water of the Ganges was sparkling white like a flowing white tapestry spread over the sky. In this manner, the Azhwar appears lost in ecstatic reverie contemplating the sheer beauty of the Lord’s complexion, the strident posture of his pink feet and the shimmering white of the water washing over those feet.

கழல்தொழுதும் வாநெஞ்சே கார்க்கடல்நீர் வேலை
பொழிலளந்தபுள்ளூர்திச் செல்வன் – எழிலளந்தங்
கெண்ணற் கரியானை எப்பொருட்கும் சேயானை
நண்ணற் கரியானை நாம்.

7.

Oh heart, come let us prostrate to the feet of the Lord who measured this world bordered by emerald oceans – Consort of Sri with the eagle king Garuda as his vehicle, beautiful beyond measure or mataphor, transcendent beyond anyone’s reach of his volition.

The Azhwar who was lost in a trance over the Lord’s beauty in the previous pasuram, hearkens his heart in this pasuram to lead a life of service and devotion to the Lord’s sacred feet. This pasuram pays tribute to the ‘parathvam’ (transcendence) of the Lord.

பொழில் அளந்த புள்ளூர்திச் செல்வன் – Consort of Sri whose vehicle is the eagle king Garuda, who measured this world.

‘அளந்த - ஏக: ப்ராஸீஸரத் பாதமேக: ப்ரசாசிக்ஷளந் முதா ।
அபரோப்யதரந் மூர்த்நா கோதி கஸ் தேஷு கண்யதாம்॥

‘One (Narayana extended his foot, one (Brahma) washed it with joy, yet another (Rudra) consecrated his head with that water. Who is the principal one of them?’ This episode ‘is one cited often for propounding the Lord’s parathvam. Second, He has the eagle king Garuda for his vehicle.

புள்ளுர்தி - ஸுபர்ணோஸி கருத்மான் - Garuda is considered the embodiment of the Vedas.

செல்வன் - 'செல்வநாரணன்' (திருவாய்-மொ 1-10-8) - He is Sriman and this beyond anything else is at the root of His Parathvam.

எழில் அளந்து அதற்கு எண்ணற்கு அரியானை - His beauty is beyond measure or metaphor.

எப்பொருட்கும் சேயானை - Far beyond anything

“யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ”

ஆனந்தவல்லீ தைத்திரியோபநிஷத்|| - 'Where words return with the mind without ever reaching'.

“யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந் நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஸ்சித் வருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டதி ஏகஸ தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்” (Svet-Upa 3.9)

“The whole universe is fully pervaded by Purusha than whom there is nothing else higher or for whom there is no second entity more celebrated, and other than whom there is no subtler or higher entity, and who stands alone in the celestial realm motionless like a leviathan tree”.

நண்ணற்கரியானை - beyond anyone's reach.

யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் (திருவாய்-மொ 1-3-4) - He is not attainable even for the exalted souls or celestials like Brahma of their volition. But for those who are totally devoted to Him, He is eminently attainable and near at hand in utter simplicity.

யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்
(திருவாய் 1-3-4)

நாமம்பலசொல்லி நாராயணாவென்று
நாமங்கையால்தொழுதும் நன்னெஞ்சே - வா மருவி
மண்ணுலக முண்டுமிழ்ந்த வண்டறையுந் தண்டுழாய்
கண்ணனையேகாண்க நங் கண்.

8.

Come, my dear heart, let us recite many names like Narayana and worship with folded hands. May our eyes behold the vision of Krishna wearing the cool tulasi garland, who ate and regurgitated this earth.

In the previous pasuram, Azhwar addressed his heart for devoted service at the Lord's feet. In this pasuram, Azhwar points out that kind of one dimensional devotional service by a single organ is not sufficient in itself, and calls for involvement of all bodily organs for multi-dimensional service to the Lord. The heart becomes 'dear heart' to the Azhwar showing that he is overwhelmed by the empathic response of the heart to the message contained in the earlier pasuram. The following lines of Swami Nammazhwar's echo the same sense of exultation.

முந்துற்ற நெஞ்சே (பெரிய-திருவ-1) Oh Eager heart. “என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சம் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் இனி (திருவா-மொ 1.7.8)” Even if he desires to forsake me now, my heart is so good, he has not the power to forego and move away.

நாமம் பல சொல்லி - The thousand and more names of the Lord which describe the various unique qualities of the Lord. If the objective is to derive a specific desired result, then it may be sufficient to go on repeating one name, but Azhwar's good heart wants to savour the manifold distinctive traits and qualities of the Lord, hence the need to recite the manifold names of the Lord.

நாராயணாவென்று - Names there may be many, but none can possibly match the miracle name, 'Narayana'. Unlike other names which describe a multiplicity of the 'svarupa' 'rupa' 'guna' and 'vibhuti' wealth of the Lord but each separately, the name Narayana sums up all this together in one beautiful name that sets Him apart, and distinct from any other god. So Azhwar uses this expressly.

So far Azhwar spoke of involvement of the tongue in devotional pursuit. Next he speaks of the hands.

நாம் அங்கையால் தொழுதும் - The hands are the principal action - instrument in rendering service. This distinctive quality, no other instrument possesses. We use the hands first in 'anjali mudra' to

express our devotion, which is indicative of all other types of worshipful service.

வா மருவி - call to come in a spirit of harmonious co-operation.

மண்ணுலகம் உண்டு உமிழ்ந்து - At the time of 'pralaya', before the deluge of waters dissolves the earth, Narayana protects this earth from total effacement in an act of eating up the earth in safe-keeping during the long spell of darkness that ensues, and regurgitates it at the time of recreation.

வண்டறையும் தண்துழாய்க் கண்ணையே - Krishna is distinguished by the cool tulasi garland swamped by bees adorning His chest.

நம் கண் காண்க - May our eyes feast in His vision.

கண்ணுங்கமலம் கமலமே கைத்தலமும்
மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவையே - எண்ணில்
கருமா முகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர் வண்ணன்
திருமாமணி வண்ணன் தேசு.

9.

Can you conjure up a vision of a form that is a dark hue like a jet-black cloud, the azure ocean and a lustrous blue diamond? That is the beauty of Lord's form if one can visualise it, in which the eyes stand out like the crimson lotus, the hands and the feet which measured this earth are the same.

கருமாமுகில் வண்ணன் - Like the dark big thundering cloud, He fulfils the thirst of devotees.

கார்க்கடல் நீர் வண்ணன் - of blue complexion like the azure ocean. Azhwar is not satisfied with one metaphor, so he likens Him to the dark blue ocean the expanse of which cannot be captured with the naked eye. The Lord's form is also limitless.

திருமாமணி வண்ணன் - The cloud and the ocean cannot

adequately exhaust the beauty of Lord's Form which has a unique lustre of its own even in that dark overall back ground. like a dazzling blue gem.

தேசு எண்ணில் - If one can visualise that beauty. It is well-nigh impossible to imagine that beauty for it is beyond human vocabulary and mental calculus. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” (Taitt Up II-9). “Whence words together with the mind turn away unable to reach it”. Azhwar says that we can at best visualise the Lord's form as an overall medley of these three metaphors.

கண்ணும் கமலம் - eyes like the cool red lotus fully blossomed. This conveys the quality of compassion of the Lord toward the devotee.

கமலமே கைத்தலமும் - The hands are like the lotus and ever ready to girdle round the devotee in protection.

மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவையே - The feet which trod this earth are also soft like the lotus “கண்ணும் செந்தாமரை கையும் அவை அடியோ அவையே” (திருவிருத்தம் - 44) “செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிகள்”. (திருவாய்-மொ 2.5.1)

“கைவண்ணம் தாமரை ; வாய் கமலம் போலும்; கண் இணையும் அரவிந்தம்; அடியும் அஃதே”. (திருநெடு-21).

All Azhwars have generally used the metaphor of the red lotus in describing the beauty of Lord's eyes, lips, hands and feet.

தேசும் திறலுந் திருவுமுருவமும்
மாசில் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும் - பேசில்
வலம்புரிந்த வான்சங்கங் கொண்டான் பேரோத
நலம்புரிந்து சென்றடையும் நன்கு.

10.

Really speaking, recitation of the names of the Lord who has a dextral white conch on his hand, causes many a benefit to accrue unsought. Like, splendour, skill, wealth, beauty and birth in a blemishless family, to name a few.

வலம் புரிந்த வான் சங்கம் கொண்டான் பேர் ஓத - To recite His name who has a right - ringed white conch shell. A right-ringed white conch is the rarest of rare finds from the depths of the ocean. But even among such shells, the conch 'Panchajanya' is unique and incomparable and can only be a fitting adornment in the hand of the Sarva - loka Chakravarthi Narayana.

பேர் ஓத - Even if one of the many names of the Lord is uttered, it bids fair to harbinger countless blessings. So speak of the glory and power of Narayana's sacred names. It is held by Seers, and Acharyas that though Narayana is far, His name is always comfortably and reassuringly near at hand to protect us as it did Draupadi in Mahabharatha.

பேசில் - In a manner of speaking. It is impossible to list exhaustively the blessings behind the glory and power of Narayana's name. As examples, Azhwar lists a few. தேசம் - The brightness in countenance comes as a corollary of inner joy.

திறுலும் - winning charm.

திருவும் - wealth

உருவமும் - A figure exuding goodness.

‘ரூபமேவாஸ்யைதந் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே’ - The exterior handsomeness reflects greatness. As we see so often in real world, this is so often an intrinsic trait of a charismatic person மாசில் குடிப்பிறப்பும் - birth in a blemishless family.

“எந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன், ஏழ்ப்படி கால் தொடங்கி, வந்து வழி வழி ஆட் செய்கின்றோம்”. (திருப்பல்லாண்டு-6) - It proclaims a deeply spiritually - rich family tradition of God - centered life மற்றவையும் - All other virtues and strengths.

நலம் புரிந்து நன்கு சென்று அடையும் - These qualities will eagerly and on their own, seek a good receptable like him who recites the Lord's names.

நன்கோதும் நால்வேதத் துள்ளான் நறவிரியும்
பொங்கோ தருவிப் புனல்வண்ணன் - சங்கோதப்
பாற்கடலான் பாம்பணையின் மேலான் பயின்றுரைப்பார்
நூற்கடலான் நுண்ணறிவி னான்.

11.

He is the substance of the vedas. Crystal pure like a mountain stream, He is sweeter than honey, and blue-hued like the ocean. He rests on a serpent on the Milk ocean where shells are washed ashore by the waves. He is the subject of the ocean of knowledge of Seers, and can be understood only by spiritual insight.

In the previous pasuram Azhwar sang that the Lord gives Himself beside many a blessing to those who recite His name. In this pasuram, he explains with reasons why He cannot be comprehended by mere reasoning or learning.

நன்கு ஓதும் நால் வேதத்து உள்ளான் – He is the substance of all Vedas flawlessly rendered true to svara, intonation and diction.

வேதேஸ்ஸ ஸர்வை: அஹமேவவேத்ய: – (Gita 15-15). I am the essence of all that is professed by the Vedas. But the essence lies in the inner recesses of Vedic wisdom like the amrit was latent in the Milk ocean. Azhwar points out thus the insuperable difficulty of comprehending this truth by any kind of deductive or inductive reasoning.

நறவு இரியும் வண்ணன் – He is sweeter than nectar விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:

தேனே மலரும் திருப்பாதம் (திருவாய் மொ 1.5.5)

பொங்கோதருவிப் புனல் வண்ணன் – He has a form and hue like surging ocean and mountain stream.

சங்கோதப் பாற்கடலான் பாம்பணையின் மேலான் – He reclines on a serpent in the Milk ocean where the surging waves constantly wash shells ashore.

பயின்று உரைப்பார் நூற்கடலான் – He is the object of the ocean of all knowledge diligently pursued by men of learning. This refers to the Seers, and Rishis of yore. whose experiential realisation of the transcendental Reality has found expression in Purāṇic, Itihāsic and Upanisadic truths for the welfare of mankind (loka-kalyāṇa)

நுண்ணறிவினான் – He cannot be experienced except as He deigns to let Himself be by His nirhetuka - krupā.

அறிவென்னுந்தாள்கொளுவி ஐம்புலனுந்தம்ழில்
செறிவென்னுந் திண்கதவஞ்செம்மி - மறையென்றும்
நன்கோதி நன்குணர்வார் காண்பரே நாடோறும்
பைங்கோத வண்ணன் படி.

12.

Only they who are in constant remembrance through a life of incessant Vedic study with a mind in a state of equilibrium closing the doors of sense organs, will perceive the ocean - hued Divine Personality.

Azhwar does not rule out the possibility of experiencing the Divine by one's self - effort, but underscores the insuperable difficulty behind it in this pasuram.

There is a difference in approach between Swami Appillai and Swami Peria Achàn Pillai in the interpretation of this pasuram. Appillai Swami places vedic study first in the order and yoga practice next true to the Vishnu-Puranic dictum “ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத (வி.பு. 6.6.2) After Vedic study one should do yogabhyasa. Swami Peria Achàn Pillai, on the other hand, inverts this order in accordance with a parallel Vishnu-Puranic criterion “யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத” (வி.பு. 6.6.2). One should pursue ‘Vedàdhyàyanam even after achieving control over ‘Yoga-nishtai. For the sake of convenience we will follow Swami Peria Achan Pillai's approach.

அறிவு என்னும் தாள் கொளுவி - Focusing the mind with a secured lock.

ஐம்புலனும் தம் இல் செறிவு என்னும் திண்கதவம் செம்மி - Holding the sense organs together interlocked with the mind closing the doors of sensual gratification through yogic equilibrium.

“தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:” (Gita 2.61)

மறை என்றும் நன்கோதி - Engaging in incessant Vedic study.

நன்குணர்வார் Constant remembrance “ஸ்வாத்யாய யோக ஸம்பத்தயா பரமாத்மா ப்ரகாஸதே” (வி.பு.6.6-2)

The Divine lights up only in the ambience of an enriched togetherness of Vedic study and Yogànushtàna.

“உபாஸனம் த்ருவா ஸ்ம்ருதி தர்ஸந ஸமாநாகார ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி”
– Constant remembrance leads to a state of experiential perception.
பைங்கோதவண்ணன் படி காண்பரே - will perceive the ocean-hued Divine Personality.

நாள் தோறும் - ஸதா பஸ்யந்தி – They will experience the Divine always. Azhwar presumably intended this pasuram in explanation of the phrase “நுண்ணறிவினான்” in the previous pasuram.

படிவட்டத்தாமரை பண்டுலகம்நீரேற்று
அடிவட்டத்தாலளப்ப நீண்ட - முடிவட்டம்
ஆகாய மூடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே
மாகாயமாய்நின்ற மாற்கு.

13.

Once upon a time the Lord accepted the gift of land, and strode this round earth in one measured step. At that time, the long crown of His colossal figure ripped through space and extended beyond this universe.

ஏக: ப்ராஸீஸரத் பாதம் ஏக: ப்ராசிக்ஷளந் முதா । அபரோ஽ப்யத்ரந்
மூர்த்நா கே஽தி கஸ்தேஷு கண்யதாம் ॥ – One extended his foot
Another washed it. Yet another consecrated his head with that water.
Is it not evident who among them is the Principal one?

மால் – The ultimate Lord Also One who has a special fondness towards devotees.

மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு
நூற்பால்மனம்வைக்கநெய்யவிதாம் - நூற்பால்
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பணிந்து.

14.

Bow to the feet of the Lord who is the essence of Vedic texts worshipped by the celestials and abides for our sake at Thiruvencatam. Turn you mind and heart to Him giving up lesser pleasures of the flesh. That will take you to the higher spiritual plane.

In the previous pasuram, Azhwar had envisaged a rigorous path to God realisation involving disciplined yogic practices and control over sense organs. What if one is not able to pursue such an exacting route. Azhwar hastens to reassure us in this pasuram that there is hope also for lesser mortals like us, for the Lord has in his 'soulabhya' come down from Sri Vaikuntà to Thiruvencatam only for our sake.

நாற்பால வேதத்தான் He is hailed as the Supreme Being by the four-fold Vedic texts.

வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான் – He resides at Thiruvencatam as 'soulabhya' personified for the welfare of all mankind and in exalted celestial state at Sri Vaikuntam accessible only to 'nithyasuris'.

பாதம் பணிந்து மாற்பால் மனம் சுழிப்ப – It only we worship His feet as behoves us and turn our mind and heart towards Him.

மங்கையர் தோள் கைவிட்டு – giving up lesser sensual pleasures.

பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் – தொழுதார் அத்தோள் (இர-திருவ-42). – The realised souls who are born in this world and worship Him alone, view all worldly pleasures with disdain.

While a certain measure of 'Vairagyà' or non-attachment to worldly pleasures is to be constantly and consciously cultivated, if we but bring ourselves to take the first few steps towards the Lord present here in arcà state, in divya desàs such as Thirumalai - He will draw us nearer to Him rendering the spiritual quest that much easier.

பணிந்துயர்ந்த பெளவப் படுதிரைகள் மோத
பணிந்தபண மணிகளாலே - அணிந்தங்
கனந்தனைக் கிடக்கும்மான் அடியேன்
மனந்தனைக் கிடக்கும் வந்து.

15.

The Supreme Master who reclines in the ocean of giant waves rising and falling in meteoric shower, on the serpent bed of a thousand resplendent hoods, has come to recline in my lowly heart. What marvel!

Azhwar had in the previous two pasurams spoken of the difficult path and the easier path to reach the divine. In this pasuram, he marvels at the sheer spontaneous grace - 'nirhetuka-krupà'- of the Divinity in sparing him of even that small effort.

பணிந்துயர்ந்த பெளவப் படுதிரைகள் மோத - Ocean of giant waves rising and falling in a meteoric shower.

பணிந்த பணமணிகளாலே அணிந்து - colourful hoods shining like gems spread all around like a parasol.

அனந்தன் - of immeasurable strength - Adishesha

அமிதௌஜா: பர்யங்க: (Kaushidhaki Upanisad)

வந்து அடியேன் மனந்தன் அணைக்கிடக்கும் - Has come to recline in my heart. Azhwar marvels at the contrast of two worlds apart, one where the Lord reclines on the cosy imperious bed of Ananthà in the Ocean, and the other where the Lord has chosen to reside in Azhwar's bare heart with no apparent frills like coolness, comfort or cosiness. That is possible only because of the sheer grace - 'nirhetuka-krupà' of the Lord.

ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி (ரா. ஆர-5.34) - When the denizens of Ayodhya were clamouring for Sri Rama to return to the city, he preferred the company of the sages of the forest and desired from them a humble corner to stay. What soulabhyà was that!

வந்துதைத்த வெண்டிரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம்
அந்திவிளக்கு மணிவிளக்காம் - எந்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்வன்
திருவல்லிக் கேணியான் சென்று.

16.

By the tumultuous ocean-front at Thiruvallikeni - where the corals and pearls tossed ashore by the waves light up the evening sky in myriad colours, the Lord my Master abides along with the lady of the lotus, who adorns His auspicious chest.

In the previous pasuram, Azhwar had sung about how he was singularly fortunate in being the recipient of Lord's nirhetuka-Krupa. In this pasuram, he hastens to acknowledge gratefully the 'purushakara' role of Mahalakshmi for his unique grace.

வந்துதைத்த வெண்திரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம் - Corals and pearls and other gems tossed ashore by the waves.

அந்தி விளக்கும் அணிவிளக்காம் திருவல்லிக் கேணியான் - Corals and pearls light up the sky like myriad - coloured lamps at Thiruvallikeni. The allegorical meaning of the phrase வந்துதைத்த வெண்திரைகள் is that like the chance precious gems tossed ashore, the Lord before settling on a place by the sea at Thiruvallikeni presumably must have wondered, 'would I not come a cross some gems among the people here' ?

The Lord's expectation was fulfilled as evident from the latter part of the pasuram, ஒரு அல்லித் தாமரையாள் சென்று ஒன்றிய திருமார்பன் - The lady of the lotus come to adorn the auspicious chest of the Lord.

சென்று ஒன்றிய திருமார்பன் - 'இறையும் அகிலகில்லேன்'

'திவ்யமால்யாம்பரதரா ஸ்நாதா பூஷண பூஷிதா பஸ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷ: ஸ்தலம் ஹரே:॥'

(விஷ்ணு புரா 1.9.105)

"The divine mother freshly bathed, dressed, decked up in dazzling flower garland and jewels ascended and ensconced

herself on the Lord's chest before the very eyes of all devàs".

The samskrit expression “பய்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்” conveys the meaning, “regardless of the staring eyes of devàs”. Concerned lest that should spell hard times for devàs, MahaVishnu glanced at His consort with a look of concern to invoke her grace. So Vishnupuranam adds, “தயா஽வலோகிதா தேவா: பராம் நிர்வ்ருதிமாகதா:” Blessed by her look of compassion, the devàs reached the height of joy

சென்று ஒன்றிய சீர்மார்பன் திருவல்லிக் கேணியான் எந்தை.-

The Lord at Thiruvallikkeni, my Master is one whose chest is adorned, by the Mother. It is her purushakàra strength that has made my Master to look out for me and make him come to me here, says the Azhwar.

சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா லெங்கள்மால்
என்றநா ளெந்நாளும்நாளாகும் - என்றும்
இறவாதவெந்தை யிணையடிக்கே யாளாய்
மறவாது வாழ்த்துகவென் வாய்.

17.

The thought that the lotus eyed Lord has watched out for me today has made my day. So has been anyday that has rolled by and so will be anyday still to come. May my tongue invoke His grace that I may dedicate myself to the sacred feet of my Father, the Eternal one.

Azhwar holds out the promise here that the Divine Being has great love for His creation like the father who watches out for the children every step of the way. If a day passes with this thought, that day is bound to be a meaningful day, a fruitful day. All days following will have been similarly well - spent.

செங்கண்மால் எங்கள் மால் என்ற நாள் சென்ற நாள் செல்லாத எந்நாளும் நாளாகும். - The thought that ‘Senkanmal’ the lotus-eyed

Lord - has watched out for me this day, has made my day so has been any day that has rolled by and will be any day to dawn still.

என்றும் இறவாத எந்தை - Vishnumrithi (20) says that like the sand particles that are carried in the current of Ganges when it rains, the Brahmas and Rudras who have passed into history are countless. The Lord is not like this. He has no beginning or end.

பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - (Vishnu Sahasranàma) He is the eternal Father of all beings.

இணை அடிக்கே ஆளாய் - May you dedicate yourself to the service of His feet

என் வாய் மறவாது வாழ்த்துக. May my tongue invoke His grace unforgettingly.

The tongue is symbolic of the mind and body and their faculties which are all to be usefully harnessed in the service of the Lord.

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால் மூவடிமண்
நீயளந்துகொண்டநெடுமாலே - தாவினநின்
எஞ்சா விணையடிக்கே யேழ்பிறப்பு மாளாகி
அஞ்சாதிருக்க வருள்.

18.

O, Lord of all beings, grant that I may serve your beautiful feet without fear through all my lives, the feet that grew and measured this earth on the day, long past, when you as a manikin sought from Mahabali, the gift of three steps of land.

மாவலிபால் மூவடிமண் நீ அளந்து கொண்ட நெடுமாலே - The Lord's feet touched everything and every being in all worlds as they grew in their stride. The story of Sri Vamana has been a source of endless fascination to the Mudhal Azhwars. Their frequent refrain is how He who is the Creator of the universe had condescended to receive it as a gift from one who was far lower than Him and wielded

his authority over only an infinitesimal fraction thereof. It is the expression of the miracle of God who has granted man the freedom of an independent life and existence which, man in his egotism, asserts against his own true good most. - often but which an Asura that Mahabali was, chose to exercise atleast for once rightly, his most supreme gift by God in God's favour, for the sake of eternal life and freedom. The Lord whilst granting the soul its freedom of choice also grants it, unique opportunities of willing to choose rightly-total dependence on Him and submission to His overarching sovereignty over everything, To the extent that Mahabali failed to realise this due to his àsuric arrogance, he was made to atone for this by being banished to rule the netherworld. This particular episode of Sri Vàmana avatàra reveals the 'atimànusha' transcendent manhood of God, the miraculous wonderful activity of God, which dazzles the wit of the human being, the creative activity as well as the redemptive activity as typified by the acceptance of seeking as gift, the possessions of man, however exalted that be, in the form of a seeker for a place, just a small resting place, the smallest that man might ever ask, that is metaphorically suggestive of the seeking by God of man just that wee-bit of space in his heart so that He may, by that pervade his entire being. Love comes by the only door, like a beggar craving for just a little place in the heart, but having entered it, pervades and perfumes the entire being. Such is the inner symbolism of the redemptive miracle of Trivikramà, the three - stride God.

எஞ்சா இணை அடக்கே - Incomparably beautiful Feet.

ஏழ் பிறப்பும் ஆளாய் - Not only seven lives but all lives
'எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்'.
- திருப்பாவை - 29

'ஓழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி
வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்'. (திருவா-மொ 3.3)
'காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸீ கேவலம்'

(ஜிதந்தே 1.1.3)

அஞ்சாதிருக்க அருள் - Grant that I may continue to pursue my life of service without fear. The fear voiced is that of distractions of samsàrà.

அருளா தொழியுமே யாலிலைமேல் அன்று
தெருளாத பிள்ளையாச் சேர்ந்தான் - இருளாத
சிந்தையராய்ச் சேவடிக்கே செம்மலர் தூய்க் கைதொழுது
முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன்.

19.

The Lord who, in days of yore, swallowed the seven worlds and slept as an enchanting child on the Vatapatrà leaf will never deny his grace. But those who take a lead over others in their prayer with an unclouded mind and strew flowers at His feet will perceive His grace first.

Azhwar reassures himself and us in the process, that once we seek the Lord and show our devotion, His grace is assured no matter how inadequate we are or what kàrmic baggage we may be carrying on our heads. To re-inforce our conviction, he cites the story of how He rescued the seven worlds on the verge of loss at the time of pralayà or involution by swallowing them for safe-keeping in his stomach as a mere child floating on a leaf in the flood waters.

அருளாதொழியுமே - Would He desist from showering His grace.
ஆலிலைமேல் அன்று தெருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான்.

“பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின் மேலன்று நீ
வளர்ந்த மெய்யென்பர் - ஆலன்று வேலைநீர் உள்ளதோ?
விண்ணதோ? மண்ணதோ? சோலைகூழ் குன்றெடுத்தாய்,
சொல்லு” (முதல் - திருவ - 69)

தெருளாத பிள்ளையாய் - As an innocent baby. But this masks an unbelievable power not within the capability of anyone except the Supreme Being.

இருளாத சிந்தையராய் - with an unclouded mind

சேவடிக்கே செம்மலர் தூய்க்கை தொழுது முந்தையராய்
நிற்பார்க்கு - Those who lead the rest in their devotion and strew flowers at His feat.

முன் அருளாதொழியுமே - Would He not confer His grace on us first, though we are not qualified in bhakthi- gnàna yoga etc.

Does not a mother have a soft corner for children who have some disability over other children?

முன்னுலகமு ண்டுமிழ்ந்தாய்க்கு அவ்வுலக மீரடியால்
பின்னளந்து கோடல் பெரிதொன்றே? - என்னே
திருமாலே செங்க ணெடியானே எங்கள்
பெருமானே நீயிதனைப் பேசு.

20.

For One who earlier swallowed and then regurgitated the worlds, is it any big task to come back and measure them with His feet? Tell me, Oh consort of Sri, my Lord and Master.

முன் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்தாய்க்கு - refers to the twin act of swallowing and later regurgitating all the worlds at the time of pralayà.

படைத்திடந்து உண்டு உமிழ்ந்து
தோர்ந்து உலகளிக்கும் (திருவாசிரியம் - 6)
பரந்த தெய்வமும் பல்லுலகும் படைத்து அன்றுடனே
விழுங்கிக் காந்து உமிழ்ந்து இடந்தது (திருவா-மொ 4.10.3).

These refer to the whole spectrum of creation of worlds and gods, sustenance, involution of the worlds for safe-keeping during pralayà and regurgitation for recreation.

அவ்வுலகம் ஈரடியால் பின் அளந்து கோடல் பெரிதொன்றே - Is it any big feat to come back again and measure them with two feet? என்னே What? It poses a question to clarify the paradox. since everyone usually portrays the act of the Lord in measuring the worlds as Trivikrama as though that is the single most unparalleled feat of the Lord. Azhwar makes the point that it ranks only next to the earlier feat of swallowing and regurgitating the worlds. This pasuram echoes the wonder expressed by Sri Poigai piran in Mudhal Thiruvandhadhi at the effortless feat of the Lord in Varaha avatàrà.

“பொருகோட்டு ஓர் ஏனமாய்ப்புக்கு இடந்தாய்க்கு அன்று
உன் ஒரு கோட்டின் மேல் கிடந்தது அன்றே - விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசை நடுங்க விண்துளங்க,
மாவடிவின் நீ அளந்த மண்.” (முதல் - திருவ. 9).

Taking a colossal form, you stretched your lotus feet and strode this earth as the world shook with fear. But then when you came as a huge boar and balanced this earth on your single tusk, how did it not topple?

**பேசுவார் எவ்வளவுபேசுவர் அவ்வளவே
வாசமலர்த் துழாய்மாலையான் தேசுடைய
சக்கரத்தான் சங்கினான் சார்ங்கத்தான் பொங்கரவ
வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு.**

21.

**Speaking of the fragrant tulasi-garland clad Lord,
the wielder of the sparkling disc, the Panchajanya
conch and sarnga bow and slayer of the loud - mouthed
Dantavakra - can anyone have the final say on His
many-splendored glory?**

The beauty, nature, qualities and glory of the Supreme Divine Being have been recounted in detail by sages imbued with divine insight like Sri Valmiki, Vyāsa Bhagavan etc. and Azhwars such as Poigai Muni, and Bhuta Muni hailed as “இன் கவிபாடும் பரமகவிகள்.” But even that does not mean that the last word has been said on the subject, observes Sri Pei Azhwar in this verse. In support of his view, he mentions five pointers to the immeasurable vastness of His glory. First He wears the cool fragrant tulasi garland Swami Nammazhwar describes the unique fragrance, coolness and properties of the tulasi herb thus.

“வாராயின முலையாள் இவன் வானோர் தலைமகனாம்
சீராயின தெய்வநன்னோயிது, தெய்வத் தண்ணந்துழாய்த்
தாராயினும், தழையாயினும்; தண் கொம்பதாயினும் கீழ்
வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசமினே”

(திருவிருத்தம் - 54)

The idea is that it is the distinctive adornment of the salvation-granting Parama-Purusha.

தேசுடைய சக்கரத்தான் - He is the Divine Being who wields the disc equal only in its blazing glory, to many hundred of thousands of suns.

சங்கினான் - 'ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வயதாராயத்' (Gita 1.19). The sound of Panchajanya broke the hearts of the kauravàs.

படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியம் (திருபல்லாண்டு-2)

சார்ங்கத்தான் - The Sàranga bow had the prowess of rain like flow which would only stop of its own volition.

“தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழை” - (திருப்பாவை-4).”

பொங்கரவக்கரனைக் கொன்றான் - The slayer of the loud Dantavakra who came to battle with Sri Krishna in support of Sisupàla.

“யத்வா ஸ்ரமாவதி யதாமதி வாப்யஸக்த:

ஸ்தௌம்யேவமேவ கலுதே஽பி ஸதா ஸ்துவந்த:

வேதாஸ்சதுர்முக முகாஸ்ச மஹார்ணவாந்த:

கோ மஜ்ஜதோரணுகுலா சலயோர் விசேஷ:॥”

(ஸ்தோத்ர - ரத்னம் - 8)

Swami Alavandar echoes the same thought of the Azhwar in this stotram and observes that in the matter of doing inadequate justice to the greatness and glory of the Parama Purusha, there is no difference between saying that an atomic particle is like Him and a mountain being compared to Brahma and the Vedic scriptures.

வடிவார் முடிகோட்டி வானவர்கள் நாளும்

கடியார் மலர் தூவிக்காணும் - படியானை

செம்மையாலுள்ளருகிச் செவ்வனே நெஞ்சமே

மெய்ம்மையே காண விரும்பு.

22.

Oh my good heart, the celestials bow with their crested heads at His feet and shower fragrant flowers as the means to see Him. You must also melt with intense longing for Him to bless you with His vision.

வானவர்கள் - 'Nithyasuris'

'யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸந்திதேவா:' (பு.ஸூக்). - Where the eternally blessed celestials reside This may also be taken to refer to celestials like Brahma, Indra etc.

நாளும் கடியார் மலர்தூவி - Showering fragrant flowers every day
நாளும் காணும் படியானை - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் -
(விஷ்ணு-ஸூ.) That exalted station of Mahavishnu where
celestials enjoy the eternal bliss of His vision

நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன்
அடிக்கமலம் தன்னை அயன் (முதல் - திரு-56) - Other celestials
like Brahma can hope for His audience only occasionally and
after great effort.

செம்மையால் உள்ளருகி - a true 'prapanna' that he is, Azhwar
exhorts his heart to develop a sense of deep and melting longing
imbued with the thought and faith that He is 'seshi' or owner
and we are His 'sesha' or possession and leave it to Him to claim
what belongs to Him rightfully. That is the right way or
"செம்மை" Any other way would be a devious way.

விரும்பிவிண் மண்ணளந்த அஞ்சிறைய வண்டார்
சுரும்பு துளையில் சென்றூத - அரும்பும்
புனந்துழாய் மாலையான் பொன்னங் கழற்கே
மனந் துழாய் மாலாய்வரும்.

23.

**My entranced heart lingers round His feet which
bestrode the worlds, like the bees, which hover round
the fresh tulasi garland adorning the Lord's chest.**

அம் சிறைய வண்டு ஆர் சுரும்பு - The bright winged
bees and their inseparable male companions.

விரும்பித்துளையில் சென்று ஊத - desirous of sucking at the
honey - laden pores of the tulasi.

புனந்துழாய் மாலையான் – The tulasi garland across Lord's chest is ever fresh.

விரும்பி விண்மண் அளந்த பொன் அம் கழற்கே – The golden feet which joyfully trod over this world and those above.

மனம் மாலாய் வரும் – Entranced heart. In the previous pasuram Azhwar implored his good heart to develop a deep longing for Lord's grace imbued with faith. His good heart responds instantly and is enchanted with the vision of Lord's feet.

வருங்கா லிருநிலனும் மால்விசும்பும் காற்றும்
நெருங்குதீ நீருருவுமானான் – பொருந்தும்
சுடராழி யொன்றுடையான் சூழ்கழலே நாளும்
தொடராழி நெஞ்சே தொழுது.

24.

Oh my heart, Continue to worship for the rest of your life the feet of the blazing discus-wielding Lord who pervadas the primal elements of earth, ether, wind, fire and water.

இருநிலனும் மால் விசும்பும், காற்றும், நெருங்கு தீ, நீருருவுமானான் – The primal elements which are the governing principle of manifest universe ('lilāvibhuti') are to showcase the fact that He is the immanent spirit thereof.

பொருந்தும் சுடராழி ஒன்றுடையான் – Sudarsanà the blazing discus of the Lord is cited as an example of His 'nithyavibhuti' or transcendent state.

சூழ்கழலே – The beautiful feet of the Lord, the object of perennial attraction to devotees.

வருங்கால் நாளும் தொடர் – Continue to worship in days to come.

தொழுதால்பழுதுண்டே தூநீ ருலகம்
முழுதுண்டுமொய்குழலா ளாய்ச்சி - விழுதுண்ட
வாயானை மால்விடையேழ் செற்றானை வானவர்க்கும்
சேயானை நெஞ்சே சிறந்து.

25.

Take heart, His worship can never go futile for He is the One Who swallowed, the worlds, like He did the butter of His coiffured mother, and later killed the seven bulls. He is difficult to attain even for heavenly beings.

Azhwar reassures his heart in this pasuram, lest it should still wallow in doubt, and lack in motivation by recounting the mind - boggling feats of the Lord.

தூநீருலகம் முழுதுண்டு - As a mere child, He tucked away all the seven worlds neatly in His stomach for safe - keeping during pralaya.

மொய்குழலாள் ஆய்ச்சி விழுதுண்ட வாயான் - He stole and ate the butter of His coiffured mother Yashoda and showed her the unbelievable sight of the sprawling worlds in His mouth thereby demonstrating that He is the transcendent Supreme Being. But by the simple act of stealing and eating the butter of the milk maids, He demonstrated that He is supremely happy with anything, however small, if it is that of His dear devotees.

மால் விடையேழ் செற்றானை - He finished off the seven bulls set as wager for His marriage with Nappinnai. This is cited to indicate that He will remove any obstacles in the path of His devotees.

வானவர்க்கும் சேயானை - He was within the easy reach of the simple, unsophisticated yādavàs But to those like the denizens of high heavens like Brahma who seek Him through their power of Vedic Knowledge etc., He is difficult to reach. So Azhwar reassures his heart that He is easily approachable to devotees and there is nothing to fear.

சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்க ணரவும்
 நிறைந்தசீர் நீள் கச்சி யுள்ளும் உறைந்ததுவும்
 வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப் பாடியுமே
 தாம்கடவார் தண்டுழா யார்.

26.

**So the Lord of celestials and gods who wears
 the cool tulasi garland, resides for ever in the abode of
 my heart, the serpent bed and prosperous Kanchi,
 Thiruveka, Thiruvencatam and Velukkai.**

சிறந்த என் சிந்தையும் – Like Sri Bhutat Azhwar who sings
 “நிற்பென்றுளங் கோயில் உள்ளம் வைத்துள்ளினேன்
 வெள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேலென்று.” (இரண் திருவ. 54).
 “You abide in the shrine of my heart, but do not give up other
 shrines like the Milk ocean on that score,” Sri Pei Azhwar also
 hails the devotee’s heart as the specially favoured abode of the
 Lord - “ஹ்ருதயம் தத் விஜாநீயாத் விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத்”
 (தை-2- நாராயண-ஸு).

நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்த (திருவாய்-மொ 3.8.2)

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டு, ஓடிவந்தென்
 மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாய மணாள நம்பி, வடதடமும்
 வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும், இடவகைகளிகழ்ந்திட்
 டென்பால் இடவகை கொண்டனையே (பெரியாழ் திரு 5.8,9, 10)

Then Azhwar lists the other abodes of the Lord.

செங்கண் அரவும் - Anantha the Serpent bed of Narayana, who is
 the crown jewel of ‘nithyasuris’ galazy and is an all-purpose aide of
 the Lord as enumerated by Sri Poigai Piran;

“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
 நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும்
 புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
 அணையாம் திருமார்து அரவு” (முதல் திருவ - 53)

Anantha may be taken as illustrative of all ‘nithyasuris’ even as the
 few divya desàs mentioned later in the pasuram by the Azhwar, are
 typical of all divya-desàs.

நிறைந்த சீர் நீள் கச்சியுள்ளும் Kanchi, which is auspicious and has the unique distinction of being the seat of several divya-desàs.

வேங்கடமும், வெஃகாவும், வேளுக்கைப் பாடியுமே தாம் கடவார் - Tirumalai, Thiruveka, and Thiruvelukkai, the shrines of the Lord. The Lord is enchanted with these shrines and holds them dear as is evident from the cool tulasi garland the symbol of His 'àsaritha - rakshanathvam' adorning His chest.

ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றா ராண்டையார்
காரேமலிந்த கருங்கடலை - நேரே
கடைந்தானைக் காரணனை நீரணைமேல் பள்ளி
அடைந்தானை நாளுமடைந்து.

27.

Whoever heard of anyone among those who always worship the Lord who is the Cause of all and once churned the ocean and reclines in the Milk Ocean, of having suffered desolation or misery?

காரே மலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைந்தானை - Who churned the cloud - covered blue ocean.

நீலக்கடல் கடைந்தாய் (திருவா - மொ 10.10.7) காரணனை - The Cause of all

நீரணைமேல் பள்ளி அடைந்தானை - He reclines in the ocean just waiting for distress calls from devotees to redress.

நாளும் அடைந்து - Who worship Him daily.

நாளும் ஆரே துயர் உழந்தார் - Whoever suffered grief? The constructive thought is that even if one has committed a host of sins, worshipping Him as the only recourse in contrition would elicit on absolution from the grievous consequences there of.

அடைந்த தரவணைமேல் ஐவர்க்காய் அன்று
மிடைந்தது பாரத
வெம்போர் - உடைந்ததுவும் ஆய்ச்சிபால்
மத்துக்கே அம்மனே ! வாளெயிற்றுப் பேய்ச்சிபா
லுண்டபிரான்.

28.

What dance - drama is that? The Lord Who reclines in the ocean-deep conducted a fearsome war for the five brothers and killed an ogress. Yet at the sight of the churning rod in the hand of His mother, He cringed in fear with tell-tale marks of butter in His hand and month.

ஐவர்க்காய் அன்று மிடைந்தது பாரத வெம்போர் - He conducted the fearsome Bhārata war for the sake of the five Pandavas.

‘கிருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ண நாதாஸ்ச பாண்டவா:’ - The Pāṇḍavās who looked on Sri Krishna as their anchor, strength and master.

வாள் எயிற்றுப்பேய்ச்சி - The ogress Putana who had teeth like sharp knives.

உடைந்ததுவும் ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே - He cringed in fear at the sight of His mother’s churning rod.

அம்மனே - What surprise!

பேய்ச்சிபா லுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து
ஆய்ச்சிமுலைகொடுத்தாள ஞ்சாதே - வாய்த்த
இருளார் திருமேனி யின்பவளச் செவ்வாய்
தெருளா மொழியானைச் சேர்ந்து.

29.

After He had killed the ogress, she just picked Him up without fear and proffered her breast to suck. To her, He was only a little child with sweet coral lips lisping babyish prattle.

Azhwar who had portrayed the apparently forbidding face of mother Yashoda's personality in the previous pasuram, exults ever her fascinating protective side in this pasuram.

பேய்ச்சி பால் உண்ட பெருமானை - The Lord drank the breast milk of the ogress Putana as if it was the mother's milk

வாய்த்த இருளார் திருமேனி - His dark complexion matched that of the ogress.

இன்பவளச் செவ்வாய் - with glistening coral mouth.

தெருளா மொழியானை - lisping unintelligible baby prattle. Azhwar apparently refers to some message sought to be conveyed by child Krishna to Yashoda.

பேர்ந்து சேர்ந்து எடுத்து - gathering Him in her arms with a jerk.

அஞ்சாதே - without a sign of fear.

‘அன்றது கண்டஞ்சாத ஆய்ச்சியுனக்கிரங்கி
நின்று முலைதந்த நீர்மை’ (இரண் - திருவ - 9).

“The melting concern of the cow herd queen who suckled you without a trace of fear of the sprawled body of Putana at the site.”

சேர்ந்த திருமால் கடல்குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்த வென்சிந்தை நிறைவிசும்பும் - வாய்ந்த
மறைபாடக மனந்தன் வண்டுழாய்க் கண்ணி
இறைபாடி யாயவிவை.

30.

The tulasi clad Lord Who reclines on a serpent in the ocean is also the Lord of all celestials and the eternal Vedas. Ever more, He resides in our hearts and so we may see, also in His many shrines at Kudanthai, Venkatam and Thiruppàdakam.

திருமால் சேர்ந்த கடல் முதலானவை இறைபாடி - The Ocean where the Lord reclines etc. is His kingdom.

“பஸ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் ய யௌ வக்ஷ: ஸ்தலம் ஹரே:”
(விஷ்ணு - புரா)

நேர்ந்த என் சிந்தை - More than others in my heart
நிற்பென்றுளங் கோயிலுள்ளம் வைத்துள்ளினேன் (இர-திருவ-54)
நிறைவிசும்பும் - Sri Vaikuntam “தரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி”
(புருஷ-ஸு). Paramapada which is three parts of Him as
compared to one-fourth comprising the whole universe.

“பரமே வ்யோமந்” (தை.உ) - Though accessible only to the
celestials, Azhwar mentions this to indicate that He resides there as
in other places.

வாய்ந்தமறை - The vedic texts which have no origin or authorship.
பாடகம் - Thiruppàdakam in Kanchipuram where the Lord
appears as the messenger of Pandava Princes.

அனந்தன் - Àdisesha “சென்றால் குடையாம்” (முதல் - திரு 53)
வண்டுழாய்க்கண்ணி - Tulasi garland - clad Lord.

“துளஸீகாந்தம் யத்ரதத்ர ஸந்நிஹிதோ ஹரி: - Hari resides
wherever there is tulasi.

இவையவன் கோயில் இரணியன தாகம்
அவைசெய் தரியுருவ மானான் - செவிதெரியா
நாகத்தான் நால்வேதத் துள்ளான் நறவேற்றான்
பாகத்தான் பாற்கட லுள்ளான்.

31.

**He assumed the man-lion form in Hiranya's abode
and tore him to pieces. The serpent, the Ocean
where He reclines and the Vedas and the rest
are the temples of the One Who bears Siva on His frame.**

இவை அவன் கோயில் - All the divya desàs are His temples.

இரணியனதாகம் அவை செய்து அரியுருவமானான் - He took
the man - lion form and tore the reprobate Hiranya into pieces.

Azhwar cites this to underscore the fact that the Lord cannot brook an adversary of His devotee. (àsrithavirodhi niràsanavàbhàvathvam). But as the Azhwar speaks of the Lord's many temples, it is germane to cite Swami Desikan's inimitable narration of this episode in Varadaraja Panchàsat Sloka - 23.

“பக்தஸ்ய தாநவஸி ஸோ: பரிபாலனாய
பத்ராம் ந்ருசிம்ஹகுஹநா மதிஜக்முஷஸ்தே
ஸ்தம்பைக வர்ஜமது நாஃபி கர்ஸநூநம்
த்ரைலோக்யமேத தகிலம் ந்ருசிம்ஹ கர்பம்” ||

“That He may honour his devotee Prahlada's assurance to Hiranya in response to the latter's query, 'Where is your Master?', He filled in man-lion form in every pillar of Hiranya's Palace.”

செவிதெரியா நாகத்தான் - Serpent which has eyes for its ears.
“சக்ஷுஸ்ரவா:” “அமிதெனஜா: பர்யங்க:” Anantha of immeasurable strength, serves as the bed for the Lord.

நால்வேதத்துள்ளான் - of the substance of the Vedic texts.

நறவேற்றான் பாகத்தான் - Carrying on His frame Siva Who bore the torrent of the honeylike Ganges, in his matted locks.

பாற்கடலும்வேங்கடமும் பாம்பும்பனிவிசும்பும்
நூற்கடலும் நுண்ணூல தாமரைமேல் - பாற்பட்
டிருந்தார்மனமும் இடமாகக் கொண்டான்
குருந்தொசித்த கோபால கன்.

32.

**Krishna Who broke the Kurundha tree
and resides at Thiruvengkataam is the one Who has
for His other abodes, the Milk Ocean, Vaikunta
the Vedic texts and hearts of seers.**

குருந்து ஓசித்த கோபாலகன் - Krishnàvatàra was dotted by many a mysterious intrigue - filled episode. In the episode referred by Azhwar in this pasuram, Krishna as a toddler broke in fun a Kurundha tree to kill an asura who had disguised himself in that

tree form. Azhwar then enumerates some specific abodes of the Lord evidently for the special interest they hold to the Lord.

பாற்கடலும் – The Milk Ocean where He lies in ‘yoga-nidra’.

வேங்கடமும் Thiruvēṅkaṭam where all including the celestials, humans and species of the animal kingdom like elephants and simians like to worship the Lord.

“மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்

சந்தி செய்ய நின்றான்” (அமலானதி. பிரான்-3)

பனி விசும்பம் - Paramapada

நூற்கடலும் - Sruti, Smrithi and Itihāsa - puranas.

நூண்ணூல தாமரைமேல் பால்பட்டிருந்தார் மனமும்
“பத்மகோஸப்ரதீகாஸம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம்” - the
inverted lotus-like heart (தைத். உபநா-ஸு) The hearts of Vedic
seers are the favoured abode of Narayana. “ஹ்ருதயம் தத்
விஜாநீயாத் விஸ்வஸ்யயாதனம் மஹத்” (தைத். உபநா-ஸுக்தம்).

பாலகனாய் ஆலிலைமேல் பைய உலகெல்லாம்
மேலொரு நாளுண்டவனே மெய்ம்மையே - மாலவனே
மந்தரத்தால் மாநீர்க்கடல் கடைந்து வானமுதம்
அந்தரத்தார்க் கீந்தாய்நீ யன்று.

33.

**Oh Great One, in the yore, assuming the form
of a child you swallowed all the worlds neat and whole
and slept on a banyan leaf thereafter. Another time
you churned the oceans with Mandara mountain and
gave the resultant ambrosia to the denizens of heaven.**

This pasuram recounts two instances of the Lord’s felicitous simplicity. First, when at no one’s instance, and acting on His own volition in His overflowing concern for the protection of all His creation, He assumed the form of a child and swallowed all the worlds for safe - keeping from the swelling deluge all-round and went to sleep floating on a banyan-leaf.

பைய உண்டவனே - gently swallowed taking care not to hurt any being in the process.

மெய்ம்மையே - The act of swallowing was not feigned, not a sleight of hand as it were, but real.

பால் - Great One.

Azhwar cites another episode to sing the glory of the Lord's simplicity when on another occasion, He made great exertion to fulfil the prayer of the celestial beings for acquiring physical prowess and longevity to vanquish the asura army which was a lowly aspiration by itself.

மந்தரத்தால் மாநீர்க்கடல் கடைந்து - Churning the mighty ocean with mandara mountain as the churning rod.

வானமுதம் அந்தரத்தார்க்கீந்தாய் - gave the ambrosia to the celistials. Underlying the pasuram is therefore the implied assurance that He will surely grant us what we wish for if only we are prepared to make the exertion to approach Him with sincere devotion.

அன்றிவ்வுலகம் அளந்த வசைவே கொல்
நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய் - அன்று
கிடந்தானைக் கேடில் சீரானை முன்கஞ்சைக்
கடந்தானை நெஞ்சமே காண்.

34.

Oh heart, was it the severe exertion of measuring the length of the worlds once upon a time, that He chose to sit down at Thiruvellukai and lie down at Thiruvella. Think about the auspicious One Who got rid of Kamsa.

It this pasuram, Azhwar expresses his melting concern and wonders if the seated and reclining postures of the Lord. in the two divya desàs of Vellukai and Thiruvella were the result of the exertion, He made in Vamanavatàra. Such overwhelming concern is a key characteristic of the gamut of emotions

articulated by Azhwars in contemplating the high lights of the Lord's incarnations as for instance, in the following pasurams of Sri Thirumazhisai Piran

“தாளால் உலகம் அளந்த வசவே கொல்
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான் - நீளோதம்
வத்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக்கேணியான்
ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை” நான்முகன் - திரு 35
“நடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞாலம் ஏனமாய்
கடந்த மெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம்
கடந்த கால்பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையில்
கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசவாழி கேசனே”

திருச்சந்த - விரு 61.

Also Swami Nammazhwar

“கொடியார் மாடக்கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும்
மடியாதினனே நீ துயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்
அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசுவோ அன்றேல்
படிதான் நீண்டு தாவிய அசுவோ பணியாயே”

(திருவா.மொ.8-3.5)

காண்காணென விரும்பும் கண்கள் கதிரிலகு
பூண்டார் அகலத்தான் பொன்மேனி - பாண்கட்
டொழில்பாடி வண்டறையும் தொங்கலான் செம்பொற்
கழல்பாடி யாந்தொழுதும் கை.

35.

**The eyes hearken ‘See, behold the golden frame
of the Lord wearing dazzling jewels and garlands.
Like the humming bees hovering round the garlands,
my lips crave to sing in tune His glory and hands fold
in prayer. Worship His crimson feet thus in all manner.**

In the previous pasuram Azhwar addressed his heart to contemplate the form of the slayer of Kamsa, As if responding to this message, all the sensory organs spontaneously hasten to do their part in the process of contemplation of the Divine.

காண் காண் என விரும்பும் கண்கள் - The eyes look all around filled with eager anticipation urging the inner self to look too.

கதிரிலகு பூண் தார் அகலத்தான் பொன்மேனி - What kind of enchanting sight that the eyes have caught on to, which they urge the inner self to visualise too, the sight of the golden frame of the Lord with a wide chest adding lustre to the jewels and garlands covering it.

யாம் etc. In the latter part of the pasuram, Azhwar says let us respond to the call of our sensory organs, the eyes, lips and hands which hasten to do their parts already.

பாண் கண் தொழில் பாடி - The lips sing the tune of the glory and amazing feats of the Lord What sort of feats? Like Sri Kulasekhara Perumal recounts feats such as

“ஏறடர்த்ததும் ஏனமாய் நிலம்
கீண்டதும் முன் இராமனாய்
மாறடர்த்ததும், மண்ணளந்ததும்”

(பெருமாள் திருமொ. 2-3).

வண்டறையும் தொங்கலான் செம்பொற்கழல்பாடி - The lips also sing the praise of the golden feet of the Lord clad in fragrant tulasi garland with humming bees hovering round.

கை தொழுதும் - Let our hands fold round those beautiful feet.

கைய கனலாழி கார்க்கடல்வாய் வெண்சங்கம்
வெய்யகதை சார்ங்கம் வெஞ்சுடர்வாள் - செய்ய
படைபரவை பாழி பனிநீ ருலகம்
அடியளந்த மாய ரவர்க்கு.

36.

When the wonder Lord strode the worlds, His feet grew in size as did His amazing weapons - the fiery discus, milk-white conch, formidable mace, ebony bow and the shining dagger. Even His ocean bed did.

The yearning to sing expressed in the previous pasuram translates to action in this as Azhwar sings the glory of Sri Vamanavatàra of the Lord.

பனிநீர் உலகம் அடியளந்த மாயர் அவர்க்கு - The wonder Lord Whose feet scaled the worlds surrounded by cool waters. The craving expressed earlier by the Azhwar was to sing the praise of Lord's actions, - தொழில் - and feet - கழல். So Azhwar sings here of the amazing feat performed by Him as Sri Vamanà. As this feat was performed by Lord's feet, Azhwar sings the praise of the feet. To complete the picture, He sings the glory of the insuperable arsenal of Lord's divine weapons and the hands that wield them - கைய கனல் ஆழி, கார்க்கடல் வாய் வெண் சங்கம், வெய்யகதை, சார்ங்கம், வெஞ்சுடர் வாள், செய்ய படை.

அவற்கடிமை பட்டேன் அகத்தான் புறத்தான்
உவாக்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான் - துவாக்கும்
பவளவாய்ப் பூமகளும் பன்மணிப் பூணாரம்
திகழுந்திருமார்வன் தான்.

37.

The Lord's chest resplendent with gem-studded jewels and necklaces, is the abode the coral-lipped, lotus born Lakshmi. He Who resides in the brine waters of the dark ocean is within me and outside everywhere. I am thus bonded to Him for ever.

As soon as the Azhwar engages in worship, mind, body and soul the Lord cuddles upto the Azhwar happily as it were, with a deep desire to have the Azhwar experience Him in palpable presence This is similar to Swami Nammazhwar's experience in his line "வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணில்" (திருவாய் - மொ 9.6.10)

அவற்கடிமை பட்டேன் அகத்தான் புறத்தான் - I am bonded to Him, He who is inside and outside me நாள்தோறும் என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய் (திருவாய்மொ 4.7.6)

உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான் - residing in the brine waters of the dark ocean. The reference to waters can be taken to mean the 'pralaya' waters as in the following lines of Swamy Nammazhwar.

“தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வானோர் பெருமான்” (திருவாய்-மொ. 1.5.4) Or it can be taken to mean the Milk ocean as interpreted by Swami Peria Achàn Pillai. In that case, lest one should be intrigued by the use of the phrase “உவர்க்கும் கரும்”, We may take it that the Milk ocean appears like blue ocean by virtue of the reflection of the blue complexion of the Lord, as in Swami Nammazhwar’s resonating line “நீலக்கடல் கடைந்தாய்” (திருவா-மொ. 10.10.7). In that event, the adjective “துவர்க்கும்” may be taken as part of the phrase துவர்க்கும் பவளவாய்ப் பூமகள் - deep coral - lipped lotus born lady.

Pasurams of other Azhwars resonate with the tone and touch of this pasuram as cited below:

“அனந்தன் பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாக வைத்து என் மனந்தனுள்ளே வந்து வைகி வாழச்செய்தா யென்பிரான்” (பெரியாழ் - திரு 5.4.8).

“பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பீ” (பெரியாழ் திரு 5.4.9)

“வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகளிகழ்திட்டென் பால் இடவகை கொண்டனையே” (பெரியாழ் திரு. 5.4.10)

“கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வானாடும் புல்லென் றொழிந்தன கொல் ஏ பாவம் - வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான் அடியேன துள்ளத்தகம்” (பெரிய - திருவ - 68).

தானே தனக்குவமன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும் - தானே
எரிசுடரும் மால்வரையும் எண்டிசையும் அண்டத்
திருசுடரு மாயவிறை.

38.

**He is everything that exists in the universe.
The penance - performing sages, the stars, planets,
blazing fires, mountains and the eight radial quarters, are
all His expression. He is the Supreme Controller non pareil.**

Azhwar affirms at the outset of this pasuram that the Lord stands unequalled in supremacy - the One without a second and hence equal only to Himself - and then cites the premises founded on Vedic revelations.

தன்னுருவே எவ்வுருவும் - Everything in this universe is His manifestation. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்” - (ப்ருஹ உப 2 5.7)

“தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:” (வி.பு. 1.22.86) “தத் ஸர்வம் வை ஹரே ஸ்தநு:” (வி.பு. 1-22-38).

“ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம் தே” (ரா.யு.22-26)

தவ உருவும் தாரகையும் தானே - Gods like Brahma and Siva who wield powers of functional overlordship over the processes of creation and dissolution attained their preeminent status by virtue of their prolonged penance and worship of the Lord.

“யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:।

புநஸ் தரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராதவாநிதி ஸஸ்ரும:” ॥

(பார-ஸபா 14-8)

“After aeons of worship of Vishnu, the lotus - born Brahma achieved the position of overlordship of the three worlds.”

“மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ” ॥ (பார-சாந்தி 20-12)

“Rudra offered himself as sacred oblation in the fires of ‘Sarvamedha’ yaga to attain his status.”

Not only they but all the stars and other things, in the universe are His manifestation. Azhwar extends the list to enumerate all other features of the physical universe like the fire, mountains, the eight quarters, the sun and the moon As Vishnupuranam states:

“ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புவநாதி விஷ்ணு:

வநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ திஸஸ்ச ।

நதிய: ஸமுத்ராஸ்ச ஸௌவ ஸர்வம்

யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய:॥ (வி.பு. 12-12-38)

“The shining lights are Vishnu, the worlds forests, mountains, quarters, rivers and oceans are Vishnu; the lasting subtle consciousness, the changing gross matter are Vishnu”. Thus He is the pervasive force behind everything in gross and subtle universe which is but His expression in visible form.

இறையாய் நிலனாகி யெண்டிசையும் தானாய்
மறையாய்மறைப்பொருளாய் வானாய் -பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவி விளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான்
உள்ளத்தினுள்ளே யுள்ளன்.

39.

**The Lord Who is at once this earth, the eight quarters
the embodiment and substance of the Vedas the distant
celestial region, resides in Thiruvencatam rising tall
close to the moon where sparkling streams rustle.
He is present too in the core of my heart.**

இறையாய் - He is the Supreme Master, Controller of all.

நிலனாகி - He is the pervading life-force behind this earth.

எண்டிசையும் தானாய் - the pervading force in all eight directions.

மறையாய் மறைப்பொருளாய் - He is the embodiment and
revelation of the Vedas.

வானாய் - Srivaikunta

பிறைவாய்ந்த வெள்ளத்தருவி விளங்கொலி நீர் வேங்கடத்தான்
- The presiding deity of Thiruvencatam mountain rising tall till
the moon-studded sky, where crystal - clear streams flow with
tingling noise.

உள்ளத்தின் உள்ளே உள்ளன் - He abides in my heart.

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும்
 உளன்கண்டாய் உள்ளுவாருள்ளத் - துளன்கண்டாய்
 விண்ணொடுங்கக் கோடுயரும் வீங்கருவி
 வேங்கடத்தான்
 மண்ணொடுங்கத் தானளந்தமன்.

40.

My good heart, know that the Lord abides ever with you. The great Being Who resides in Venkatam where tall peaks tower over the sky and streams are in full flow, and who made the earth shrink by His giant stride, exists now and forever and abides with cherishing hearts.

நல்நெஞ்சே - Azhwar commends the heart for its wisdom in grasping the truth of the Lord's immanence and protectiveness.

உத்தமன் என்று உளன் கண்டாய் - His greatness is such that His protection is like a perennial well-spring transcending time which endures and envelops us inspite of our self-efforts to harm ourselves many a time.

உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன் கண்டாய் - He comes on His own to abide in every receptive heart without any entreaty. It is to be noted that the phraseology of the first two lines of the pasuram is identical to the lines in Sri Poigai Piran's in Mudhal Thiruvandhadhi (pasuram 99) In exhorting the heart "கண்டாய்" "கண்டாய்" "கண்டாய்" repeatedly, Azhwar draws our pointed attention to the presence of the Lord in us (as Antaryami) ready to help us discover our true identity and to save us from ourselves, for it is a truism that man's worst enemy is himself. So Azhwar counsels the good heart to remember this, even if the egotistic self should set out on a course of self-destruction. Swami Peria Achà Pillai's humorous annotation cites the example of the warning to his wise neighbours by a crazy person, in a rare moment of lucidity to cut the noose loose should he hang himself. Azhwar knows that he can count on his heart, hence his address "நன்னெஞ்சே". "முந்துற்ற நெஞ்சே" (பெரிய-திருவ-1). As the Lord is Purushothama and the mark of an 'uthama purusha' is his constant pursuit of another's well being

and protection. He is there for us every moment, each tiny step of our way in life. As Taittiriyaopanisad declares, “அஸந்நேவ ஸ பவதி। அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்। அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத। ஸந்தமேநம் ததோ விது:॥” (தை. உப 2-6).

“A person truly becomes a non-entity if he takes the Divine for an unreality. On the other hand, if he understands the Divine as an existent entity, in consequence of that, the wise ones will consider him right and good.”

உள்ளது உளன் கண்டாய் - Felicitously and reassuringly near at hand. How much closer can our Saviour get than that?

“அனந்தன்பாலும் கருடன் பாலும் ஐது நொய்தாக் வைத்து என் மனந்தன்னுள்ளே வந்து வைகி” (பெரியாழ் திரு. மொ 5.4.8)

“பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணாள நம்பி” (பெரியாழ் திருமொ 5.4.9)

“வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும்
இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகை
கொண்டனையே” (பெரியாழ் திரு. பொ 5.4.10)

“விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத்” (தை-நா). “நெஞ்சமே நீள்நகர்” (திருவாய் - மொ. 3.8.2)

விண்ணொடுங்கக் கோடுயரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான் - In saying ‘விண்ணொடுங்க’, Azhwar underscores the fact that the celestial world stands humbled before Venkatam, the chosen abode of the Lord here on earth.

மண்ணொடுங்கத் தானளந்தமன் - The stride of the Lord covered the earth such that it was hardly visible. That Divine Being is ensconced right inside our heart.

மன்னுமணிமுடிநீண்டு அண்டம்போ யெண்டிசையும்
துன்னுபொழிலனைத்தும் சூழ்கழலே - மின்னை
உடையாகக் கொண்டு அன்றுலகளந்தான் குன்றம்
குடையாக ஆகாத்தகோ.

41.

In the yore, when He straddled the worlds, just one step filled the face of the earth with its beings. His bejeweled crown ripped through, in all eight quarters, the high heaven where streaks of lightning played on Him like raiment. He is the One who held a mountain on his finger to protect the cows.

அண்டம் போய் எண்டிசையும் மன்னும் மணிமுடி நீண்டு - The bejeweled crown of the Lord ripped through sky in all directions.

“ஆதி ராஜ்யமதிகம் புவநாநாம் ஈஸ தே பிஸுநயந் கில மௌளி:” (Sri Varadarajasthavam - 25).

‘Thy crown reveals that Thou art the Lord of all the worlds’.

முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - (திருவாய்-மொ.3.1.1) ‘முகேந்து காந்திருந்முகம் தரங்கி தேவ ரங்கிண:’ (Sri Rangarajasthavam) ‘The lustre of the moon-like face of Sri Ranganatha throws up waves of light.’

துன்னுபொழிலனைத்தும் சூழ்கழலே - Just one foot filled this earth laden with people

மின்னை உடையாகக் கொண்டு அன்று உலகளந்தான் - Streaks of lightning played on Him like raiment.

குன்றம் குடையாக ஆகாத்த கோ - He held a mount high to protect the cows. Both the episodes cited by Azhwar in this pasuram provide a contrast in irony.

In Sri Vamanavatàra the Lord strode the worlds to save Indra and restore to him the worlds expropriated from him by Mahabali. But in Sri Krishnavatàra the Lord lifted a small mount on His little finger to save the cows from the same Indra’s wrath. In the previous case, He covered the worlds with His body but in the latter He covered Himself and the people and herds of cows of Gokulam under a small hillock.

கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த்துக் குழலூதி
மாவலனாய்க் கீண்ட மணிண்ணன் - மேவி
அரி யுருவமாகி யிரணியன தாகம்
தெரியுகிரால் கீண்டான் சினம்.

42.

As the cow-herd Lord, He grazed the cows, playing the flute. The same gem-hued Lord tore the horse demon to bits. Taking the leonine form, He dug His nails into the body of the demon Hiranya. O heart, comprehend the anger of the Lord.

Irrespective of who needs to be protected, a whole world or a lone devotee, the Lord's protective concern is ever the same. Only the manner in which it is demonstrated differs depending on the circumstances. In Sri Vāmanavatāra described in the previous pasuram, the Lord saved the worlds from the egotistic presumptuousness of Mahabali. As the cow-herd Lord, He protected a pastoral community from roving lesser demons.

As Lord Narasinga, He rose in fury when a reprobate father set out on the evil course of killing his own son who was a devotee of the Lord

வலனாய் மாகீண்ட மணி வண்ணன் - The gem-hued One Who adroitly faced upto and finished off an on-rushing horse (demon)

அரியுருவமாகி மேவி Assuming a well-matched half-man half-lion form. If “அரியுருவமாகி” is taken as “எரியுருவமாகி” (as favoured by Swami Peria Achan Pillai), it would mean ‘emblazoned form like fire.

இரணியனதாகம் தெரியுகிரால் சினம் கீண்டான் - Dug into Hiranya's body in fury with sharp nails. Or else, இரணியனதாகம் கீண்டான் சினம் தெரி - as more commonly construed and adopted here.

“கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டுள தறிந்து உன்னடியனேனும் வந்து அடியினை அடைந்தேன்” (பெரிய-திரு 5-8-3).

சினமாமதகளிற்றின் திண்மருப்பைச் சாய்த்து
 புனமேய பூமியதனை - தனமாகப்
 பேரகலத் துள்ளொடுக்கும் பேரார மார்வனார்
 ஓரகலத் துள்ள துலகு.

43.

The Lord felled the mad wild tusker by breaking its tusks. He took this fertile earth to treasure in the safe-vault of His capacious stomach. The whole universe is but a small part of His infinite creative will.

சினமா மதகளிற்றின் திண்மருப்பைச் சாய்த்து - The Lord sent the wild Kuvalayàpeeta reeling to the ground by breaking its tusks. புனம் மேய பூமியதனை தனமாகப் பேரகலத்துள் ளொடுக்கும் - Cherishing as treasure this green fertile earth; He took it into the safe-vault of His capacious stomach.

புனம் - fertile field

பேர் அகலம் - Capacious stomach

“ஏழுலகும் உண்டும் இடமுடைத்தால்” (திருமங்கை ஆழ்வார்)

பேர் ஆரமார்பனார் - Endowed with a big bejeweled chest, Swami Peria Achàn Pillai takes the phrase to mean ‘with chest brimming with pride over the keeping of the earth - Lord’s prized possession in the safe deposit of His stomach.

ஓரகலத்துள்ளதுலகு - The worlds are but part of the Lord’s creative will.

அகலம் - The will - power emanating (sankalparu pagnàna) from the heart.

“யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம்

பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரணமாமஸ் தமவ்யயம் ஸ்திதா” -

Vishnupuranam 1.9.53

We prostrate to the One without limitation, the Supreme Brahman in Whose infinitesimal fragment the power of this universe rests.

“மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத் ப்ரஹ்மாண்ட மகிலம் முநே-” O Sage, He to Whom the whole universe is like an atom before the Meru mountain.

“விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்ஸேந ஸ்திதோ ஜகத்”
(Gita 10-42). “Encompassing this entire world by a fragment of
My power, do I abide eternally.”

உலகமும் மூழியு மாழியும் ஒண்கேழ்
அலர்கதிரும் செந்தீயு மாவான் - பலகதிர்கள்
பாரித்த பைம்பொன் முடியா னடியிணைக்கே
பூரித்தென் நெஞ்சே புரி.

44.

**The creation the deluge, the oceans, the radiant sun
and lustrous moon, and the fire are all the manifest form
of the Lord Who wears the beautiful gem-studded crown.
Oh my heart, give yourself completely to His feet.**

உலகமும் ஆவான் - The entire spectrum of creation is His
manifest form. He is the immanent spirit behind this.

ஊழியும் ஆவான் - The deluge when all creation slides into an
involved state - is His form.

ஒண்கேழ் அலர்கதிரும் ஆவான் - The Sun and Moon are His form.
செந்தீயும் ஆவான் - So are the fire and other elements. So far,
Azhwar describes the Lord's 'lilavibhuti' In the next phrase, He
sums up His 'nithyavibhuti'.

பலகதிர்கள் பாரித்த பைம்பொன் முடியான் - He who wears the
resplendent bejeweled crown.

“திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத் யுகபதுத்திதா ! யதி பா
ஸத்ருஸீஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:” || - Gita 11.12

“If the simultaneous splendor of a thousand suns were to explode
in the firmament, it would bear a semblance to the splendour of
the Great Being.”

கதிராயிரமிரவி கலந்து எரித்தால் ஒத்த நீண்முடியன் (பெரியாழ்
திரு. மொ 4.1.1) Azhwar addresses the heart to worship the feet
of the Ubhaya-Vibhuti Lord.

புரிந்து மதவேழம் மாப்பிடியோடு
 திரிந்து சினத்தால் பொருது - விரிந்தசீர்
 வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும்வேங்கடமே
 மேலொருநாள்
 மண்கோட்டுக் கொண்டான் மலை.

45.

The Lord Who, in the yore, came as a boar, and pitchforked this earth on Its tusk resides in Thiruvencatam where the tusker in heat roams freely with its mate and separated from it, wildly charges into the rock-face, sending pearly bits of its tusk flying into the air.

In this pasuram, Azhwar juxtaposes in the frame of his mind the vision of a tusker in 'mast' suffering the pangs of separation charging into the rock-face of the mountain in Venkatam which evokes the vision of Sri Varāha Peruman who lifted this earth from the depths of the ocean on His tusk and whose abode is also Venkatam.

மத வேழம் மாப்பிடியோடு புரிந்து - The tusker in heat having had its wild union with its mate.

ஊடி - In separation.

“ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா:” - It is a truism that all unions result in separation.

சினத்தால் திரிந்து பொருது - wildly running and charging into the rocks.

விரிந்த சீர் வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் - sending pearl bits of its tusks flying into the air.

மேல் ஒரு நாள் - In the yore

மண் கோட்டுக் கொண்டான் மலை - The rock of the One Who (as Varāha) pitchforked the earth on the tusk.

Azhwar reminds us in this pasuram, that long before the Lord appeared as Srinivasa, Venkata mountain has been the permanent abode of Sri Varāha Peruman.

மலைமுகடுமேல்வைத்து வாசுகியைச்சுற்றி
தலைமுகடு தானெருகை பற்றி - அலைமுகட்
டண்டம்போய் நீர்தெறிப்ப அன்றுகடல் கடைந்தான்
பிண்டமாய் நின்ற பிரான்.

46.

**Setting the Mandara mountain on His ownback
as foundation, stringing Vasuki as the rope round it,
and holding down the peak with one hand,
the Lord churned the ocean once, throwing the froth
into the fringes of the universe.**

மலைமுகடு மேல் வைத்து - Setting the Mandara mountain of
towering peak on Himself (in the form of the Kurma-tortoise)
வாசுகியைச் சுற்றி - Stringing the snake Vasuki as the churning rope.
தலைமுகடு தான் ஒரு கை பற்றி - Holding down the peak of
Mandara with one hand to prevent it from toppling over
அலைமுகட்டு அண்டம் போய் நீர் தெறிப்ப - throwing up the
froth of the churned waves into the very fringes of the universe.
அன்று once upon a time when the self-serving Indra and the devàs
fell at His feet to save them from the tyranny of the asuràs.

கடல் கடைந்தான் - Churned the ocean

பிண்டமாய் நின்ற பிரான் - The Lord stood as inert rockbase (Kurma)
meaning, He is the material Cause of creation. Azhwar's phrase
“பிண்டமாய் நின்ற பிரான்” is illustrative of the three - fold
causal form of cosmic creation.

“ஸதேவ ஸோம்யே தமக்ர ஆஸீதேகமேவ அத்விதீயம்”
(Chandogya - Up 6-2-1). “Before creation, all that was the one
“Sat” no second.” “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மா
நேஸாந: நேமே த்யாவாப்ருதிவீ” (மஹோபநிஷத்)

“There was only Narayana, there was no Brahma, nor Rudra,
nor the world “யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம்
ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” (Chan-Up 6-1-4). ‘Just as by
knowing a lump of clay one can get to know everything that is made

of clay, in the same manner by understanding Brahman as the material cause one can understand everything that is permeated by it.”

These truths proclaim that He is the material, efficient and instrumental cause of creation just as in the case of a pot made of clay, the substance of clay is the material cause, the potter is the efficient cause and the potter’s wheel the instrumental cause. Beside being the three-fold cause, He does our work for us deeming it as His own, as He did in the case of churning of the ocean. Sri Thirumazhisai Piran’s pasuram in ‘Naanmukan Thiruvandhadhi’ resonates with the imagery, and idiom, of this pasuram.

“மலையாமை மேல் வைத்து வாசுகியை சுற்றித்
தலையாமை தான் ஒரு கை பற்றி - அலையாமல்
பீறக்கடைந்த பெருமான் திருநாமம்,
கூறுவதே யாவார்க்கும் கூற்று.” (நான்முகன் திருவ. 49)

நின்றபெருமானே நீரேற்று உலகெல்லாம்
சென்ற பெருமானே செங்கண்ணா - அன்று
துரகவாய்கீண்ட துழாய் முடியாய் நங்கள்
நரகவாய் கீண்டாயும் நீ.

47.

Oh Lord, Who once stooped to take the symbolic offering of water, and straddled the worlds in two steps. Oh Lord of lotus eyes, with tulasi wreath around the crown, Who tore asunder the horse-faced Kesin’s jaws. Now have you not torn down the jaws of hell for us?

Azhwar continues to rejoice singing the glory of Sri Vamanàvatàra.

நீரேற்று நின்ற பெருமானே - He stood as a humble Brahmin boy to accept the symbolic offering of water from Mahabali.

நீரேற்று உலகெல்லாம் சென்ற பெருமானே - Having accepted the symbolic gift of water, it took Him but two giant steps to stride the worlds.

செங்கண்ணா - Lord of lotus eyes.

அன்று துரகவாய் கீண்ட - Then again, you ripped apart the jaws of horse-faced Kesi.

துழாய் முடியாய் - with tulasi wreath around the crown.

நங்கள் நரகவாய் கீண்டாயும் நீ - You have torn down the jaws of hellish samsàra.

This pasuram conveys the message that the Lord protects His devotees in two ways viz. i) fulfilling their desires (Ishta-Pràpti) and ii) removing obstacles (Anishta-Nivrutti).

நீயன்றே நீரேற்று உலகமடி யளந்தாய்
நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய் - நீயன்றே
மாவா யுரம்பிளந்து மாமருதி னூடுபோய்
தேவாசுரம் பொருதாய் செற்று.

48.

Did you not accept the symbolic water and walk the worlds? Did you not in another time, graze the cows and break the jaws of the horse-faced Kesi? Did you not crawl through the marudà-trees, and yet again cause the demoniac forces to be vanquished in their war with celestials?

This pasuram rhetorically poses questions by way of recounting the episodes of Sri Vamanàvatarà and Sri Krishnàvatàra?

நீரேற்று உலகம் அடியளந்தாய் நீயன்றே - Did you not accept the symbolic water from Mahabali? (granting the gift of three steps of land)

நின்று நிரைமேய்த்தாய் நீயன்றே - Did you not as Sri Krishna graze the cows?

மாவாய் உரம் பிளந்து - Did you not break the jaws of the horse demon, Kesi?

மாமருதின் ஊடு போய் - Did you not crawl through the twin marudha trees in your childhood?

நீயன்றே - In the war between devàs and asuràs, did you not contrive to get the asuras vanquished?

செற்றதுவுஞ் சேரா விரணியனைச் சென்றேற்றுப்
பெற்றதுவும் மாநிலம் பின்னைக்காய் - முற்றல்
முரியேற்றின் முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய் மூரிச்
சுரியேறு சங்கினாய் சூழ்ந்து.

49.

**You killed unconciliatory Hiranya. You asked for and got
the big earth from Mahabali. Again you took a bold,
calculated stance against the charging bulls humbling
their pride, to take the hand of Nappinnai,
Oh wielder of the dextral conch.**

செற்றதுவும் சேரா இரணியனை - Struck down the unmitigated evil embodiment that was Hiranya.

சென்று ஏற்றுப் பெற்றதுவும் மாநிலம் - You approached Mahabali and accepted the gift of land. Azhwar continues his fascination over the Lord's Sri Vamanàvatàra.

பின்னைக்காய் முற்றல் முரியேற்றின் முன் நின்று சூழ்ந்து
மொய்ம்பொழித்தாய் - You took a calculated stance facing upto
and vanquishing the charging bulls for Nappinnai's hand.

மூரிச்சுறியேறு சங்கினாய் - Holder of the dextral conch.

மூரி - also means ocean from where the conch Pànchajanyaà emanated.

சூழ்ந்த துழாயலங்கல் சோதி மணிமுடிமால்
தாழ்ந்த வருவித் தடைவரைவாய் - ஆழ்ந்த
மணிநீர்ச் சுனைவளர்ந்த மாமுதலை கொன்றான்
அணிநீல வண்ணத்தவன்.

50.

The blue-complexioned Lord wearing the tulasi garland and lustrous gem-studded crown, killed the crocodile, that inhabited the crystal waters of a deep lake set in a mount valley of flowing streams.

In this pasuram, Azhwar refers to the Lord's protection of his devotee Gajendra from the jaws of the crocodile.

சூழ்ந்த துழாயலங்கல் மால் - Lord wearing the tulasi garland
சோதி மணி முடிமால் - He is the Lord Who wears a lustrous gem-studded crown.

“ஆதி ராஜ்யமதிகம் புவநாநாம் ஈஸுதே பிஸநயங்கில மௌளி.”
(புரீ வரதராஜஸ்தவம்) - “Oh Lord, your crown bears proof that you are the Master of all the worlds.”

“கிரீடகுட ரத்ந ராஜிராதி ராஜ்ய ஜல்பிகா” (புரீ ரங்கராஜஸ்தவம்)
- “The array of gems studded in His crown shows His status as the Lord of all beings.”

அணிநீல வண்ணத்தவன் - The blue-complexioned Lord. That is how Sri Gajendra wished to see Him, and that is how the Lord appeared before him when He sundered the head of the crocodile to extricate Gajendra from the crocodile's strangle-hold.

தாழ்ந்த அருவித் தடவரை வாய் - a mountain plateau served by flowing streams.

ஆழ்ந்த மணி நீர்ச்சுனை - A deep lake of crystal clear waters.

வளர்ந்த மாமுதலை - habited by a huge crocodile.

கொன்றான் - Because the crocodile was the adversary of Gajendra, who was His devotee, the Lord took it as His adversary also, and killed it.

அவனே யருவரையால் ஆநிரைகள் காத்தான்
அவனே யணிமருதம்சாய்த்தான் - அவனே
கலங்காப்பெருநகரம் காட்டுவான் கண்டீர்
இலங்கா புரமெரித்தா னெய்து.

51.

He is the One Who protected the cows under the cover of the mountain. He is the One Who broke the maruda trees. Again, He is the same Lord Who set the city of Lanka ablaze with his fusillade of arrows. It is upto Him to show us the way to His peril-free kingdom.

அருவரையால் ஆநிரைகள் காத்தான் அவனே கண்டீர் - He saved the numerous herds of cows from the distress of incessant rain under the protective canopy of Govardana. The “ஏ” in “அவனே” underlines His unique prowess equal to any task at hand.

கண்டீர் - conveys the message that like the cows who could not have saved themselves without His protection, we also cannot protect ourselves from lurking perils without His saving grace.

அணிமருதம் சாய்த்தான் அவனே கண்டீர் - He broke the twin closely intertwined marudà trees by crawling through the tiny gap between them.

எய்து இலங்காபுரம் எரித்தான் அவனே - He set ablaze the ostensibly invincible city of Lanka with the blitz of his arrows.

கலங்காப் பெருநகரம் காட்டுவான் கண்டீர் - He will show us the way to His pain-free, peril-free kingdom. Whether it is the hapless cows or the all-knowing Divine Mother, there is no difference as regards the agency of protection As the mother herself says “தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” (ரா-ஸு 39.30). “My protection is His function”.

அவனே காட்டுவான் - Only He can show us the way to Paramapàdhà: It is not upto us to find it by our own effort. Everything by way of ‘Anishtanivruthi’ and ‘Ihstapraphthi’ is achieved with His grace, not just by our self-effort.

எய்தான் மராமர மேழுமிராமனாய்
எய்தா னம்மான் மறியை ஏந்திழைக்காய் - எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ்ச் சென்று குறளுருவாய்
முன்னிலம் கைக்கொண்டான் முயன்று.

52.

As Sri Rama, He felled seven trees with one arrow, and at Divine Mother's behest struck down the make-believe deer with another arrow. With a fusillade of arrows, He took the life of Lanka's king. As a diminutive brahmin boy, He beguiled Mahabali, and took away this world from him.

இராமனாய் மராமரம் ஏழும் எய்தான் - To convince Sugriva about his prowess, He shot an arrow that toppled seven trees in a row.

ஏந்திழைக்காய் அம்மான் மறியை எய்தான் - Persuaded by the entreaties of His bejeweled consort, He felled the make-believe deer with an arrow, not thinking for a moment, if his famed arrow should be directed against a hapless little creature.

“நின் அன்பின் வழிநின்று” (பெரியாழ் திருமொ 3-10-7) His love for Sita was such that a mere inkling of her desire was enough to impel him into action.

எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன் வீழ் - He made the Lanka king kick the dust with a fusillade of arrows.

முன் குறளுருவாய்ச் சென்று முயன்று நிலம் கைக்கொண்டான் - In an earlier time, as Sri Vāmana, He appeared at Mahabali's sacrificial site and matched words and action with his impish innocence and size and snatched away his kingdom in order to protect His creation.

முயன்றுதொழுநெஞ்சே மூரிநீர் வேலை
இயன்றமரத் தாலிலையின் மேலால் - பயின்றங்கோர்
மண்ணலங்கொள் வெள்ளத்து மாயக் குழவியாய்
தண்ணலங்கல் மாலையான்தாள்.

53.

He was the wonder child Who lay on a banyan-leaf floating on the wide ocean of earth - dissolving flood waters for long, He is the Lord that wears a cool swaying garland. O heart, worship His feet with involvement.

நெஞ்சே முயன்று தொழு - Azhwar entreats the heart to remember all that the Lord has done for us from time immemorial and worship His feet with a sense of involvement.

மூரிநீர் வேலை இயன்ற மரத்தாலிலையின் மேலால் பயின்று - Lying on a banyan leaf floating on the waves of a deep wide ocean.

“பாலன் தனதுருவாய் எழுவகுண்டு ஆலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர் - ஆலன்று வேலை நீர் உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலை குழ குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” (முதல் - திரு - 69).

மண் நலங்கொள் வெள்ளத்து - deluge eating into the vitals of the earth. ஓர் மாயக்குழுவியாய் - A wonder child. Who took this earth and other worlds into His stomach for safe-keeping from being dissolved by the raging waters of pralaya.

தண்ணலங்கள் மாலையாய் - wearing a cool gently swaying garland.

தாளால் சகடம் முதைத்துப் பகடுந்தி
கீளா மருதிடைபோய்க் கேழலாய் - மீளாது
மண்ணகலம் கீண் டங்கோர் மாதுகந்த மார்வற்கு
பெண்ணகலம் கா தல் பெரிது.

54.

With His foot He kicked to death the demon that came as a cart and the elephant kuvalaya. His crawl sent the maruda trees crashing to the ground. He took the form of a lion to lift the earth on His tusk. The love of the Lord-Whose chest is the cosy seat of Sri, for Divine Mother earth is boundless.

தாளால் சகடமுதைத்து - Feigning anger at not being suckled by

mother Yashoda in time, He kicked to death Sakatasura Who came rushing headlong into Him in the form of a cartwheel.

பகடு உந்தி - “புகுவாய் நின்ற போதகம்” (பெரிய-திரு மொ 6-5-6) with a fist kick, He felled the elephant Kuvalaya set up by evil Kamsa to kill Him.

கீளாமருதிடை போய் - A mere crawl with the mortar attached to His waist by a rope through the maruda trees sent them crashing to the ground.

கேழலாய் மீளாது மண்ணகலம் கீண்டு - Taking the form of the lowly boar unmindful of His position as the Lord of Sri, He delved into the ocean to retrieve this earth on his tusk from the ocean floor.

ஓர் மாது உகந்த மார்வற்கு - He whose chest is the fancied throne of the incomparable lady Sri Devi.

இறையும் அகலகில்லேன் (திருவாய் - மொ 6-10-10)

பெண்ணகலம் காதல் பெரிது - His love for the Mother earth is limitless.

“கிடந்து இருந்து நின்று அளந்து கேழலாய்க்

கீழ்ப்புக்கு இடந்திடும் தன்னுள் காக்கும் உமிழும் தடம்

பெரும் தோளாரத் தழுவும் பாரென்னும் மடந்தையை

மால் செய்கின்ற மால் ஆர் காண்பாரே.” (திருவாய்-மொ 2-8-7)

This pasuram brings out how the Lord’s love matches that of His consort.

“அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் (ரா-ஸு 15-52)” - “This Lady’s heart is anchored in Her Lord even as His is in Her.”

“உளர்த்வம் மாஸாந்த ஜீவேயம்” (ரா-ஸு 38-67) - “I shall not live more than a month in separation from my Lord” - Sita “சிரம் ஜீவதி வைதேஹி யதி மாஸம் தரிஷ்யதி ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸி தே க்ஷணாம்” (ரா.ஸு 66-10). “If Vaidehi can sustain for a month she will have lived longer than I. But I shall not live a moment without my dark-eyed love.” - Sri Rama.

பெரிய வரைமார்வில் பேராரம்பூண்டு

கரிய முகிலிடை மின்போல - திரியுங்கால்

பாணொடுங்க வண்டறையும் பங்கயமே மற்றவன்றன்
நீணெடுங்கண் காட்டும் நிறம்.

55.

The beautiful necklace on His big mount - like chest, sparkles like a streak of lightning over a dark rain cloud. His long wide eyes have the hue of a lotus swarmed by bees whose hum is sweeter than music.

பெரிய வரைமார்பில் – His mountain - like chest is bigger than can be circumscribed by a necklace.

கரியமுகிலிடைமின் போல - A streak of lightning across a rain-bearing cloud. “நீல தோயத மத்யஸ்தா வித்யுலலேகேவ பாஸ்வரா (தை-நா).”

திரியுங்கால் - If He moves about. This can also be taken as “தெரியுங்கால்”, If one were to experience the sight of the beauty of his chest with the necklace adorning it.

அவன்றன் நீணெடுங்கண் நிறம் – The colour of His long wide eyes. “கரியவாகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்கள்” (அமலனா 8). “தஸ்ய யதா கப்யாஸ புண்ட ரீகமேவ மக்ஷிணி” (சாந் 1.7).

பாண் ஓடுங்க வண்டு அறையும் பங்கயமே காட்டும் - the lotus swarmed by bees whose hum is sweeter than any music.

**நிறம் வெளிது செய்து பசிது கரிதென்று
இறையருவம் யாமறியோ மெண்ணில் - நிறைவுடைய
நாமங்கை தானும் நலம்புகழ வல்லளே
பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு.**

56.

I do not know if the complexion of the Lord's frame can be described as white, red, green or black. For that matter, can the goddess of learning glorify with her word the glory of the spouse of the lotus - seated Mahalakshmi.

இறை உருவம் - The auspicious frame of the Lord.

நிறம் வெளிது செய்து பசிது கரிதென்று எண்ணில் யாமறியோம் - If His complexion is white, red, green or black - that I do not know. Let us look at the Upanisadic pronouncements on this. “நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” (தை-நா); “Shining like a lightning over a rain cloud.” “ஆதித்ய வர்ணம்” (பு.ஸு) ‘brilliant like the sun.’

“தஸ்ய ஹதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸ: யதா பாண்ட்வாவிகம் யதேந்த்ர கோபோ யதாக்நயர்ச்சிர் யதா புண்டரீகம் யதா ஸக்ருத்வித்யுக்தம் (ப்ருஹ- உப 4.3)”

“The image of this Purusha is like a gold brocade, a white shawl, silken red worm, tongue of flame, lotus leaf, and spread of lightning. “வித்யுத: புருஷாத்” (தை-நா). ‘From the lightning-like Purusha.’ “புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்” (தை-நா). ‘Purusha with shades of black and yellow.’

ஹிரண்மயபுருஷ: (சா-2) ‘The golden Purusha.’

Thus using diverse similies even the Vedas only confirm the near impossibility of adequately defining His complexion, since though by itself dark bluish, it is a medley of myriad shades of colour like that of the Divine Mother, the brocade covering Him, the amber disc and white conch, and jewels and necklaces round His neck.

எண்ணில் - If one looks at it - நிறைவுடைய நாமங்கை தானும் நலம் புகழுவல்லளே - let alone our state of knowledge or expression, even Saraswati endowed with learning and command over language would perhaps fall short in this respect, why? Azhwar attributes this to பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு - This is solely due to the indescribable beauty of the Consort of the lotus seated Lakshmi. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” (ரா-ஆ 37-18). Màrichà guessed rightly in saying that the lustre of the spouse of Sita was immeasurable.

பொலிந்திருண்ட கார்வானில் மின்னேபோல் தோன்றி
மலிந்து திருவிருந்த மார்வன் - பொலிந்த
கருடன் மேல் கொண்ட கரியான் கழலே
தெருடன்மேல் கண்டாய் தெளி.

57.

The Lord with Divine Mother ensconced on His chest and riding on the mount of resplendent Garuda, dazzles like a flash of lightning over the sable cloud. O heart, arise and awaken to His sacred feet as the evolved wisdom of all knowledge.

பொலிந்திருண்ட கார்வானில் மின்னே போல் தோன்றி - Like the flash of lightning across the spread of sable cloud. The lightning is the metaphor for Mahalakshmi and the sable aloud is the Lord's chest. This togetherness is described as “நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” (தை-நா) “நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான்” (திருவிருத்தம் 29).

திருமலிந்து இருந்த மார்பன் - Lord with Divine Mother seated on His chest. It is splendor decked on splendor. It is ‘Shàstraic’ truth that the rupà gunà of the Mother is much higher than that of the Lord. This is what is conveyed by the phrase.

மலிந்து இருந்த - அகலகில்லேன் இறையும் (திருவாய் மொ 6-10-10).

பொலிந்த கருடன் மேல் கொண்ட கரியான். ‘தாஸ:ஸகா வாஹநம் ஆஸநம் த்வஜ: யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம்’ (ஸ்தோ-ரத்னம் - 41). Garuda serves the Lord in myriad ways as devoted servant, companion, vehicle, seat, flag, canopy and fan.

தெருள் தன் மேல் கண்டாய் தெருள் - knowledge

தன்மேல் - evolved state of all that viz. para-bhakthi. This is what is described by Sri Ramanuja as “ஸேமுஹி பக்திருபா” (Sri Bhàshya Mangalam).

நெஞ்சே தெளி - Awaken to this truth, O heart.

தெளிந்த சிலாதலத்தின் மேலிருந்த மந்தி
அளிந்த கடுவனையே நோக்கி - விளங்கிய
வெண்மதியம் தாவென்னும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மண்மதியில் கொண்டுநதான் வாழ்வு.

58.

The Lord Who in time of yore strode over the worlds, and artfully took this earth, resides in Venkatam, propitious for monkeys to romance and play around. where, for instance, a female perched on a crystal rock, looks at its admiring star-struck mate and the sky above, as if signalling to him to pluck the silvery moon for her.

தெளிந்த சிலாதலத்தின் மேலிருந்த மந்தி - a female monkey perched on a crystal rock. Azhwar's imagery conjures the vision of a female adored by its mate to the point of itching to do her bidding and win her favour.

அளிந்த கடுவனையே நோக்கி - gazing at its star-struck male companion

விளங்கிய வெண்மதியம் தா - get for me the silvery moon. This is suggestive of the loved one asking her lover to get the mirror for her. The inner meaning of this analogy is tantamount to the Purushākāra Divine Mother in Paramapadā signalling to the Lord by her glance to lift up and redeem the blemishless souls.

வேங்கடமே - Where the Lord with the Mother perched on His chest resides - just like the male of the simian on the rock with its female snugly sitting by.

மண் மதியில் கொண்டு - artfully taking the earth (away from Mahabali's tyranny). மதியினால் குறள்மானாய் உலகிரந்த கள்வற்கு (திருவாய் மொ 1.4.3). This pasuram which describes a common natural scene on the hills, in a real sense, drives home the point that the love and protection of the Lord of Tiruvenkatam and the eagerness of the Divine Mother to intervene in our behalf will never fail us.

வாழும் வகையறிந்தேன் மைபோல்நெடுவரைவாய்
தாழு மருவிபோல் தார்கிடப்ப - சூழும்
திருமா மணிவண்ணன் செங்கண்மால் எங்கள்
பெருமானடி சேரப் பெற்று.

59.

The hugging rivulets shimmering in the dark slopes of the mountain like nestling garlands conjure the vision of the eternal Sri-graced gem-hued Lord of lotus eyes with strings of pearls adorning His chest. Reaching His feet, is the purpose of life. That is what I have understood.

எங்கள் பெருமான் அடிசேரப் பெற்று வாழும் வகையறிந்தேன் - Attaining the feet of my Lord is what I have understood is the essence of life.

மைபோல் நெடுவரைவாய் தாழும் அருவிபோல் தார்கிடப்ப - The hugging rivulats shimmering in the dark slopes of the mountain, like garlands. “உபௌ யதி வ்யோம்நி ப்ருதக் பதேதாம் ஆகாஸ கங்காபயஸ: ப்ரவாஹௌ! தேநோபமீயேத தமாலநீலம் ஆமுக்த்தமுக்தாலதம் அஸ்ய வக்ஷ:” (சிசுபாலவதம் - 1) “The pearl necklaces on the chest of blue - complexioned Krishna shimmered like two jets of stream suspended from the blue sky.” “அகலகில்லேன் இறையும்” (திருவாய் மொ. 6.10.10) eternally residing Mahalakshmi ‘நித்யாயபாயிநீ’.

செங்கண்மால் - lotus - eyed Lord.

எங்கள் பெருமான் - Our Lord.

அடிசேரப்பெற்று வாழும் வகையறிந்தேன் - Attaining whose feet I have learnt is the purpose of life. This is the state of experiencing the Supreme. “பரம் த்ருஷ்ட்வா” described by Sri Krishna in the Gita (2-59) where every other longing ceases.

பெற்றபிணைமருதம் பேய்முலை மாச்சகடம் .
முற்றக்காத் தூடுபோ யுண்டுதைத்து - கற்றுக்
குணிலை விளங்கனிக்குக் கொண்டெறிந்தான் வெற்றிப்
பணிலம்வாய்வைத்துகந்தான் பண்டு.

60.

In distant past, the Lord protected the cows, crawled through the twin conjoined maruda trees, drank off the ogress's breast, kicked the demoncart, and hurled the make - believe calf at the wood - apple branch. In the Bhàràta war, He gladly blew His victorious conch - shell.

பெற்றம் பிணைமருதம் பேய்முலை மாச்சகடம் முற்றக்காத் தூடு போயுண்டுதைத்து – These lines enumerate the deeds of Sri Krishna in His 'bhàlaleela' stage on the lines of those of Poigai Piràn. “அரவ மடல்வேழ மாக் குருந்தம் புள்வாய் குரவை குடமுலைமற் குன்றம்” etc (முதல். திருவ - 54) - “driving out the venomous serpent Kàliyà, breaking the tusks of the rogue charging elephant Kuvalayà, grazing the cows, uprooting the Kurunda tree,” etc.

பெற்றம் முற்றக்காத்து – taking protective care of all the cows பிணைமருதம் ஊடுபோய் - crawling through the conjoined maruda trees.

பேய் முலை உண்டு - drinking off the breast of the ogress Putana. மாச்சகடம் உதைத்து - kicking into smithreens the cart- wheel demon Sakatusura.

கற்றுக் குணிலை விளங்கனிக்குக் கொண்டெறிந்தான் – hurling the demon make-believe calf Vatsàsurà at the demon on wood-apple tree killing both demons.

பண்டு – In the yore

வெற்றிப்பணிலம் வாய்வைத்து உகந்தான் – gladly blew the victorious Panchajanya.

படைபோர்புக்கு முழங்கும் பாஞ்சசன்னியம் (திருப்பல்லாண்டு).

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாற்கடல் வைகுந்தம் கொண்டங் குறைவார்க்குக் கோயில்போல் - வண்டு வளங்கிளரும் நீள்சோலை வண்பூங் கடிகை இளங்குமரன்றன் விண்ணகர்.

61.

From times of yore, the Lord of Vaikuntam has taken up His abode also in the milk ocean and Venkatam. The beautiful Thirukkadigai set amidst gardens where bees swarm and Thiruvinnagar are His other abodes.

Azhwar wonders in this pasuram, if the Lord whose permanent abode is Vaikuntam, has found other abodes in divya desàs like Venkatam, Thirukkadigai and Thiruvinnagar as a gateway to devotees hearts.

வைகுந்தம் கொண்டு அங்கு உறைவாற்கு - keeping Sri Vaikuntam as His principal abode. The Lord graces Vaikuntam in His 'param' state.

பாற்கடல் வேங்கடம் - Only a notch lower in scale than vaikuntam (Vyuhasthàna), the Milk Ocean and Venkatam are His other favoured residences.

“திருப்பாற்கடலே எந்தலையே திருமால் வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே” (திருவாய் மொ 10.7.8).

வண்டு வளங்கிளரும் நீள்சோலை வண் பூங்கடிகை - Thirukkadigai set amidst flower gardens where bees hum in swarms.

இளங்குமரன்றன் விண்ணகர் - Thiruvinnagar of the youthful Lord. This is in accordance with Swamy Peria Achàna Pillai's interpretation. Swami Appillai, however interprets “தன் விண்ணகர்” to mean that the Lord looks upon the listed divya desàs as His favoured residences.

பண்டெல்லாம் கோயில் போல் - These divya-desàs were the favourite temples of the Lord before He started residing in my heart. After that, my heart has become His favoured residence This is evocative of Sri Bhutat Azhwar's pasuram.

“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும்

நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீரமைபோல் - நிற்பென்

றுளங்கோயிலுள்ளம் வைத்துள்ளினேன்

வெள்ளத் திளங்கோயில் கை விடேலென்று”

(இரண்-திருவ-54)

“Even as you graciously descended upon the sacred hills of Thirumalirunjalai and Thiruv Venkatam, making them your favourite abodes, you now regard your shrine in my heart as a favoured residence. On that score, do not ever forsake your abode of the Milk Ocean. This is my humble prayer.”

Also “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வானாடும்
புல்லென்றொழிந்தன கொல், ஏபாவம், வெல்ல நெடியான் நிறம்
கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான் அடியேன துள்ளத்தகம்.”
(பெரி-திருவ-68)

“The Supreme Lord of dark hue has entered my lovely heart, never
to leave. Wonder, if His mountain abode, the blue ocean, why
celestial Sri Vaikuntam have become wastelands What a pity!”

“நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்பும் விண்கிடப்பதும்
நற்பெருந் திரைக்கடலுள் நானிலாத முன்னெல்லாம்
அற்புதன் அனந்தசயனன் ஆதிபூதன் மாதவன்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என்னென்குனே.”

(திருச்சந்த - விரு 65)

“His standing on the exalted hill, sitting in His celestial seat, and
resting in the deep ocean was all before self was born. Now the
wonder Lord Who is the primordial cause Who sleeps on His serpent
bed does all His standing sitting and reclining in my heart.”

விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம்
மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை - மண்ணகத்த
தென்குடந்தை தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி
தன் குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு.

62.

**Thiruvinnagar, Thiruvehka, Thiruvekattam with
flowing waters, the city of Velukkai of rising mansions,
the beautiful Thirukkudanthai and Thiruvarangam
of honey-rich flower gardens, and Thirukkottiyur,
these are shrines where the Lord Who accepted
the symbolic water resides with condescending grace.**

விண்ணகர் - Oppiliappan shrine

வெஃகா - Thiruvekka in Kancheepuram where the Lord is
known as Sri Yathokari.

விரிதிரை நீர்வேங்கடம் - Thirumalai set amidst flowing springs
மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை - The city of Velukkai of rising

mansions, also in Kanchi where the Lord resides as Sri Nrsimha.
மண்ணகத்த தென்குடந்தை - Beautiful Thirukkudanthai.
தேனார் திருவரங்கம் - Thiruvaram. of honey filled gardens.
தென் கோட்டி - Thirukkottiyur
தன் குடங்கை நீரேற்றான் - Lord Who accepted the symbolic
water from Mahabali.
தாழ்வு - resides with condescending grace.

தாழ்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவும் சக்கரமும்
சூழரவும்பொன்னாணும் தோன்றுமால் - சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமே லெந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து.

63.

The matted locks, the majestic crown, shining axe, curling serpent and golden waist band all these twin contrasting images blend in one image in my Father at Thirumalai surrounded by torrential streams. What wonder!

Here, Azhwar captures the vision of the Lord in His Vibhavàtara as Sankara - Narayana, and declares that the Lord Srinivasa at Thirumalai projects the felicitous combination of the features and qualities of both. In keeping with Upanisadic and Gita pronouncements “பஹுதா விஜாயதே” (பு.ஸு) “பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி” (Gita), among the manifold avatàràs of Sriman Narayana, Sastras speak of Sankara - Narayanàvatàra (just like the hybrid man-lion form) in which the prominent right side sports the features of Hari and the left side the features of Sankara. This was to demonstrate the ‘Siddha-rupa’ and ‘Sàdhaka-rupa’, since Sankara meditates on Narayana.

“மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்” (அலமனாதி - 3)

This does not mean that the Lord at Thirumalai is a personification of Sankara-Narayana rupà. The form of the Lord sports the majestic crown, the disc and gold waistband but not matted locks or serpent. Even in the earlier pasuram, which enumerates certain divya-desàs Azhwar observes that these are the favoured abodes of Trivikramà. Obviously it was not intended to say that the presiding deities are Trivikramà. What is conveyed in the pasuram, is that the Lord in those shrines exudes the felicity and compassion of Trivikrmàvatàra. On the same lines, this pasuram only makes the point that the Lord at Thirumalai exudes the grace of Sankara-Narayanàvatàra.

இசைந்த வரமும் வெற்புங் கடலும்
பசைந்தங் கழுது படுப்ப - அசைந்து
கடைந்த வருத்தமோ கச்சி வெஃகாவில்
கிடந்திருந்து நின்றதுவு மங்கு.

64.

The Lord is reclining in Thiruvehka, and is sitting and standing elsewhere in Kànci. Is it due to the exertions of churning the ocean for nectar with serpent vasuki and mandarà mountain as tools?

இசைந்த - Fitting the purpose, that is as aids This qualities the three things mentioned in the pasuram viz.

அரவமும் - serpent Vasuki

வெற்பும் - Mandara mountain used as chimning rod.

கடலும் - Ocean which filled in as the vessel.

அழுது படைப்ப அசைந்து - exerting for making nectar.

கடைந்த வருத்தமோ - Tired after all that churning?

“ஆயிரம் தோளால் அலைகடல் கடைந்தான்” (பெரிய-திருமொ 5-7-4).

கச்சி வெஃகாவில் கிடந்து - reclining in Thiruvehka.

கச்சி அங்கு இருந்து - Sitting in Patakam.

கச்சி அங்கு நின்றதுவும் - Standing in Thiruvorakam. All this looks as if the Lord is reclining, sitting and standing in these shrines in Kànceepuram to work off all the after effects of the exertion of churning. So Azhwar wonders with empathic solicitude in genuine Vātsalyà bhāva, so characteristic of all Azhwars. As Thirumazhisai Piran resonates, “தாளால் உலகமளந்த அசைவே கொல் வாளா கிடந்தருளும் வாய் திறவான். நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக்கேணியான் ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை” (நான் - திருவ - 35) “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞாலம் ஏனமாய் இடந்தமெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம் கடந்த கால் பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு?” (திருச்சந்த - விரு - 61). “கொடியார் மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும் மடியாதினனே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான் அடியார் அல்லல் தவிர்த்த அசைவோ, அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணியாயே” (திருவாய் - மொ - 8.3.5)

அங்கற்கிடரின்றி அந்திப்பொழுதத்து
மங்க விரணியன தாகத்தை - பொங்கி
அரியருவமாய்ப் பிளந்த வம்மா னவனே
கரியருவம் கொம்பொசித்தான் காய்ந்து.

65.

Our Master Who angrily broke in two, the tusk of the dark elephant, rose in anger in man-lion Form at dusk in an earlier time, to tear the chest of Hiranya that no harm may befall child Prahlada.

Did the exertions of the Lord stop with churning the ocean for nectar? In many avatārās, has He not made yet other exertions for the sake of His devotees? Azhwar reminisces and cites the instance of Nrsimhavatārā.

“அங்காதங்காத் ஸம்பவஸி ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி” (ஸ்ருதி). ‘You materialise from limb to limb, carrying the appellation ‘son’ you infuse the ‘self’.

அங்கன் - Nrsimha's child Prahlada - பிள்ளையைச்சீறி
(பெரிய-திருமொ 2-3-8) “ஸர்வ கத்வாத நந்தல்ய ஸ
ஏவாஹமஸ்தித:” (வி.பு. 1-19-85). “As the Lord is immanent
He is in me too.” Thus Prahlada always thought of himself as
part of the Lord.

அந்திப்பொழுதத்து - In the twilight hour of the evening.

இரணியனது ஆகத்தை - Hiranya's chest

மங்க - tearing to shreds.

“பிரையெயிற்று அன்று அடலரியாய்ப் பெருகினானை”.
(பெரிய-திருமொ 2-5-8) Never one to tolerate an insult or
injury to a bhagavatha the Lord comes down like a sledge -
hammer on a fly. Srivachana Bhushana Srisukthi “ஈஸ்வரன்
அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்கள் எல்லாம்
பாகவதபசாரம் பொறாமை”

அம்மான் அவனே - Our Master காய்ந்து - rose in anger.

கரியுருவம் கொம்பு ஒசித்தான் - Snapped in two the tusk of the
dark elephant Kuvalaya - Peeta.

காய்ந்திருளைமாற்றிக் கதிரிலகு மாமணிகள்
ஏய்ந்த பணக்கதிர் மேல்வெவ்வுயிர்ப்ப - வாய்ந்த
மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்
அதுகேடவர்க் கிறுதி யாங்கு.

66.

**The hostile Madhukaitabhà came near the Lord
reclining on a serpent whose gem-studded
luminescent hoods dispelled the surrounding
darkness. But they met their end, then and there,
scorched by Lord's mere deep breath.**

காய்ந்து இருளை மாற்றி - darkness - dispelling luminescence.

கதிர் இலகு மாமணிகள் ஏய்ந்த பணக்கதிர் மேல் - gem studded
hood of the Serpent Anantha.

வெவ்வுயிர்ப்ப - deep breath of the Lord.

வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார் - Madhu-Kaitabha who came with evil design met their gory end. Among the many names of the Lord are 'Madhusudhanan' and 'Kaitabhari'. Versions vary about how these two enemies of the Lord met their end, as for instance, Kurathazhwar in his 'Sundara Bāhusthavam' and Sri Bhattar in his 'Sri Rangarajasthavam' have mentioned that they were crushed between the thighs of the Lord. Others say that they were scorched by the venomous hiss of Anantha. This can be seen in the divya-desā of Thirumeyyam.

அது ஆங்கு அவர்க்கும் கேடு இறுதி - That became the site of their fatal end.

ஆங்குமலரும் குவியுமாலுந்திவாய்
ஒங்கு கமலத்தினொண்போது - ஆங்கைத்
திகிரிசுடரென்றும் வெண்சங்கம் வானில்
பகருமதி யென்றும் பார்த்து.

67.

**The rising lotus flower on the navel of the Lord
alternately blossomed and folded on the sky,
in intrigued reaction, as it turned towards, the disc
on His right hand shining like the sun, and the white conch
on the left, what wonder!**

Now that the Lord's adversaries Hiranya and Madhu - Kaitabha have been destroyed, Azhwar pauses to ponder the beauty of the Lord as He sleeps on the ocean.

உந்தி வாய் ஒங்கு கமலத்தின் ஒண்போது - The rising lotus on the navel "அஜஸ்ய நாபௌ அத்யேகமர்ப்பிதம்" There is a lotus blooming from the navel of the Unborn.

"ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமபவத்-" Only Brahma materialises from the lotus flower. Such was its unique greatness and loveliness, that it rose majestically bearing the Veda-reciting Brahma on its petals.

ஆங்கு மலரும் குவியுமால் - Alternately blossoming and folding up. What wonder! The reason for this odd response of the lotus is explained by the Azhwar in the second-half.

ஆங்கைத்திகிரி சுடர் என்றும் - Imaging the shining disc on the right hand to be the sun.

வெண்சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் - Taking the white conch on the left hand for the bright moon on the sky.

“சந்திரமண்டலம் போல் தாமோதரன் கையில்” (நாச்-திரு 1.4) As the Chakra and the Sankha on the hands of the Lord shine like the sun and the moon, the lotus on the navel also blossomed and folded in contrasting response, taken in by the deceptive sight.

பார்த்த கடுவன் சுனைநீர் நிழற்கண்டு
பேர்த்தோர் கடுவனெனப்போர்ந்து - கார்த்த
களங்கனிக்குக் கைநீட்டும் வேங்கடமே மேனாள்
விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்தான் வெற்பு.

68.

Thiruvencatam where sylvan springs abound, is the abode of the Lord Who once long ago, hurled a disguised calf - demon at another hiding in the branch of a wood - apple tree. By the spring side a male perched on a kala-fruit tree looks at his reflection in the water and backing away in fear as if having come face to face with another, still lingers outreaching his hand entreatingly asking for fruits from the tree.

Azhwar implies in this pasuram, that one - would not have to go to far away milk ocean, to experience the beauty of the Lord. One can get this experience in the sylvan surroundings of Thiruvencatam.

பார்த்த கடுவன் - the male monkey looking at the spring from his perch on the kala tree

சுனைநீர் நிழற்கண்டு - viewing his reflection in the spring water flowing below.

பேர்த்து ஒரு கடுவன் என - Taking him (his reflection in water) for a real male.

பேர்ந்து - Backing away

கார்த்த களங்கனிக்குக் கைநீட்டும் - extending his hand in supplicant entreatment for some fruits of grace.

வேங்கடமே மேல் நாள் விளங்கனிக்கு கன்றெறிந்தான் வெற்பு - The site where one can witness happenings like this, is Thiruvencatam, where the Lord Who once hurled the calf - demon Vatsàsurà at another called Kapithàsurà hiding between woodapple tree branches.

What is meant to be conveyed by the Azhwar, in this pasuram, is that even animals in their wild habitat of the beautiful reaches. of Thiruvencatam hills, touch off, by their action, memory waves of the various playful pranks of the Lord in Sri Krishnàvatarà.

வெற்பென்று வேங்கடம்பாடும் வியன் துழாய்க்
கற்பென்று சூடும் கருங்குழல்மேல் - மற்பொன்ற
நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான்
பூண்டநா ளெல்லாம்புகும்.

69.

When someone talks about a mountain, my moon - struck daughter breaks into song in praise of Thiruvencatam. When she thinks of a flower to wear on her tresses, she reaches for tulasi leaves. At dawn, she sets out for a dip in the ocean where the Lord of invincible arms reclines.

In this singularly unique pasuram, Azhwar transforms to the state of a woman reminiscing the Lord's childhood. in Krishnavatara and expresses from the psychic position of a mother. In a way it is a forerunner for later Azhwars, who have experienced the beauty of the Lord from different perspectives as mother, lady love, etc. as for instance “கங்குலும் பகலும்” (திருவாய்மொ 7-2). “திவளும் வெண்மதிபோல்” (பெரிய திரு 2-7)

வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும் - If any girl should speak about mountains, my daughter is driven instinctively to Thiruvēṅkaṭam, to sing about. “பெருமாள் மலையோ திருவேங்கடம்” (திருவிருத்தம் - 60), “கருங்குழல்மேல் கற்பென்று வியன்துழாய் குடும்” “When she thinks of a flower to wear on her coiffeur, she reaches out for a beaυ of tulasi leaves.”

தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக்களைந்தன சூடுமித் தொண்டர்களோம் (திருப்பல்லாண்டு - 9) “தெய்வத் தண்ணந் துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பத்தாயினும், கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசமினே” (திருவிருத்தம் - 53). Thus like Parāṅkusa Nāyika, she does not know of any flower other than tulasi.

When at the stroke of dawn, she thinks of her daily bath her thought turns to the ocean where the Lord reclines “மற்பொன்ற நீண்டதோள் மால்கிடந்தநீள் கடல் நீராடுவான் - பூண்டநாள் எல்லாம் புகும் ?” Every dawn she sets out for a bath in the ocean where the strong - armed Lord reclines - “மல்லாண்ட திண்டோள்” (திருப்பல்லாண்டு - 1). Thus for the lady of Azhwar’s fancy, the daily routine revolves round the Lord as the cynosure of constant yearning and remembrance just like Sri Kulasekhara Peruman “குஷ்யதே யஸ்ய நகரே ரங்கயாத்ரா திநே திநே (முகுந்தமாலை-1)”

பூண்டநாள் எல்லாம் புகும் - Every dawn she sets out invariably. As this pasuram toes a different line from the others, some elders have interpreted the thrust of this pasuram to a clarion call to the world, by the Azhwar, to waken up to the world of ‘bhagavadanubhava’, even as he did. But this interpretation is not covered here and the translation thus is on literal lines, keeping in view the definitive action verb at the end of every phrase.

புகுமதத்தால் வாய்பூசிக் கீழ்தாழ்ந்து அருவி
உகு மதத்தால் கால்கழுவிக் கையால் - மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர் கொண்டு விறல்வேங்கடவனையே
கண்டு வணங்கும் களிறு.

70.

The tusker in heat on the hills of Thiruvengkatam, from whose forehead the ‘mast’ fluid flows down in torrent washing its cheeks, mouth and feet, like purificatory water, offers with its trunk, a nectar - filled flower to the all powerful Lord there in mute worship.

Even animals not endowed with higher intelligence develop, on the hills of Thiruvengkatam, a spiritual instinct and a sense of belonging and devotion to the Lord, due to his infinite grace and power. The devotion that arises out of this rare endowment, is attained by these denizens of the hills of Thiruvengkatam, merely by the incident of their association with these hills. This pasuram echoes the same thought, as Sri Bhaut Azhwar’s following pasuram.

“போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு
ஆங்கலர்ந்த போதறிந்து கொண்டேத்தும் போது
உள்ளம் - போது மணிவேங்கடவன் மலரடிக்கே
செல்ல அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து” (இரண்-திருவ-72)

“Rising at dawn, the primates dip in the flower-laden ponds and gather fresh flowers to offer in worshipful prayer to the Lord. Oh my heart, you also hasten to recite the names of the Lord, and offer flowers at the lotus feet of Him Who is the Jewel of Thiruvengkatam.”

களிறு - tusker

புகுமதத்தால் வாய்பூசி - rinsing the mouth with ‘madha-neer’
(‘mast’ flow).

கீழ் தாழ்ந்து அருவி உகு மதத்தால் கால்கழுவி - running down in torrent washing the feet. The rule that before setting out to worship the Lord, one should wash feet and perform ‘achamanam’ is observed by the elephants, as an incident of nature.

கையால் மிகுமதத்தேன் விண்டமலர் கொண்டு-offering with its trunk a nectar - filled flower.

கண்டு வணங்கும் - worships with bowed head.

களிறு முகில்குத்தக் கையெடுத்த தோடி
 ஒளிறு மருப்பொசிகை யாளி - பிளிறி
 விழ கொன்று நின்றதிரும் வேங்கடமே மேனாள்
 குழக்கன்று கொண்டெறிந்தான் குன்று.

71.

**In the same hills, an errant tusker runs amok
 charging the low-hanging clouds with a raised trunk
 when a unicorn emerges in provoked anger
 and pouncing on it snaps its shining tusk
 and emits a resounding roar over the wailing fallen
 elephant. It is Venkatam the hill-abode of the Lord,
 Who once threw a calf at the wood-apple tree.**

களிறு கையெடுத்து ஓடி முகில் குத்த - a tusker in 'mast' charges
 the dark clouds moving on the hill with raised trunk.

“மத யானை போல் எழுந்த மாமுகிள்காள்” (நாச்-திருமொ 8-9)

“கரியமா முகிற் படலங்கள் கிடந்தவை முழங்கிடக் களிறென்று”
 (பெரிய-திரு 1-2-10)

ஒளிறு மருப்பு ஓசி கை யாளி - a unicorn pounces on the tusker
 in provoked fury and snaps its tusk.

பிளிறி விழக் கொன்று - felling the tusker down with a fatal blow.
 நின்று அதிரும் வேங்கடமே - Thiruv Venkatam resounding with
 unicorn's roar.

மேல் நாள் குழக்கன்று கொண்டெறிந்தான் குன்று - the hill abode
 of the Lord Who once threw a calf (Vatsàsurà) at the wood -
 apple tree (Kapithàsurà)

Azhwar makes the point that just like the Lord who destroys His
 natural enemies, within the animal kingdom on the Thiruv Venkatam
 hills, the natural enemies thrive by getting rid of each other.

குன்றொன்றினாய குறமகளிர்கோல் வளைக்கை
சென்று விளையாடும் தீங்கழை போய் - வென்று
விளங்குமதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே மேலை
இளங்குமரர் கோமா னிடம்.

72.

**The resident gypsy damsels wedded only to the hill,
swing in playful sport with bangled hands swaying
the pretty bamboo shoots which part to let the silvery
rays of the moon light up the serene peaks. This is
Thiruvengkatam, the abode of the Lord of the
youthful celestials.**

Azhwar says that Thiruvengkatam is where one can witness the beauty of the youthful Lord in myriad pretty sights and settings, be it the tall peaks where the gypsy damsels while away their time in playful sport with their beautiful bangled hands or the pretty tall bamboo shoots between which they swing or the serenity of the landscape bathed in silvery moonlight.

குன்று ஒன்றினாய குறமகளிர் - the gypsy girls wedded to the hill
சென்று விளையாடும் குறமகளிர் - gypsy girls playfully
wandering on the peaks

கோல் வளைக்கைத் தீங்கழை - swaying the pretty bamboo shoots
with beautiful bangled hands.

போய் வென்று - reaching upto the sky.

விளங்கு மதிகோள் விடுக்கும் வேங்கடமே - part (the bamboo thickets) to let the silvery rays of moon shine on the peaks. By this the density of the flora of the peaks is conveyed.

தீங்கழை - has also been interpreted to mean 'கழற்கொடி', a plant pellet used in girl's game (to test manual skill where the pellets are thrown up in air and caught). In this alternative imagery, that is supposed to touch the lunar heights and drive away his adversary Rāhu eclipsing him. Relieved of this affliction, the moon breaks out in its pristine beauty and bathes the peaks in silvery rays.

மேலை குளங்குமார் கோமானிடம் - Abode of the Lord of youthful celestials ('nithyasuris').

இடம்வலமேழ் பூண்ட இரவித் தேரோட்டி
வடமுக வேங்கடத்து மன்னும் - குடநயந்த
கூத்தனாய் நின்றான் குரைகழலே கூறுவதே
நாத்தன்னா லுள்ள நலம்.

73.

The Lord Who resides in the north at Thiruvankatam is the moving spirit of the sun's chariot of seven horses as it traverses from east to west. The purpose of the tongue is to sing the praise of the anklet-laden feet of that Lord Who once rapturously waltzed to the rhythm of the pots.

Azhwar echoes in this pasuram the thought of the first two Azhwars Sri Poigai and Bhuta in their pasurams.

“நாவாயில் உண்டே, நமோ நாரணா என்று ஓவாது உரைக்கும் உரை உண்டே” (முதல் - திருவ 95)

“The tongue is provided to sing His praise. The eminent mantra ‘Om Nama Narayana’ is with us for ever.”

மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து மற்று அவன் பேர் ஒதுவதே நாவினால் ஒத்து (இர-திருவ-38)

“With a mind focused on Mādhava as everything to us, recite His name as the Vedic gospel. That is appropriate for your tongue.”

இடம் வலம் ஏழ் பூண்ட இரவித்தேர் ஓட்டி - The Lord is the Controller as ‘Antaryāmi’ of the sun's chariot drawn by seven horses from east to west.

“ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேகசக்ரம்”

ஹயாஸ்ச ஸப்த சந்தாம்ஸி

தேஷாம் நாமாநி மே ஸ்ருணு”

“காயத்ரீ ச ப்ருஹத்யுஷ்ணிக்

ஜகதீ த்ரிஷ்டுபே வச||

அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா:

சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:||”

“The seven horses of Surya's chariot are the seven ‘chandās’. They are 1. Gayathri 2. Brhadi 3. Ushnik 4. Jagadi 5. Dhristup

6. Anushtup and 7. Pankhthi. “காரார் புரவி ஏழ் பூண்ட தனியாழித் தேரார் நிறை கதிரோன்” (சிறிய-திருமடல்)

The idiom used in the pasuram can also be interpreted to mean Sri Krishna driving Arjuna’s chariot in Mahàbhàratha war.

வடமுகவேங்கடத்து மன்னும் - Residing in Thiruvencatam considered an important landmark of the northern direction.

குடம் நயந்த கூத்தனாய் நின்றான் - Who rapturously waltzed to the rhythm of the pot dance.

குரைகழலே கூறுவதே நாதத்தன்னால் உள்ள நலம் - The purpose of the tongue is to sing the praise of the ankletladen feet of the Lord.

நலமே வலிதுகொல் நஞ்சூட்டு வன்பேய்
நிலமே புரண்டுபோய் வீழ - சலமேதான்
வெங்கொங்கை யுண்டானை மீட்டாய்ச்சி யூட்டுவான்
தன்கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து.

74.

The cunning ogress Putana came disguised to feed the child off her envenomed beast. With matching design. He sucked at it hard till she dropped dead on the ground. The cow-herd queen picked Him up in concern and mouthed Him to her breast. And what ambrosial antidote was that!

Azhwar says in this pasuram, that no one can match Yashoda’s overwhelming concern for the Lord. Refer here Sri Bhutat Azhwar’s lines describing child Krishna’s cunning outsmarting of Putana “உகந்து முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய் அலை பண்பாலானமையாலாய்ந்து” (இர-திருவ-8). “Putting on a child’s natural innocence outwardly you pretended to drink milk but sucked her life out.”

Again the same Azhwar’s lines so palpably evocative of cow-herd queen Yashoda’s overflowing concern.

“அன்றது கண்டஞ்சாத வாய்ச்சியுனக்கிரங்கி
நின்று முலை தந்த விந்நீர்மைக்கு - அன்று
வரன் முறையால் நீயளந்த மாகடல் சூழ் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து” (இர-திருவ-9)

“Seeing (Putana) drop down dead thus, and with melting concern,
the fearless cow-herd queen Yashoda, then and there, breast - fed
you. In comparison to her overwhelming compassion is this vast
universe surrounded by oceans, that you once scaled, any bigger.”

சலமேதான் நஞ்சூட்டு வன்பேய் - The cunning ogress who come in
disguise, as a mother, to suckle the baby Krishna at her poisoned breast.

நிலமே புரண்டு போய் வீழ - Dropped dead on the ground.

வெங்கொங்கை உண்டாளை - drank her envenomed breast-milk.

“விடப்பால் அமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்” (திருவாய்-
மொ 1.5.9).

“பெற்றதாய் போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடு உயிரை
வற்றி வாங்கி உண்டவாயான்” (பெரிய-திரு-மொ 1.3.1).

“பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்”
(திருமாலை - 15)

வாய் வைத்தாள் - breast-fed child Krishna as antidote to the
poison fed by Putana.

Sri Pei Azhwar is amazed like his predecessor, at the sheer
courage of Yashoda who instead of fainting at the sight of ogress
Putana lying dead walked up front and picked up child Krishna.

சார்ந்து- picked up the child

மீட்டு - gave her breast to feed.

சார்ந்தகடு தேய்ப்பத் தடாவியகோட் டுச்சிவாய்
ஊர்ந்தியங்கும் வெண்மதியி னொண்முயலை - சேர்ந்து
சினவேங்கைபார்க்கும் திருமலையே ஆயன்
புனவேங்கை நாளும் பொருப்பு.

75.

The silvery moon rides with its rim skimming the edge of the towering peaks of Thirumalai. On such a night as this, an angry panther moves close to the edge and waits staring at the illusive rabbit on the white moon shimmering so near and yet so far. This is Sri Krishna's mountain resort lush with sweet-smelling 'venkai' trees.

Azhwar takes his mind just a wee bit to bask in the beauty of Thirumalai the mountain abode of Sri Krishna, and in doing so, conjures up a snapshot of the flora and fauna of the upper reaches of the hills.

தடாவிய கோட்டு உச்சிவாய் சார்ந்து அகடு தேய்ப்ப - There, on the upper reaches of the rising peaks, on a moonlight night, the moon sails across these reaches skimming the very edges of the hills.

வெண்மதியின் ஒண்முயலைச்சேர்ந்து - moving close to the edge where the moon's rabbit seems to flit across.

சினவேங்கை பார்க்கும் திருமலையே - Thirumalai where the angry panther waits staring at the sight (of the rabbit on the moon surface) with its mouth watering unable to tear himself away or get any nearer.

திருமலை ஆயன் புனவேங்கை நாளும் பொருப்பு - This is Thirumalai the favourite abode of Sri Krishna where the fragrance of lush Venkai trees wafts in the air.

பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா -

விருப்புடைய

வெஃகாவே சேர்ந்தானை மெய்ம்மலர்

தூய்க் கைதொழுதால்

அஃகாவே தீவினைக ளாய்ந்து.

76.

There is no need to stand atop mountains or in cold waters or around sacrificial fires Just worship the Lord of Thiruvehka eagerly looking out for us, with fresh flowers and pure heart. All your bad 'karma' will flee from you.

Azhwar reassures us in this pasuram that the Lord does not look for body - beating penance but a sincere heart and love. And it is easy enough to show our love by approaching Him in His 'arcavatàrà' in any of the shrines where He is constantly in attendance for us. This pasuram conveys the same message as that of Sri Thirumazhisai Piran's lines.

“வீடாக்கும் பெற்றியறியாது மெய் வருத்திக் கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டுழல்வீர் (நான்முக திருவ 13)” ‘Not knowing the way to liberation, you run around subjecting your body to painful penance.’

பொருப்பிடையே நின்றும் - standing atop a mountain.

புனல் குளித்தும் - dipping in cold waters.

ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் - standing amidst the five fires. (of nitya-naimittika rituals)

நீர் வேண்டா - you do not need to do all this.

Azhwar then shows us the easier way.

விருப்புடைய வெஃகாவே சேர்ந்தானை - The Lord who resides at Thiruvehka with a sense of expectancy.

மெய்ம்மலர் தூய்கை தொழுதால் - worship Him for His own sake with fresh flowers மெய் - implies sincerity.

மலர் - ‘பத்ரம் புஷ்பம்’. “புரிவதுவும் புகை பூவே” (திருவாய்-மொ).

கை தொழுதால் - worship with folded hands. Implies a mind focused in a spirit of total surrender to His will.

அஃகாவே தீவினைகள் ஆய்ந்து - All bad 'karma' will leave of their own volition.

ஆய்ந்து - “இனி மடியொடுக்கி நிற்பதிலும் அடியெடுப்பதே அழகு” என்று ஆராய்ந்து - Karma is described as endowed with intelligence here and decides to walk away discreetly, rather than stand the ground. Sri Periazhwar endorses the same thought in his line.

“நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” (பெரியாழ்-திரு. 5.4.3).

Thus, by a simple act of worship, we can reap a reward difficult to achieve merely by any kind of physical penance.

ஆய்ந்த வருமறையோன் நான் முகத்தோன் நன்குறங்கில்
வாய்ந்த குழவியாய் வாளர்க்கன் - ஏய்ந்த
முடிப்போது முன்றேழென் றெண்ணினான் ஆர்ந்த
அடிப்போது நங்கட் கரண்.

77.

As a child on the lap of the learned four-faced Brahma, the Lord counted with His foot, the garlanded heads of Ravana, to forewarn the Vedic seer that they were fit subject to be axed. Those lotus feet are our unfailing anchor.

Azhwar conveys the message herein, that even when knowledgeable beings such as Brahma, bring to bear untold repercussions on the world, and themselves, by acts of indiscretion as in the case of Ravana, the Lord bestirs to remove the dangers posed by those acts and protect the gods and other beings from the ensuing perils. The 'itihàsic story referred to in this pasuram has been recounted by Sri Poigai Piran in his pasuram, thus

“ஆமேயமரர்க்கறிய அது நிற்க

நாமே அறிகிற்போம் நல் நெஞ்சே ! பூமேய

மா தவத்தோன் தாள் பணிந்த வாள் அரக்கன் நீள் முடியை

பாதம் அத்தால் எண்ணினான் பண்பு (மு. திருவ. 45)

“Taking the form of a babe on the lap of Brahma seated on a lotus flower, the Lord counted the heads of the rakshasa king with his tiny foot. Also refer to Sri Thirumazhisai Piran's.”

“கொண்டு குடங்கால் மேல் வைத்தகுழவியாய் தண்டவரக்கன்
தலை தாளால் ...” (நான்முகன் - திருவ-44)

ஆய்ந்த அருமறையோன் - Learned Vedic seer Brahma.

“யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஸ்ச

ப்ரஹ்மிணோதி தஸ்மை” (S. Ve. Upanisad 6-18) – “He Who having created Brahma instructs Him in Vedas.”

நான்முகத்தோன் - four-faced (to be able to recite all four vedàs at the same time. From both these descriptions it is evident that like other beings, Brahma is like a feudal lord albeit created by Narayana Himself, for carrying out specific functions entrusted to him.

நன் குறங்கில் - The lovely lap. As the supreme Lord himself lay thereon as a babe, the lap of Brahma looked lovely.

வாய்ந்த குழவியாய் - materialising as a babe - to forewarn Brahma of the perilous repercussions of any boons that he might grant to Ravana வாளரக்கன் ஏய்ந்த முடிப்போது மூன்றேழென்று எண்ணினான் - Three plus seven. Although Ravana sought to hide his heads, the Lord revealed to Brahma his true identity by counting his disguised heads to forewarn Brahma.

ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கு அரண் - His unfailing lotus feet are our haven.

அரணாம் நமக்கென்று மாழிவலவன்
முரனாள் வலம்சுழிந்த மொய்ம்பன் - சரணாமேல்
ஏதுகதி யேதுநிலை யேதுபிறப் பென்னாதே
ஒதுகதி மாயனையே யோர்த்து.

78.

He is our anchor - the Lord Who, as Krishna, wielded the discus to snuff out the life of Murà. When He is our protector, do not bemoan, ‘What is my achievement? what is my status? what is my destiny?’ Rest assured, He will always be our beacon light and harbour both. Repose faith in the wondrous Lord and recite His many names.

When He has graciously condescended to be our guiding light and haven at once, He does so without looking at our attainment, station in life or merit. Thus, Azhwar reassures his heart, to reinforce our faith in the Lord as our saviour and refuge.

அரணாம் நமக்கு என்றும் ஆழிவலவன் - He is our anchor who wields the mighty discus on His right hand. Did He not Himself say so pointing to Himself as “அஹம்” with His right hand in the Carama sloka in Gita to reassure us “மாஸுச” not to worry.

ஆழிவலவன் - shows the Lord's sarva-‘Sakthithvam’.

முரன் நான் வலம் சுழிந்த மொய்ம்பன் - The mighty one Who scotched the life of Mura, the minister of Narakàsura.

சரண் ஆம்மேல் - When such an all-powerful Lord is our refuge.

ஏது கதி ஏது நிலை ஏது பிறப்பு என்னாதே அரணாம் - When He has graciously condescended to reside in our heart as our Protector, He does not consider questions like What is his merit, his character, his birth? etc. நமக்கு அரணாம் - He is the beaconlight and harbour at once.

“ஸமோஹம் ஸர்வ பூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய,” (Gita 9-29) ‘I am even-handed. There is none who is disfavouredly viewed by me (on account of birth, knowledge, back ground) or favoured by me (merely by having such predisposing factors)’ யேஃபி ஸ்யு: பாபயோநய: ‘Those who are born from sinful source find their salvation.’

“குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்,
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்று
கலந்தார் அடியார் தம் அடியார் எம் அடிகளே”

(திருவாய் மொ- 3.7.9).

மாயனையே கதி ஓர்த்து ஒது - Recite the names of the wondrous Lord with this conviction. (that He is our refuge and way). Azhwar addresses his heart to which he comes back later on with a sense of wonder.

“நேர்படுவான் தான் முயலும் நெஞ்சு” (80).

ஓர்த்த மனத்தரையை ந்தடக்கி யாராய்ந்து
பேர்த்தால் பிறப்பேழும் பேர்க்கலாம் - கார்த்த
விரையார் நறுந்துழாய் வீங்கோத மேனி
நிரையார் மார்வனையே நின்று.

79.

The graceful Lord in yogic repose resembling the calm ocean wears the garland of cool, fragrant, dark-green tulasi leaves, and arrays of necklaces and jewels. With a focussed mind in constant remembrance of Him, we can overcome the sway of the senses and the cycle of repeated births.

Azhwar advises us that the sure-fire way to achieving a clean slate, and rid of the long accumulated overload of sensory - induced karma leading to a vicious cycle of recurrent births, is to contemplate the Lord's form exuding cleansing, redeeming radiance.

கார்த்தமேனி - cool dark-green form that draws the senses away from other objects. The qualifier “கார்த்த” may also be prefixed to “துழாய்” to mean dark green tulasi.

வீங்கோத மேனி - with a form in repose (like the calm ocean)
வீங்கல் - in a state of ‘yoga-nidra’. In reference to ocean, it means tide - free calm ocean.

வீங்குதல் also means swelling.

நிரை ஆர் மார்வனையே - wearing on His chest multiple layers of necklaces.

நின்று ஓர்த்த மனத்தராய் focused mind ever in contemplation (of Lord's form).

ஐந்தடக்கி - Controlling the five sense organs.

ஆராய்ந்து - Appraising (the low level of sensory pursuits)

பேர்த்தால் - Overcoming (sway of the sensory organs)

பிறப்பேழும் பேர்க்கலாம் - avoid the chain of successive births.
‘புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம்’. ‘புநரபி ஜநநீ ஜடரே ஸயநம்’ – (Adi Sankara's Bhaja Govindham) ‘Succession of births and deaths in prospect for the foetus in mother's womb.’

நின்றெதிராய நிரைமணித்தேர் வாணன் தோள்
ஒன்றியவீரைஞ்ஞு றுடன் துணிய - வென்றிலங்கும்
ஆர்படுவான் நேமி யரவணையான் சேவடிக்கே
நேர்படுவான் தான் முயலும் நெஞ்சு.

80.

**My heart bestirs to draw close to the crimson feet
of the Lord Who rests on the serpent bed and wields
the dazzling sharp discus that once cut down in one fell
stroke all the thousand arms of the daring
chariot - borne adversary Bhanasura.**

As if forestalling the question as to what, if any, special efforts he had made to resist the fatal attraction of the sense organs and cut the vicious cycle of repeated births, Azhwar says in this pasuram, that he did not make any efforts as such towards that end, and left it to the Lord being the vanquisher of all adversaries, to rid him of the vicious cycle. His heart bestirred to draw close to the Lord's feet like a child seeking the protection of the mother's feet.

நின்று எதிராய - daring to confront (Sri Krishna). Bhana a devotee of Rudhrā, did not realise that Sri Krishna was the Supreme Being.

நிரை மணித்தேர் வாணன் - Bhāṇa seated on a gem-encrusted chariot.

தோள் ஒன்றிய ஈரைஞ்ஞு - thousand arms symbolising vain-glory “மாயப் பொருபடை வாணனை ஆயிரம் தோளும் பொழி குருதி பாயச் சுழற்றிய” (திருப்பல்லாண்டு - 7)

வென்று இலங்கும் நேமி - discus dazzling in victory “பாழியந் தோளுடைய பற்பநாபன் கையில் ஆழிபோல் மின்னி” (திருப்பல்லாண்டு - 4)

ஆர்படுநேமி - razor - sharp discus.

வான்றேமி - formidable discus.

அரவணையான் - Lord who rests on serpent bed.

‘கிடந்ததோர் கிடக்கை’ - (திருமாலை - 23). சேவடிக்கே நேர்படுவான் நெஞ்சுதான் முயலும் - the heart bestirs to draw close to the crimson feet.

நெஞ்சால் நினைப்பரியனேலும் நிலைப்பெற்றென்
நெஞ்சமே பேசாய் நினைக்குங்கால் - நெஞ்சத்துப்
பேராதுநிற்கும் பெருமானை யென்கொலோ
ஓரா து நிற்ப துணர்வு.

81.

Oh my heart, the Lord's glory is beyond your conceptualisation. But speak His glory nevertheless steadfastly. If you dwell on Him but once, He will surely come to dwell in you for ever. Why then are you vacillating?

In the previous pasuram, Azhwar commended his heart for its spontaneous inclination towards the divine. But in the next instant, he wonders if it is not being overambitious in trying to fathom the Lord's glory. But knowing the Lord's simplicity and felicity of access, he beckons his heart to cultivate a steadfast focus on these qualities. He reassures his heart that there is no need to hesitate, with the promise, that the Lord just waits for one wee-bit opening of the heart, to enter its portals and once He enters, will never leave again.

நெஞ்சால் நினைப்பரியனேலும் - His (greatness and glory) is beyond conceptualisation.

நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சமே பேசாய் - My good heart, do speak of Him with firm faith.

It is a reassuring nudge to the heart reminding it not of Lord's 'parathavam' (transcendence) but His soulabhyà (condescending grace and simplicity). Azhwar wonders why the heart should tarry.

நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்துப் பேராது நிற்கும் பெருமானை - Just thinking of Him once, He hastens to it, (the heart) to remain therein for ever. Has He not held out that promise in clear terms. Himself?

“ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே ஸரீரே ஸதியோ நர: தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா” (Varaha Carama Sloka).

“Where the mind is steady and the body healthy and its metabolism is in balance whoever remembers me.” How much more explicit does He

need to make it for us, the ever fickle-minded doubting ‘Thomases’ of the world? Even if we forget Him after that one single thought, and desire, He is there in our heart for ever, just for that one opening provided.

“கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம்?” (திருவாய்-மொழி 1-10-2). “When I engage in His worship with love, He fills my eyes and heart, what more do I want?”

என்கொலோ ஓராது நிற்பது உணர்வு - Why then does the heart just stand in hesitation?

“ஓண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” (முதல் - திருவந்தாதி - 67) - “the inner consciousness revolves round the consort of Mahalakshmi.”

**உணரிலுணர்வரியன் உள்ளம்புகுந்து
புணரிலும் காண்பரியனுண்மை - இணரணையக்
கொங்கணைந்துவண்டறையும்
தண்டுழாய்க்கோமானை
எங்கணைந்துகாண்டுமினி.**

82.

He is difficult to comprehend by one’s learning alone. Even when He is there in our hearts, we have no idea of His true identity. Where and how do we find this Lord Who wears the cool tulasi garland dripping with nectar and swarmed by bees?

உணரில் உணர்வரியன் - He is difficult to comprehend by learning - guided intellectualisation. No scholar can achieve that with the help of Vedic texts. Even the Vedàs express a doubt if, He Himself, is aware of His own greatness. “ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத” “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” (திருவாய்-மொழி 8-4-6) “He does not know His own nature.” “தாம் தம் பெருமை அறியார்” (பெரிய-திருமொழி 5-2-1)

உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன் - Even if He enters our hearts and meshes therein we cannot visualise His true nature.

Why not then give up on Him? Is it possible once the heart has savored His sweetness? How sweet? இணர் அணைய கொங்கு அணைந்து வண்டு அறையும் தண்துழாய்க் கோமானை - The Lord Who wears the cool tulasi garland dripping with nectar and swarmed by humming bees. That tulasi garland is a measure of His sweetness and proclamation that He is the Supreme Being.

“தோளிணைமேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர் முடிமேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” (திருவாய் மொழி 1-9-7) – “He wears the cool tulasi garland all over Himself, on His shoulders, chest, His shining crown, even His feet.”

இனி எங்கணைந்து காண்டும் Where and when do we find Him?

இனியன் மாய நெனவுரைப்பரேலும்
இனியவன் காண்பரியனேலும் - இனியன்
கள்ளத்தால் மண்கொண்டு விண்கடந்த பைங்கழலான்
உள்ளத்தி னுள்ளே யுள்ளன்.

83.

What if they say, He is sweet but an elusive ‘trickster’, and beyond reach or that He cunningly walked away with the whole universe under the pretext of a gift of a small landspace. What matters is that He abides in me.

இனி அவன் மாயன் என உரைப்பரேலும் - What if they say that He is a ‘trickster.’ The term மாயை denotes illusion “மாயாம் துப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயிநம் து மஹேஸ்வரம்” (S. Upanisad 4-10) ‘Know then that nature is màyà and that the Supreme Being is the Lord of màyà.’

‘மம மாயா துரத்யயா’ - (Gita 7-14) – This màyà of mine cannot be traversed by anyone.

இனி அவன் காண்பரியனேலும் – He is beyond reach or comprehension. இனி அவன் can also be taken as ‘இனியவன்’ - sweet. “கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடிய என் நெஞ்சம் அவனையே கிடக்கும் எல்லே” (திருவாய்மொழி 5-3-5) – “May be the Lord is all this, callous, cruel, far-away, a carpet bagger who snatched the world, a conjurer beyond comprehension, but my wicked heart still pines for Him, nevertheless, what irony!,” says Swami Nammazhwar.

பைங்கழலான் – He who has wide feet.

இனி உள்ளத்தினுள்ளே உளன் – He abides in me.

Azhwar concludes that He, in His boundless grace has chosen to reside in my heart. What if different people say different thing about Him.

“அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷாந்தராத்மா ஸதா ஜநாநாம்
ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட:।
ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபிக்ஷுப்தோ ய எதத்
விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி” || (S. Upanishad 3:13)

“Assuming a form of the size of a thumb, by virtue of intellect, emotion, imagination and will, the Infinite being dwells in the hearts of creatures as their inner self. Those who realise this become immortal.”

உளனாய நான்மறை யி னுட்பொருளை உள்ளத்
துளனாகத் தேர்ந்துணர்வரேலும் உளனாய
வண்டாமரை நெடுங்கண் மாயவனை யாவரே
கண்டா ருகப்பர் கவி.

84.

The inner meaning of the Vedas captures the divine experience. Even if the wise ones aspire to understand Him as the indweller of the hearts of beings through practice and learning, few, if ever have experienced the wonder Lord of lotus eyes including the exulting poets like me.

Azhwar says in this verse that few are blessed with the complete experience of the divine Lord. நான்மறையின் உட்பொருள் உளனாயவனை - He is the substratum of the four Vedàs. “வேதைப் ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” (Gita 15.15). “I am what is to be understood by all the Vedàs”. Swami Appillai projects a slightly varying perspective on this. In his interpretation, the Vedas (பூர்வபாகம்) which contain the Karmakànda constitute the apparent meaning. The Upanisads which are the concluding portion of the Vedàs (உத்தரபாகம்) contain the inner meaning or what Azhwar calls “உட்பொருள்” which is the divine Lord Himself.

உள்ளத்து உளனாகத் தேர்ந்து உணர்வரேலும் – Even when the wise ones aspire to realise Him through practice (Sàdhanà) and learning (by jnàna Yoga attained through karma yoga). This is Swami Peria Achàr Pillai’s interpretation, Swami Appillai treads a slightly different path here also, which is as follows.

தேர்ந்து – By insight gained (with jnàna yoga)

உள்ளத்துளனாக உணர்வரேலும் – understand Him as the indweller of hearts of beings.

வண்தாமரை நெடுங்கண் மாயவன் உளனாயவனை யாவரே கண்டார் – Whoever completely experienced the wonder Lord of beautiful lotus eyes.

“யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணி” (சாந்-உப 1.6.7). – “He is endowed with two eyes resembling the lotus blossomed by the sun.” Let alone the experience of the facets of His wonderful personality, has anyone fully experienced the beauty and magic of the those two lotus eyes?

To those who may stake the claim “கண்டேன்”, Azhwar has the final word “உகப்பர் கவி” Then they must excel in poetic fervour in their spiritual quest, like he himself, to have been able to savour atleast an infinitesimal fraction of the divine Personality and articulate that experience.

கவியினார் கைபுனைந்து கண்ணார் கழல்போய்
செவியினார் கேள்வியராய்ச் சேர்ந்தார் - புவியினார்
போற்றியுரைக்கப் பொலியுமே பின்னைக்காய்
ஏற்றியிரை யட்டா னெழில்.

85.

Even if all beings of this earth endowed with spiritual yearning and poetic fervor came together, with folded hands and eyes, filled with Lord's feet to sing His praise, would that be an adequate description of the beauty of the Lord who struck the bulls dead for the hand of Nappinnai.

If we cannot reach Him, through vedic learning and meditation we can all worship Him and sing His praise with focused minds and senses, and thereby experience Him. To that Azhwar says, even then our praise and fervour cannot measure upto anywhere near an adequate tribute to His glory.

“யானுமேத்தி ஏழுலகம் முற்றும் ஏத்திப்பின்னையும்
தானும் ஏத்திலும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்.”

(திருவாய்மொழி 4.3.10).

“Even if I sing His praise and all the seven worlds join, and the Lord Himself began to sing too, would all that add up to His infinite glory?” This is the sentiment that permeates this pasuram.

“சதுர்முகாயுர் யதி கோடிவக்த்ரோ
பவேந்ந: க்வாபி விஸுத்தசேதா: ।
ஸதே குணாநாமயுதைக தேஸம்
வதேந்ந வர தேவவர ப்ரஸீத” ॥

- Sri Varàhapuranam

“If there were one human blessed with the life span of several Brahmàs, endowed with crores of faces and corresponding purity of mind, it is debatable if he would be able to articulate an infinitesimal fraction of your immeasurable glory. Oh the Gratest of devas, please favour me with your grace.”

கவியினார் - Poets of excellence “கழியமிக நல்ல வான்கவி”
(திருவாய்மொழி 3.9.3) - “Poets of heavenly excellence.”

கைதொழுது, worship with folded hands. Shows egoless devotional fervour.

கண்ணார் கழல்போய் – eyes filled with Lord's feet. Selfless devotion per se is good but it is better to be endowed with the aesthetics of a visualisation of His beauty.

செவியினார் கேள்வியராய் – endowed with ears listening to discourses on His glory and qualities. All this will, in Azhwar's scale, seem to round up the qualifications required to articulate Lord's glory.

சேர்ந்தார் – come together

போற்றி உரைக்க – sing the praise of

பொலியுமே – Would that define the beauty of?

பின்னைக்காய் ஏற்றியிரை அட்டான் எழில் – The beauty of the Lord Who took the life of the seven bulls for the hand of Nappinnai.

What Azhwar sums up is that the total effect of the prayer and praise of all will not cover in full even a single facet of the Lord's divine glory.

எழில்கொண்ட மின்னுக் கொடியெடுத்து வேகத்
தொழில் கொண்டு தான் முழங்கித் தோன்றும் –
எழில்கொண்ட

நீர்மேக மன்ன நெடுமால் நிறம்போல
கார்வானம் காட்டும் கலந்து.

86.

The fast-moving thunderous monsoon sky lit by the sparkle of a lovely streak of lightning conjures the vision of the complexion of the beautiful Lord resembling the dark rain cloud.

It is no doubt true that the experience of the Lord's glory and greatness is beyond our human capability. But Azhwar says that those who yearn for some feel of that experience, can still slake thirst in their day to day living. As an illustration, he points to

the rain clouds which conjure the vision of the dark-complexioned Lord. “நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” (நாராயண ஸுக்தம்) ‘The Lord’s body is like the lightning streak that sparkles in the centre of the dark rain cloud.’ “நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப்பெருமான்” (திருவிருத்தம் - 29) எழில் கொண்ட மின்னுக் கொடியெடுத்து – the sparkle of a lovely streak of lightning.

மின்னுக்கொடி – is the Tamil phrase for “வித்யுல்லேகா” of Narayana Suktham.

வேகத்தொழில் கொண்டு – fast-moving “உலகளிப்பான் மாகங்கள் எல்லாம் திரிந்து” (திருவிருத்தம் - 32). – fast-moving (to pour widely) so that the regions of the earth may prosper.

தான் முழங்கித்தோன்றும் – thundering by itself

கார்வானம் – monsoon sky

எழில்கொண்ட நெடுமால் – the beautiful Lord

நீர்மேக மன்ன – resembling the dark rain clouds. The idea is that the beautiful Lord can be compared to the expanse of the dark rain clouds. How? Swami Peria Achà Pillai turns to Thiruppavai to explain.

“ஆழியுட்புக்கு முகந்து கொடு” (திருப்பாவை-4) “The rain cloud filled to the brim with the ocean water.” The Lord also is steeped in dark blue upto the neck. The rain cloud sports a lightning streak at the top (மின்னுக்கொடி). The Lord also sparkles in the constant presence of the Divine Mother, the Sudarsanà (ஆழிபோல் மின்னி - திருப்பாவை - 4) and other shiny armour. The rain clouds move fast with their business of irrigating the land. The Lord too moves fast in constant pursuit of His business of protecting His devotees and the world. சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல் வாழ உலகினில் பெய்திடாய் (திருப்பாவை - 4). Just like the rain cloud which pours rain so that the world may thrive, the Lord pours arrows on wicked beings to protect the world from their tyranny, and show His compassion towards good souls. And just like the cloud announces its intention with a loud thunder. தான் முழங்கித்தோன்றும் – He also announces his advent (வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து - திருப்பாவை - 4) by striking fear in enemies, but reassuring those who look up to him. The rain cloud thus stands up as a good analogy in several ways. So Azhwar says, நெடுமால்

நிறம் போலக் கார்வானம் கலந்து காட்டும் – The dark sky of the monsoon, thus, conjures the vision of the Lord's complexion.

கலந்து மணியிமைக்கும் கண்ணா நின்மேனி
மலர்ந்து மரகதமே காட்டும் – நலந்திகழும்
கொந்தின்வாய் வண்டறையும் தண்டுழாய்க்
கோமாளை அந்திவான் காட்டு மது.

87.

Your dark frame shimmers like an emerald of excellence in the glow spread over it by the 'Kausthuba' gem that you wear. The evening sky in its myriad colours reflects the vision of your body, wearing the cool tulasi garland swarming with bees in the fresh bud bunches.

Azhwar visualises the beauty of the Lord's body with two analogies.

மணி கலந்து இமைக்கும் நின்மேனி – Your frame shining in the glow of Sri Kaushuba gem.

மரகதமே காட்டும் – Like an emerald of excellence. The idea is that the glow of the Kausthuba gem spreads all over the Lord's frame.

நலம் திகழும் கொந்தின்வாய் வண்டறையும் தண்துழாய்க்
கோமாளை – Lord who wears the cool tulasi garland swarming with bees.

அந்திவான் அதுகாட்டும் – The evening sky in its myriad colours, reflects the vision (of the Lord). The evening sky is a veritable medley of colours, even as the Lord's body is, pinkish in the eyes, hands and feet, dark in the mesmerising combined glow of green and black.

அதுநன் றிது தீதென் றையப்படாதே
மதுநின்ற தண்டுழாய் மார்வன் - பொதுநின்ற
பொன்னங் கழலே தொழுமின் முழுவினைகள்
முன்னங் கழலும் முடிந்து.

88.

Do not be assailed by constant doubt, if that is good, and this bad, but instead worship the sought after golden feet of the Lord, who wears the cool honey-filled tulasi garland. If you do that, all your cumulative karmà will unhinge and vanish before their time.

அது நன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே - Do not lurk under constant doubt, if that is good and this bad. அது - what is beyond the ken of sense perception, and is to be understood with the help of Sàstras, viz bhagavad vishyam.

இது what is within sense perception, that is knowledge and experience of the world of phenomena. If this promise viz that one is good and the other bad is a matter of inner conviction, then that becomes a goal, if it is a matter of persisting doubt, then one wallows in confusion and is lost.

“ஸம்ஸயாத்மா விநஸ்யதி” (Gita 4.40). ‘Doubting Thomases’ perish. Alternatively “அது” can be taken to mean our previous experience and knowledge of the phenomenal world, and “இது” the present experience and trying to figure out what is good for you and what is bad. Giving up this ‘neither-here-nor-there’, kind of vacillation, Azhàr exhorts us to seek the unfailing feet of the Lord.

மது நின்ற தண்டுழாய் மார்பன் - Lord Whose chest sports the honey - filled cool tulasi garland.

பொதுநின்ற பொன்னங்கழலே - The universally sought after golden feet “தேவாநாம் தாநவநாம் ச ஸாமாந்யமதி தைவதம்”.

“ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ|| - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - ‘I seek refuge at thy feet, my Lord, the common divinity for devàs and asuràs.’

“ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” (Gita 9.19) – ‘I am even handed in respect of all beings.’

கழலே தொழுமின் – worship His feet without distraction - as the means and the end and the sustaining elixir of life. Finally, Azhwar holds out the promise of what we stand to gain, if we do that.

முழுவினைகள் முன்னம் முடிந்து கழலும் – All the cumulated karmà (pràrabdha and sanchità) will unhinge and vanish before their time.

முடிந்தபொழுதில் குறவாணர் ஏனம்
படிந்துமுசால் பைந்தினைகள் வித்த – தடிந்தெழுந்த
வேயங்கழைபோய் விண் திறக்கும் வேங்கடமே –
மேலொருநாள்
தீங்குழல்வாய் வைத்தான் சிலம்பு.

89.

Thiruvencatam is, where even the uprooted roots of bamboos left in the holes cut by wild boar to ferret out rye seeds sown by gypsy elders, come live and shoot right up-to open the gates of heaven. It is the hill of Sri Krishna of another time, Whose lips mesmerised by the magic of His flute.

முடிந்த பொழுதில் குறவாணர் – gypsy folks of the land in the evening of their lives. The idea is that they are too old and infirm to pursue their tribal vocation of hunting. So they take to something easier to do like cultivation.

ஏனம் படிந்துமுசால் பைந்தினைகள் வித்த – In the holes cut by wild boar (on the hill terraces) where the old gypsies have sown rye சால் – ploughed paths

தடித்தெழுந்த வேயங்கழை போய் விண் திறக்கும் வேங்கடமே – Venkatam where the uprooted bamboos (due to the ravages of the boars)

come live and shoot up to touch the sky. The Kurava men cut the roots in order that they do not become a hindrance to the growth of the rye crop. But the soil is so rich that even the cut roots of bamboos grow big and tall again. In 'svàpadesa', this pasuram refers to the people rooted in the "siddhopàya nishtai" (caramàdhikàris) expounded by Sri Varàha Peruman in His Carama sloka. Their 'Svàpavritti' or self - effort, has stood like a weed in the way of their 'Siddhopàyanishtai' shown by Sri Varàha Peruman. The analogy of cut roots of bamboos growing again, and opening the gates of heaven, implies that when 'Svàpavritti' transforms from a state of self-interest (Svārtham) and radiates as 'parathvam', it grows to celestial heights and invokes the benediction of the Lord and His devotees. All this happens and can happen only in the sacred Varàhakshetra (Sri Varàha Peruman's abode Thiruvencatam) in His benevolent grace.

வேங்கடமே மேல் ஒரு நாள் தீங்குழல்வாய் வைத்தான் சிலம்பு - It is the hill of Sri Krishna of another time, whose lips mesmerised by the magic of His divine flute. Sri Bhattar in verse 2.72 of Sri Rangarajasthavam addresses Sri Ranganatha thus:

"Oh Lord, In Krishnàvatàra, the music of your divine flute wrought such a magical transformation all-round. Hillocks and fire turned into water, sages were lost in that melody, trees, cow-herds and milk-maids became knowledgeable, venomous snakes produced nectar, cows and tigers stood together like siblings. All other things underwent a change in nature. Even you became one among them."

This pasuram follows up on the message of the previous pasuram by reassuring the world at large to see and experience for itself, the fruit of 'bhagavad-vishayà' here and now, embedded in the soil of Thirumalai the hill shrine of Sri Krishna.

சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப விண்ணா
றலம்பிய சேவடிபோய் அண்டம் - புலம்பியதோள்
எண்டிசையும் சூழ இடம்போதா தென்கொலோ
வண்டுழாய் மாலளந்த மண்.

90.

As the tulasi-clad Lord's sacred foot touched the fringes of space washed by gods, and music of the bells and anklets filled the universe, space ran out for the shoulders filling out all eight quarters. How big can this earth be then?

Azhwar who spoke of the greatness of Sri Varàhakshetrà and the magical allure of Sri Krishna's music, ruminates on the sheer magnificence of Sri Vàmànàvatàra.

சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப – The music of the Lord's anklets spread in every direction.

விண்ணாறு அலம்பிய சேவடி அண்டம்போய் – The sacred foot washed by Brahma with Ganges water extended to the fringes of space

அண்டம் – would mean not just the universe as is understood in common parlance, but spheres and systems beyond which no knowledge exists.

அண்டம் புலம்பிய தோள் – Lord's shoulders worshipped by all beings in all the worlds.

“ஸங்கை: ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்தைஸ் ததா
மநுஷ்யைர் ககநே ச கேசரை:”
ஸ்துத: க்ரமாந்ய: ப்ரசகார ஸர்வதா
மமாஸ்து மாங்கள்ய விவ்ருத்தயே ஹரி:॥

(Vishnudharmam - Mangalyasthavam)

“May the Lord (Who appeared as Trivikramà) who was worshipped by devàs in the celestial regions, humans on the earth and wandering beings on the sky, be there for my prosperity.”

எண்திசையும் சூழ இடம் போதாது – There was no space for the shoulders which filled in all eight quarters.

வண்துழாய் மால் அளந்த மண் கொலோ – How big can the area of this earth (scaled by the Lord) be then? Can anyone measure something much smaller by a much bigger unit of measurement? This question mocks at the vanity of Mahabali's gift of land.

மண்ணுண்டு பேய்ச்சி முலையுண்டு மாற்றாதாய்
வெண்ணெய் விழுங்க வெகுண்டு ஆய்ச்சி - கண்ணிக்
கயிற்றினால் கட்டத் தான் கட்டுண்டிருந்தான்
வயிற்றினோ டாற்றா மகன்.

91.

Not satiated by all the mud that He ate, nor by drinking from the bosom of Putanà, He started swallowing butter from milk pots. Angry at this, the cow-herd mother bound Him with a rope. And the good Lord submitted.

Here, Azhwar enjoys the Lord's felicitous 'soulabhyà'.

மண்ணுண்டு - He ate mud.

“நான் மண்ணுண்டேனாக அன்புற்று நோக்கி
அடித்தும் பிடித்தும் அனைவர்க்கும்
காட்டிற்றிலையே (பெரியாழ் திருமொழி 2-3-8).”

“Did you not bind me, beat me, open my mouth and expose, me to
ridicule for eating mud?” asks the Lord of His mother Yashoda.

Also “அங்காந்திட வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே”
(பெரியாழ் - திருமொழி 1.2.6) “She opened His mouth and
saw the seven worlds in His gaping mouth.”

பேய்ச்சி முலையுண்டும் - Drinking off the bosom of Putanà

ஆற்றாதாய் - Not satiated. The mud that He ate and milk He
drank off Putanà's bosom did not satisfy Him, since this was not
from devotees' hands.

வெண்ணெய் விழுங்க - He ate butter by fair means or foul.
(assiduously gathered by gopis). This was great stuff for the good
Lord, since it was the product of devotees' hands. Now Azhwar
talks about the mother.

ஆய்ச்சி வெகுண்டு - Angry that He stole butter, the mother
Yashoda was upset lest all that butter He clandestinely ate, should
cause problems to her darling child later.

கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்ட - She bound Him with a rope (a rope
marked by several knots)

“கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால்” (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு).

“கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்டுண்டான்”

(பெரிய-திருமொழி 11-5-5).

தான் கட்டுண்டிருந்தான் – He submitted meekly.

“கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்” (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு)

The wonder Lord Who, by His will, binds and releases all beings, allowed Himself to be bound and looked helpless to unbind Himself. “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே” He of whom all other gods were afraid, was frightened by His mother.

“தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடித் தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தன்” (பெரிய திருமொழி 8.3.5)

“Noticing the tiny stick in mother’s hand, the son cringed in fear and wiped His tell-tale curd-smear mouth.”

“நெய்யுண் வார்த்தையுள்ளனை கோல்கொள்ள

நீயுன் தாமனரக்கண்கள் நீர்மல்க

பையவே நிலையும் வந்து என்னெஞ்சை

யுருக்குங்களே” (திருவாய்மொழி 5.10.3)”

“When your mother took up a stick, on hearing that you stole butter, and you froze in fear with tears welling up in your eyes, - all these melt my heart.”

“முழுதும் வெண்ணெயளைந்து தொட்டுண்ணும்

முகிழிளஞ் சிறுத்தாமரைக்கையும் எழில்கொள் தாம்பு

கொண்டடிப்பதற்கெள்கு நிலையும்

வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்

அழகையுமஞ்சி நோக்குமந்நோக்கும்

அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்

தொழுகையுமிவை கண்டயசோதை

தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே.”

(பெருமாள் திருமொழி 7.8)”

“Eating up all the butter with your tiny lotus-like tender hands, then seeing the coir rope being displayed for spanking, you cringed in fear and cried, your pink little mouth curled and smeared all over with curd, and pleaded with that scared look on your face - all this Yashoda alone has the good fortune to see to the depths of her limitless joy.”

Thus, many Azhwars, have scaled the dizzy heights of ecstasy and

eloquence delving into the marvel of Sri Krishna's childhood.

Swamy Desikan savours this episode in his own delectable imagery thus,

“ஹர்தும் சும்பே விநிஹிதகர: ஸ்வாது
ஹையங்கவீநம் த்ருஷ்ட்வா தாமக்ரஹண சடுலாம்
மாதரம் ஜாதரோஷாம் !
பாயா தீஷத் ப்ரசலிதபதோ நாபகச்சன் நதிஷ்டன்
மித்யாகோப: ஸபதி நயநே மீலயந் விஸ்வகோப்தா” II

(கோபாலவிம்ஸதி - 5).

வயிற்றினோடாற்றா மகன் – boy whose stomach was difficult to satisfy. Pillai Urangàvilli Dasar commented, “வயிற்றை வண்ணானுக்குக்கிட்டாலோ”? after the Tamil proverb, “வயிறா வண்ணான் தாழியா?” with an underlying sardonic insinuation that if the stomach resembling the washerman's pot - used for steaming clothes - is sent to the washerman for washing, it would do good.

மகனொருவர்க் கல்லாத மாமேனி மாயன்
மகனா மவன் மகன்றன் காதல் - மகனை
சிறைசெய்த வாணன் தோள் செற்றான் கழலே
நிறைசெய்தென் நெஞ்சே நினை.

92.

My heart, the wonder Lord, Who is not sired by any created being, condescended to be born, as the son of Devaki with a breath-takingly lovely body. Meditate with complete involvement on His sacred feet Who sundered the thousand arms of Bhàrà who had imprisoned His favourite grandson.

மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயன் மகனாய் – The Lord that is not born of any created being took birth as the son (of two sets of parents)

பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ – “The father of all beings takes birth as the son of a father off a mother's womb”.

அவன் மகன் தன் காதல் மகனை – His son's son, that is grandson.
Krishna's son was Pradyumnà. The latter's son was Aniruddhà.

மகனைச்சிறை செய்த – He (Bhàṇà) that had taken (Aniruddhà)
prisoner. Aniruddhà means he who cannot be imprisoned, Yet
he was taken prisoner.

வாணன் தோள் செற்றான் – He that sundered all the shoulders
of Bhana.

கழலே நிறை செய்து நினை என் நெஞ்சே – My heart, meditate
with complete involvement on His sacred feet.

நினைத்துல கிலார்தெளிவார் நீண்ட திருமால்
அனைத்துலகு முள்ளொடுக்கியால் மேல்-
கனைத்துலவு
வெள்ளத்தோர் பிள்ளையாய் மெள்ளத்
துயின்றானை உள்ளத்தேவை நெஞ்சே யுய்த்து.

93.

**The Lord and Consort of Sri Who rose high to scale
the worlds, lay on a banyan leaf as a peerless small
child, involuting all the worlds in His tender stomach
and went to quiet sleep on the surging flood waters.
Is there anyone in this world who really meditates on Him
to seek clarity of mind and spirit? Oh heart, you take Him
into your heart and seek your liberation.**

Azhwar articulates the irony of this world which is that while
the Lord repeatedly makes tremendous exertion in our behalf,
that we may turn our thoughts towards Him, and seek out ways
to liberate ourselves from the cycle of samsàrà, there are so few
takers amongst us for Him in the real sense. So he addresses his
heart not to emulate the world at large, but to cherish Him by
making space for Him in the heart.

நெஞ்சே நினைத்துலகில் யார் தெளிவார் – Does anyone meditate on Him to seek clarity of mind and spirit? Azhwar then cites two instances to illustrate the kind of exertion the Lord makes for us. அனைத்துலகும் உள்ளொடுக்கி-நீண்ட திருமால் - He (Consort of Sri) involuted all the worlds in His stomach during the pralaya (for subsequent recreation of life and universe). and rose high as Trivikrama in another age.

அனைத்துலகும் உள் ஒடுக்கி ஆல்மேல
கனைத்துலவு வெள்ளத்தோர் பிள்ளையாய்
மெள்ளத்துயின்றானை -

“Lying on a banyan leaf as a peerless small child after involuting all the worlds in His tender stomach, He went to quiet sleep (Yoga-Nidra) on the surging flood waters.” Even while in yoga-nidra, His uppermost thought was that of ‘loka-rakshanam’. Azhwar bemoans that if only some remembered that, then we will attain some clarity and peace that we do not have to worry about our ‘rakshanam’.

“கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள்
வாய்க்கின்று ஓர் எண்தானும் இன்றியே
வந்து இயலுமாறு உண்டானை உலகேழும்
ஓர் மூவடி கொண்டானைக் கண்டு
கொண்டனை நீயுமே.” (திருவாய் மொழி 1.10.5)

“Oh heart, now you too have seen the Lord . He swallowed the seven worlds, and measured them in three steps, See our actions have, here and now, borne fruit instantly, without even an express thought.”

பாலன் தனதுருவாய் எழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர் - ஆலன்று வேலைநீர்
உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைகூழ்
குன்றெடுத்தாய் சொல்லு (முதல் திருவந்தாதி - 69).

“Those knowledgeable sages say that it was true that you rested at the time of the deluge in the form of a small baby on a banyan leaf, tucking away the seven worlds in your small stomach. Oh Lord, that lifted the Govardhana hill surrounded by gardens, only you must tell if, at that moment, the banyan leaf floated on the waters or hung from the sky, or was meshed with the dissolved earth.”

நெஞ்சே உய்த்து உள்ளத்தே வை - Oh my heart, you cherish and make space for Him.

உய்த்துணர் வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி
வைத்தவனை நாடி வலைப்படுத்தேன் - மெத்தனவே
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தானென் னெஞ்சத்து
பொன்றாமை மாயன் புகுந்து.

94.

**I lit the lamp of consciousness, looked for the wonder
Lord in that light, pursued Him and netted Him.
Entering my heart, He softly stood there first. Then
He sat, and now, has lain Himself down in it,
inseparably.**

உணர்வென்னும் ஒளிகொள் விளக்கேற்றி - Lighting the lamp of inner consciousness. Sri Poigai Piran lighted the lamp of 'sesha-seshi' (body-soul) relationship of this universe to Sriman Narayana with words, "வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்யகதிரோன் விளக்காக". Sri Bhutat Azhwar lit the lamp of love suffused with the joy and glory of the divine with the words, "அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு சிந்தை இடு திரியா நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கு". Sri Pei Azhwar lights the lamp of inner consciousness, உணர்வென்னும் ஒளிவிளக்கு. In the ultimate analysis, the substratum of all their experience was the same, the lamp of 'bhagavad vishayam'.

அவனை உய்த்து வைத்து நாடி வலைப்படுத்தேன் - seeking and pursuing Him, I netted Him.

மெத்தெனவே புகுந்து நின்றான் - Softly entering the heart, He stood. When the Lord entered the heart, He did so softly, gently and paused savouring the moment, as if He had been just looking for this moment in a long time and wishing that this new abode should last for a longtime.

இருந்தான் - He sat down

கிடந்தான் - Then He lay down comfortably.

என் நெஞ்சத்து - In my heart, There is a distinct undercurrent of overwhelming wonder in Azhwar's portrayal.

புகுந்திலங்கு மந்திப் பொழுதத்து அரியா
யிகழ்ந்த விரணியான தாகம் - சுகிர்தெங்கும்
சிந்தப் பிளந்த திருமால் திருவடியே
வந்தித்தென் னெஞ்சமே வாழ்த்து.

95.

As dusk descended, the Lord assuming the man-lion form ferociously tore into shreds, the body of the vilifying adversary Hiranya. Oh my heart, hail with bowed head the sacred feet of that Lord, the Consort of Sri.

Overwhelmed by the grace and simplicity of the Lord as He ensconced Himself comfortably in his heart, Azhwar then ponders the extra-ordinary compassion of the Lord as Nrsimhà, towards child Prahlàdà and exhorts his heart to sing the glory of His feat.

புகுந்திலங்கும் அந்திப்பொழுதத்து - As dusk descended, at that hour of sunset, when the day is done and night is not in.

அரியாய் - In man-lion form

“அந்தியம் போதில் அரியுருவாகி அரியை அழித்தவனை”.
திருப்பல்லாண்டு - 6.

“இகழ்ந்த இரணியனதாகம் - The body of the ever-vilifying Hiranya.

“நின்னைச்சிந்தையினால் இகழ்ந்த இரணியன் அகலமார்வம் கீண்ட
என் முன்னைக் கோளரியே (திருவாய்-மொழி 2-6-6)”

சுகிர்து எங்கும் சிந்தப்பிளந்த - ferociously tore into shreds.

‘சிந்நம் பிந்நம்’ (ராமாயணம் - யுத்த-கா).

திருமால் - Consort of Sri. Nrsimhàvatàrà was over ere it began, for the job was done in a trice. After that, the Lord who remained was Lakshmi-Nrsimhà. The immediate presence of the ‘purushàkarà’ Mother on His lap was the need of the hour, not only to soften the seething anger of Nrsimhà, but to reassure the trembling Prahlada and the gods.

திருவடியே வந்தித்து வாழ்த்து - Bow to His sacred feet and hail them.

வாழ்த்திய வாயராய் வானோர் மணிமகுடம்
தாழ்த்தி வணங்கத் தழும்பாமே - கேழ்த்த
அடித்தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணாளன்
அடித் தாமரையா மலர்.

96.

The celestials hail and bow at the lotus feet of the Consort of the lotus-flower-seated dame with their gem-studded crowns. They leave imprints on those tender feet.

In a contrasting picture from the earlier pasuram, where Azhwar spoke of the Lord prevailing over the brute power of Hiranyà, in this pasuram, he describes the tenderness of the Lord's body.

கேழ்த்த அடித்தாமரைமேல் மங்கை மணாளன் அடித்தாமரையாம் அலர் - Feet of the Consort of the dame seated on the wide-petalled lotus flower Mahàlakshmi personifies the softness, colour and fragrance of the lotus flower. Her Consort's lotus feet resemble a fresh flower.

“திருமகள் கரம்தொடச் சிவந்து காட்டவே” (கம்பராமாயணம்).
The feet turn pink at the touch of divine Mother's hand.

வாழ்த்திய வாயராய் - hailing and singing, the praise of.
விபந்யவ: (விஷ்ணு ஸுக்தம்) Those who pursue worship as their way of life.

“குழந்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டே” (திருபல்லாண்டு 12).

வானோர் மணிமகுடம் தாழ்த்தி வணங்கத் தழும்பாமே - The celestials bow with crowned heads (at the feet) bearing their imprints. (of the crowns)

Azhwar wonders in a spirit of concern, if such repeated acts of prostration at the feet of the Lord, will not leave a mark.

அலரெடுத்த வுந்தியா னாங்கெழி லாய
மலரெடுத்த மாமேனி மாயன் - அலரெடுத்த
வண்ணத்தான் மாமலரான் வார்சடையானென்று
-இவர்கட்

கெண்ணத்தானாமோ விமை.

97.

**Can the fair faced Indra, the lotus-born Brahmà, or
Siva of flowing locks comprehend, even for a while
the wonder Lord Who has the hue of 'kàyàm' flower
and bears a lotus on His navel.**

Azhwar seeks to drive home, the point, that except as the Lord, by His spontaneous grace, enable us to attain Him, by dint of our own efforts, even devàs like Brahma cannot hope to attain Him.

அலர் எடுத்த உந்தியான் - He who bears a lotus on his navel.

அஜஸ்ய நாபௌ அத்யேகம் அர்ப்பிதம் - "A lotus sprang from the navel of the Being Who has no birth".

யந்நாபிபத்மாபவந் மஹாத்மா ப்ரஜாபதி - From Whose navel, the great soul Brahma was born.

அலர் எடுத்த வண்ணத்தான் - Indra who is fair like the Kànchi flower. "மங்குலூரச் செல்வன் போல மலர்ந்தன காஞ்சி" (திருவிளையாடல் புராணம்)

மாமலரான் - The lotus born

வார்சடையான் - Siva of flowing locks.

என்று இவர்கட்கு இமை எண்ணதானாமோ? - Can these devàs comprehend His glory even for a fraction of a second?

இமஞ்சூழ் மலையு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அமஞ்சூழ்ந் தறவிளங்கித் தோன்றும் - நமஞ்சூழ்
நரகத்து நமமை நணுகாமல் காப்பான்
துரகத்தை வாய்பிளந்தான் தொட்டு.

98.

The Lord who pervades everything from the towering snow-clad Himàlayàs to the wind and the sky, tore the jaws of the shiny horse - demon Kesi. He will surely protect us from the jaws of hell.

The resplendent One pervades everything from the towering snowclad mountains to the sky and the wind. அமம் குழ்ந்து - pervading everything இமம் குழ்மலை snow-clad Himalayas.

இருவிசும்பு - the sky

காற்று - wind

All this is illustrative, pointing to the immanence or 'Sarva-vyàpakatvam' of the Lord. In alternative construction, these can be taken as cited to indicate the size and speed of the horse demon Kesi. The first construction is "ஸ்வபாவோக்தி" or reflects a natural characteristic. This is adopted in the translation. The latter is "அதிஸயோக்தி" or figurative construction.

நமஞ்சும் நரகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான் - He will protect us from the hell of samsara.

அமங்குழ் - completely enveloping and is inescapable.

நரகத்து - hell (of samsàra)

How do we know that He will protect us from the sword of Democles hovering over our heads.

துரகத்தை வாய் பிளந்தான் தொட்டு - He tore the jaws of the horse demon Kesi, who was a threat to His devotees. Azhwar had expressed the same assurance to us in an earlier pasuram.

“அன்று துரகவாய் கீண்ட துழாய் முடியாய் நங்கள் நரகவாய் கீண்டாயும் நீ” (47).

தொட்டபடை யெட்டும் தோலாத வென்றியான்
அட்ட புயகரத்தா னந்நான்று - குட்டத்துக்
கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்
தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு.

99.

**Ever the Vanquisher holding eight types of armour,
the Lord of Attabuyakaram, Who in time of yore,
threw His discus at the pond to finish off the powerful
crocodile – His feet are our sole recourse and haven.**

Azhwar reiterates his message that the sacred feet of the Lord (Who unfailingly looks out for His devotees and removes all adversaries) are at once our refuge and reward.

தொட்ட படை எட்டும் தோலாத வென்றியான் – Wielding eight types of armour and ever the Vanquisher. “செம்பொன் இலங்கு வலங்கை வாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்கம் ஒள்வாள் உம்பர் இருசுடர் ஆழியோடு கேடகம் ஒண்மலர் பற்றியெற்றே அட்டபுகரத்தேன் என்றாரே” (பெரியதிருமொழி 2.8.3)

“Oh, how He came!! Holding a golden bow, lethal arrows, mace, conch, dagger, and radiant discus and holding a flower as well.... He said, I am the presiding deity of Attabuyakaram. The eight types of armour in the Lord’s arsenal are 1. வாளி (arrow) 2. சிலை (bow) 3. தண்டு (mace) 4. சங்கம் (conch) 5. வாள் (sword) 6. ஆழி (discus) 7. கேடகம் (guard) and 8. மலர் (flower). All this testifies to His quality of ‘anishta-nivarthakathvam’ or removal of obstacles.

The Lord presides, with all these armour, in the shrine at Attabuyakaram in Kancheepuram.

அந்நான்று குட்டத்துக்கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் - In time of yore, He who wielded His discus to finish off the crocodile habiting, the pond. Azhwar says “குறித்தெறிந்த” that is with deliberate aim for emphasis. சக்கரத்தான் தான் முதலே நங்கட்குச்சார்வு. The sacred feet of the discus holding Lord are our refuge.

It is in light of the phrase “தாள் முதலே” that Swami Alavandar articulates his Saranàgathi verse “த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே” (Stotra Ratnam). The “ஏ” காரம் in “தாள் முதலே” shows that even if He and the divine Mother forsook us, His feet would never forsake any one taking to them. (முமுகுஷுப்பபடி-146) Also Swami Nammazhwar, “சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன், தாள்கள்” (திருவாய்மொழி 10-4-1) “Damodara’s feet are the means to a life of renunciation.”

சார்வு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான் தண்டுழாய்த்
தார்வாழ் வரைமார்பன் தான்முயங்கும் - காரார்ந்த
வானமரு மின்னிமைக்கும் வண்டாமரை நெடுங்கண்
தேனமரும் பூ மேல் திரு.

100.

**The lotus-eyed Divine Mother seated on a honey-filled lotus,
and resembling a lightning on the crest of rain clouds,
on the sprawling tulasi-clad chest of the discus-wielding
Lord is our refuge now and for ever.**

Azhwar rounds up his Prabandham with the message that the Divine Mother Who resides in the chest of Narayana is our constant refuge.

சக்கரத்தான் தண்துழாய்த் தார்வாழ் வரை மார்பன் தான் முயங்கும் திரு நமக்கு என்றும் சார்வு - She (Divine Mother) Who basks in the constant embrace of the discus - wielding Lord, Who sports on His sprawling mountain - like chest a cool, fresh tulasi garland, is our refuge today and for ever.

சக்கரத்தான் indicates that while His (Lord's) protection from lurking dangers is assured to us, we must at the same time beware of punishment in case of wrong - doing.

திருநமக்கு எங்கும் சார்வு - But even in the face of this double edged weapon, the Divine Mother Who mediates for us with Him and prevails on Him to overlook our faults, is our talisman.

காரார்ந்த வானமரும் மின்னிமைக்கும் திரு நமக்குச்சார்வு - She (Mother) is like a lightning on the crest of the rain-clouds in the sky. அமரும் (ever present) She is (unlike the fleeting lightning) like a perennial lightning on the dark rain cloud. By this, her "Purushākara" "nithyayoga" is indicated. "இறையும் அகல கில்லேன்" (திருவாய் மொழி - 6-10)

வண்தாமரை நெடுங்கண் திரு - The lotus-eyed Mother. "வண் indicates her grace and generosity of spirit "உதாராம்" (Sri-Suktham)

தேனமரும் பூமேல் திரு நமக்குசார்வு - She who is seated on a nectar - dripping lotus is our refuge. She is the embodiment of

colour, fragrance and sweetness qualities that win her constant endearment to Her Lord.

நமக்கு என்றும் சார்வு – She is our eternal refuge.

Thus, Azhwar who commenced his Prabandham with the phrase “திருக்கண்டேன்” announcing the gracious vision of the Mother, concludes with the pronouncement, திரு நமக்கு என்றும் சார்வு She is our perennial recourse.

ஸ்ரீ பேயாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பேயாழ்வார் வாழி திருநாமம்

திருக்கண்டே னெனநூறும் செப்பினான் வாழியே
சிறந்த ஐப்பசியில் சதயம் செனித்த வள்ளல் வாழியே,
மருக்கமழும் மயிலைநகர் வாழ்வந்தோன் வாழியே
மலர்க்கரிய நெய்தல்தனில் வந்துதித்தோன் வாழியே,
நெருக்கிடவே இடைக்கழியில் நின்ற செல்வன் வாழியே,
நேமிசங்கன் வடிவழகை நெஞ்சில் வைப்போன் வாழியே,
பெருக்கமுடன் திருமழிசைப்பிரான் தொழுவோன் வாழியே,
பேயாழ்வார் தாளிணையிப் பெருநிலத்தில் வாழியே.

Long live the One who sang a hundred verses starting
‘Thirukkanden’.

Long live the generous One born under star ‘Sadhayam’ in
the month of ‘Aippasi’.

Long live he who did proud to ‘Mailai’ City wafted by
fragrance of ‘maru’ flowers,

Long live he who was born in the red ‘neidhal’ blossom

Long live the blessed one who stood in the cramped corridor

Long live the one whose heart brims with the beauty of
the Discus and Conch-holding Lord,

Long live the one who is gratefully venerated by
Thirumazhisai Piran.

Long live Sri Pei Azhwar’s sacred feet in this great land.

Index of Pasurams by I Avatàràs and II Divyadesàs.

Description	Pasuram No.
I A. Vamanavatàrà	
1. நீர் என்று மூவடியால் அன்று உலகம் தாயோன் அடி	4
2. அடி வண்ணம் தாமரை	5
3. அழகு அன்றே அண்டம் கடத்தல்	6
4. கார்க்கடல் நீர் வேலைப்பொழில் அளந்த	7
5. மண்ணளந்த பாதமும் அவையே	9
6. மாகாயம் ஆய் நின்றமாற்கு	13
7. விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்	14
8. மூவடிமண் நீயளந்து கொண்டநெடுமால்	18
9. அவ்வுலகமீரடியால் பின்னளந்து	20
10. விரும்பி விண்மண்ணளந்த பொன்னங்கழல்	23
11. அடியளந்த மாயாவர்க்கு	36
12. மின்னை உடையாகக்கொண்டு அன்றுலகளந்தான்	41
13. நீரேற்று உலகெல்லாம் சென்ற பெருமான்	47
14. நீயன்றே நீரேற்று உலமடியளந்தாய்	48
15. குறளுருவாய் முன்னிலம் கைக்கொண்டான்	52
16. மண்மதியில் கொண்குந்தான்	58
17. தன்குடங்கை நீர் என்றான்	62
18. கள்ளத்தால் மண்கொண்டு	83
19. சிலம்பும் செறிகலும் சென்றிசைப்ப	90
20. நீண்ட திருமால்	93
B. Krishnàvatarà	
1. தண்துழாய் கண்ணன்	8
2. திருவல்லிக்கேணியான்	16
3. பொங்கரவ வக்கரனைக்கொன்றான்	21

Description	Pasuram No.
B. Krishnàvatarà	
4. விழுதுண்ட வாயான்	25
5. பேய்ச்சிபாலுண்டபிரான்	28
6. பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானை	29
7. குருந்தொசித்த கோபாலகன்	32
8. முன் கஞ்சை கடந்தானை	34
9. குன்றம் குடையாக ஆகாத்தகோ	41
10. ஆனிரைகள் மேய்த்துக்குழலூதி	42
11. சினமாமதகளிற்றின் திண்மருப்பைச் சாய்த்து	43
12. செங்கண்ணா...	47
13. மாவாயுரம் பிளந்து	48
14. முரியேற்றின் முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய்	49
15. அருவரையால் ஆனிரைகள் காத்தான்	51
16. தாளால் சகடமுதைத்து	54
17. கன்றுக்குணிலை விளங்கனிக்கு கொண்டெறிந்தான்	60
18. கரியுருவம் கொம்பொசித்தான்	65
19. குழகன்று கொண்டெறிந்தான்	71
20. குடநயந்த கூத்தனாய் நின்றான்	73
21. வெங்கொங்கையுண்டானை	74
22. முரனான் வலம் சுழிந்தமொய்ம்பன்	78
23. வாணன்தோள் ஒன்றிய வீரைஞ் நூறுடன் துணிய	80
24. பின்னைக்காய் எற்றுயிரையட்டான்	85
25. கலந்து மணியிமைக்கும் கண்ணா	87
26. தீங்குழல்வாய் வைத்தான்	89
27. ஆய்ச்சி கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்டத் தான் கட்டுண்டிருந்தான்	91
28. மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயன்	92
C. Nrsimhàvatarà	
1. வேளுக்கை இருந்து	34
2. செற்றதுவும் சேராவிரணினை	49

Description	Pasuram No.
C. Nrsimhàvatarà	
3. அரியுருவமாய்ப் பிளந்த அம்மான்	65
4. அரியாயிகழ்ந்த விரணியனதாகம்	95
D. Ramàvatarà	
1. இலங்காபுரமெரித்தானெய்து	51
2. எய்தான் மராமரம்...	52

II Divyadesas

Description	Pasuram No.
A. திருவேங்கடம்	
1. வேங்கடத்தான்	14
2. உறைந்ததுவும் வேங்கடமும்	26
3. வேங்கடம்	30
4. வேங்கடமும்	32
5. வெள்ளத்தருவி விளங்கொலி நீர் வேங்கடத்தான்	39
6. விண்ணொடுங்கக் கோடுயரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான்	40
7. வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே	45
8. வேங்கடமே மேலொருநாள் மண்மதியில் கொண்டுநந்தான் வாழ்வு	58
9. பண்டெல்லாம் வேங்கடம்	61
10. விரிதிரைநீர் வேங்கடம்	62
11. திரண்டருவி பாயும் திருமலை	63
12. கார்த்தகௌங்கனிக்கு கைநீட்டும் வேங்கடமே	68
13. வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும்	69
14. விறல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு	70
15. பிளிறி விழுகொன்று நின்றதிரும் வேங்கடமே	71
16. தீங்கழைபோய் வென்று விளங்கு மதிகோள் விடுக்கும் வேங்கடமே	72
17. வடமுக வேங்கடத்துமன்னும்	73
18. ஒண்முயலை சேர்ந்து சினவேங்கை பார்க்கும் திருமலையே	75
19. தடிந்தெழுந்த வேயங்கழைபோய் விண்திறக்கும் வேங்கடமே	89
B. திருக்குடந்தை	
1. சேர்ந்த திருமால் - கடல் குடந்தை	30
2. மண்ணகத்த தென்குடந்தை	62

C. திருவாங்கம்	
1. தேனார் திருவாங்கம்	62
D. திருக்கோட்டியூர்	
1. தென்கோட்டி	62
E. திருவல்லிக்கேணி	
1. ஒருவல்லித்தாமரையாள் ஒன்றிய சீர்மார்பன் திருவல்லிக்கேணியான்	16
F. கச்சி	
1. நிறைந்த சீர் நீள் கச்சியுள்ளும்	26
2. கச்சிவெஃகாவில் கிடந்திருந்து	64
G. வெஃகா	
1. வெஃகாவும்	26
2. வெஃகா	62
3. வெஃகாவில் கிடந்திருந்து	64
4. வெஃகாவே சேர்ந்தானை	76
H. வேளுக்கை	
1. வேளுக்கைப்பாடியுமே	26
2. வேளுக்கை நீள் நகர்வாய்	34
3. மண்ணகம் மாமாட வேளுக்கை	62
I. அட்டபுயகரம்	
1. தொட்ட படையெட்டும் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான்	99
J. பாடகம்	
1. பாடகம் அனந்தன் வண் துழாய்க்கண்ணி	30
K. விண்ணகர்	
1. இளங்குமரன்றன் விண்ணகர்	61
2. விண்ணகரம் வெஃகா	62
L. திருக்கடிகை	
1. கிளரும் நீள் சோலை வண் பூங்கடிகை	61

Titles of other Azhwars'
Prabandhams available with
Publisher

TITLE	PRICE
1. MUDHAL THIRUVANDHADHI – SRI POIGAI AZHWAR	Rs.50
2. IRANDAM THIRUVANDHADHI – SRI BHUTAT AZHWAR	Rs.80
3. NAANMUKAN THIRUVANDHADHI – SRI THIRUMAZHISAI PIRAN	Rs.50
4. THIRUCHHANDA VIRUTTAM – SRI THIRUMAZHISAI PIRAN	Rs.100

Contact Tel No. : 2491 5326